fictiune fără frontiere

MARIE AUBERT

Oameni în toată firea

Laureat al
Young People's Critics' Prize

Nominalizat la
Booksellers' Prize

Editura Paralela 45

MARIE AUBERT

OAMENI ÎN TOATĂ FIREA

Traducere din limba norvegiană și note Simina Răchițeanu
Titlul original: *Voksne mennesker,* 2019

Editura Paralela 45, 2020

Versiune ebook: v1.0, august 2021

Marie Aubert (n. 1979) a debutat în 2016 cu *Pot să vin la tine acasă?,* o carte de proză scurtă ce a avut un succes uriaș în Norvegia, vânzând mai bine de 10.000 de exemplare. Romanul *Oameni în toată firea* (2019), foarte bine primit de criticii din zona scandinavă, a fost laureat al premiului Young People's Critics' Prize (echivalentul Premiului Goncourt des lycéens în Norvegia) și nominalizat la Booksellers' Prize. Autoarea locuiește în Oslo.

COPIII ALTORA, MEREU, pretutindeni. Cel mai groaznic e în autobuz, când nu am cale de scăpare. Am spatele transpirat și mi-e silă. Lumina soarelui bate puternic în geamurile murdare, autobuzul a fost arhiplin încă din Drammen și o altă mulțime de oameni urmează să urce la stația din Kopstad și apoi în Tønsberg și Fokserød, oameni ce trebuie neapărat să stea în mijlocul culoarului, bălăngănindu-se dintr-o parte în alta în timp ce se țin de câte ceva, cu toate că fiecare deținător de bilet ar trebui să aibă locul garantat. Pe scaunul din spatele meu stau un tată și copilul său, un băiat de vreo trei ani, care urmărește pe iPad animația *Pădurea Huckybucky*[1]*,* cu sonorul pornit. Face o gălăgie teribilă și răsunătoare; din când în când, tatăl încearcă să dea volumul mai încet, moment în care copilul urlă de supărare și crește înapoi volumul.

Deja m-am săturat de citit și bateria telefonului este aproape goală, așa că nu pot nici măcar să ascult vreun podcast, aud doar o serie de zdranga-zdranga și cântece stridente despre Șoricel, care mă zgârie pe creier: *Spală micul Șoricel cu o cârpă și o perie și cu apă cu săpun.* Când ne apropiem de Telemarksporten nu mai reușesc să-mi țin gura și mă întorc spre tată, un tânăr hipster, cu barbă și cu părul prins într-un coc mic și stupid, apoi afișez un zâmbet larg și întreb politicos dacă ar putea să dea volumul puțin mai încet. Îmi aud și singură vocea ușor tăioasă, el își dă seama că abia așteptam să-i atrag atenția, dar pur și simplu nu e civilizat să stai cu sonorul pornit într-un autobuz expres plin până la refuz, în luna iulie, nu, așa ceva nu se poate.

[1] Film norvegian de animație apărut în 2016, regizat de Rasmus Sivertsen și adaptat după cartea scriitorului Thorbjørn Egner. în pădure locuiesc un șoricel și prietenii săi, mereu pe fugă, speriați de vulpe și de alte animale de pradă care vor să îi mănânce. Pentru a putea conviețui în pace, aceștia trebuie să găsească un set de reguli clare, pentru toată lumea.

— Păi, spune tatăl cel hipster și își duce mâna la ceafă, vă deranjează?

Vorbește în dialect de Stavanger.

— Da, este puțin cam tare, îi spun, continuând să zâmbesc.

Cu o față cam acră ia iPad-ul din mâinile copilului, care începe să urle în ultimul hal, surprins și înfuriat la culme, iar cei doi bătrâni de pe scaunele din fața mea se întorc și mă fixează cu privirea, nu se uită la copil și la tatăl lui, ci la mine.

— Așa se întâmplă când nu vrei să oprești sunetul, spune tatăl. Ai deranjat-o pe doamna asta și acum nu mai ai voie să te uiți.

Autobuzul virează spre benzinărie, unde oprește pentru o pauză de toaletă și cafea, și, în timp ce copilul se zvârcolește pe scaun și urlă, îmi iau sacoșa și traversez grăbită culoarul dintre scaune, cu urletul răsunând în urma mea.

Kristoffer și Olea mă așteaptă la stația Vinterkjær. Marthe nu este cu ei. Kristoffer e atât de înalt, iar Olea atât de scundă. La toamnă va merge la școală, dar mie mi se pare mult prea mică, slabă și fragilă, ca să înceapă școala atât de devreme.

— Mă bucur să te văd, îmi spune Kristoffer. Mă îmbrățișează lung, întinzându-și brațele în jurul meu și strângându-mă.

— Și eu mă bucur. Și ce păr lung ai acum, Olea, îi spun, mângâindu-i părul prins în coadă de cal.

— Ieri, Olea a învățat să înoate, spune Kristoffer.

Olea rânjește, îi lipsesc patru dinți din maxilarul superior.

— Am înotat fără să mă țină tata.

— Vorbești serios? Ce descurcăreață ești, îi spun.

— Marthe mi-a făcut o fotografie. Poți să o vezi când ajungem acasă, spune Olea.

— Îmi imaginez că Marthe a stat la mal și a lenevit, spun în timp ce îmi pun sacoșa în portbagaj.

— Da, a lenevit tare mult, spune Olea cu satisfacție, de pe bancheta din spate.

— Nu-i frumos să vorbim așa despre alții, Olea, doar știi asta, îi spune Kristoffer și pornește mașina.

Mă întorc spre Olea, îi fac cu ochiul și îi șoptesc cu voce tare:

— Marthe *este* puțin cam leneșă.

Kristoffer tușește demonstrativ.

— Ei bine, *eu* pot să spun asta. Am voie să fac glume de genul.

Mi se pare foarte de tentant, oricum Marthe mai are nevoie de câte un șut în fund din când în când și e grozav să mă uit la Olea și să-i fac cu ochiul, să o fac să chicotească și să o uimesc cu glumele mele amuzante. Mergem cu mașina pe drumul de coastă și îi povestesc lui Kristoffer despre tatăl cel hipster care viziona *Pădurea Huckybucky* cu sonorul pornit.

— Și oamenii s-au enervat *pe mine.* Nu e ca și cum eu făceam zgomot. Iar tatăl a fost extrem de deranjat.

Kristoffer are un miros pe care îl recunosc, e mirosul de cabană, de vopsea, de apă de mare, de trup.

— Știi, nu-i mereu așa de simplu să îi liniștești, îmi spune.

— Dar tu nu ai lăsat-o pe Olea să stea cu tableta pornită, la volum maxim, într-un autobuz supraaglomerat, când avea doar trei ani.

— Sigur că nu. Dar oamenii se enervează foarte ușor din cauza copiilor și pur și simplu nu înțeleg cum stau lucrurile. Trebuie să îi lași pe copii să se comporte ca niște copii.

Ăsta e genul de lucruri pe care le spune Kristoffer: copiii trebuie să se poată comporta ca niște copii; sau că e important să-ți asculți corpul.

— Dar una e să râzi zgomotos și alta e să stai cu sonorul pornit, îi spun.

Îmi dau seama că încerc prea mult să mă explic, asta dezvăluie faptul că pur și simplu e o chestie pe care nu o pot pricepe, iar Kristoffer ridică din umeri și-mi zâmbește scurt.

— Închipuie-ți, să stai cu sonorul pornit într-un autobuz plin de oameni, spun din nou.

— Mai bine inspiră adânc și liniștește-te, Ida, îmi spune și mă atinge amical pe coapsă.

Deschid gura, vrând să continui discuția, dar ajung la concluzia că oricum nu va înțelege. Lui Marthe îi pot povesti asta, de obicei îmi dă dreptate în chestiuni de genul ăsta, și ea se enervează când Olea face gălăgie. Mai e un lucru pe care mă gândisem să i-l povestesc, nu imediat ce ajungem, dar oricum diseară, după ce vom fi băut câte un pahar de vin și Kristoffer s-ar fi dus să o culce pe Olea; atunci am să-i povestesc.

ACUM DOUĂ SĂPTĂMÂNI m-am dus în Göteborg, am luat trenul până acolo, de una singură, am dormit la hotel și dimineața am făcut o plimbare până la o clinică de fertilitate. Arăta ca orice alt cabinet medical, doar ceva mai îmbietor și mai luminos, cu plante yucca puse în ghivece mari, iar pe pereți erau atârnate fotografii înduioșătoare cu copii și mame sau cu ouă și păsări. Doctorul Ljungstedt avea un cabinet cu vedere spre sala de fitness de vizavi, astfel că puteam să privesc înăuntru și să văd oameni alergând pe banda de alergat sau ridicând greutăți. Mi-a pronunțat numele cu accent suedez, nu a spus Ida, ci mai degrabă un Eida, Yjda, cu un *ei* pronunțat din gât, asta în timp ce tasta la calculator fără să se uite la mine. A parcurs rapid procesul, spunându-mi în care parte a ciclului menstrual ar trebui să încep cura cu hormoni, cum îmi vor extrage ovulele, iar astăzi urma doar să-mi ia niște probe de sânge și să-mi facă un consult ginecologic.

— Da, acum e *super la modă* să-ți congelezi ovulele, mi-a spus, de parcă tocmai încerca să-mi vândă vreun produs; doar că eu venisem deja acolo tocmai pentru asta.

— Am observat, i-am spus râzând.

Era o atmosferă destinsă, în curând urma vacanța de vară, în Göteborg era cald și frumos și mi-am rezervat o masă într-un restaurant în care mă gândisem să iau prânzul și să beau un vin alb scump, să sărbătoresc faptul că-mi voi folosi economiile ca să-mi recoltez ovule și să le depun la bancă, ce chestie, voi avea un cont cu ovule.

— E o oportunitate *super mișto.* Dacă nu ai un partener sau dacă nu-ți dorești copii chiar acum, mi-a spus.

— Sigur, i-am răspuns. Mă gândeam să mă întorc chiar după vacanță.

— Poate că vei veni aici cu următorul tău iubit, peste câțiva ani, și vei putea folosi ovulele chiar și la patruzeci și doi sau patruzeci și trei de ani, a spus în timp ce tasta. Va fi *super-super mișto.*

Am încercat să-mi imaginez un iubit, m-am gândit la un bărbat înalt și bărbos, care peste câțiva ani va veni cu mine aici la cabinet; nu am reușit să-mi imaginez prea clar trăsăturile lui faciale, dar mi-am închipuit cum mă îmbrățișează în lift, la ieșirea din clinică, spunându-mi *Ida, acum vom fi părinți.* La un moment dat, m-am gândit în timp ce stăteam pe masa ginecologului, la un moment dat sigur voi reuși, la un moment dat, după toți bărbații aceia căsătoriți sau cu iubite, neinteresați și neinteresanți, doar faptul că stăteam întinsă acolo m-a făcut să cred că într-adevăr se va întâmpla, că vor apărea atât bărbatul, cât și copilul, doar simplul fapt că mă aflam acolo și urma să fac asta era deja o promisiune că, odată, voi avea parte de mai multe.

Doctorul mi-a arătat cum mi se vede uterul la ecograf, m-a întrebat ce ocupație am, i-am spus că sunt arhitect.

— Atunci sigur proiectezi niște case frumoase, mi-a spus.

— Da, așa-i. E o firmă destul de mare, ne ocupăm mai mult de clădiri publice și genul ăsta de lucruri, planificare urbană; m-am oprit din vorbit după ce tocmai începusem o prezentare amplă a modului de împărțire a sarcinilor, cine ce proiecta, mi-am dat seama că nu are niciun sens să vorbesc despre lucrurile astea în timp ce stăteam acolo, cu picioarele larg desfăcute și cu un instrument în vagin. Când mă pregăteam să ies din cabinet și să mă prezint la analizele de sânge, cu abdomenul încă rece și lipicios de la gelul folosit la ultrasunete, medicul mi-a spus că ar trebui să ne auzim peste vreo două săptămâni, când vor primi rezultatele analizelor, apoi vom stabili când vom începe, când va începe totul.

PRIVESC telefonul, nu am niciun apel pierdut de la vreun număr cu prefix suedez. Kristoffer conduce cu viteză chiar și în curbe, eu am o ușoară stare de greață și încerc să nu mă uit la sticla de Fanta pe jumătate plină și la punga de chipsuri goală ce sunt aruncate pe podea, lângă picioarele mele. El s-a mai îngrășat, obrajii îi sunt mai împliniți și mă întreb dacă nu cumva el și Olea mănâncă și beau suc pe ascuns, în mașină, când Marthe nu e cu ei; brațele îi sunt bronzate. Marthe mi-a scris că la început s-au bucurat de vreme frumoasă, au mers pe insule și s-au scăldat de mai multe ori, dar acum temperatura e schimbătoare, așa că în bagaj mi-am pus costum de baie și pulovere de lână.

— Când ajung mama și Stein? îl întreb.

— Mâine. E bine că avem seara asta pentru noi. Marthe nu se simte prea grozav.

— Ce șoc, îi răspund.

— Știi bine care-i problema, spune Kristoffer, scărpinându-și barba. Hormonii sunt de vină.

Îmi spune asta de parcă ar fi de la sine înțeles, *doar știi cum e,* însă el știe că eu nu știu cum e; și totuși, spun un „of, da”.

— Biata Marthe, spun, apoi îmi încrucișez brațele așa încât mâinile să ajungă până sub subsuorile transpirate, încercând să-mi dau seama dacă miros neplăcut.

Au tot încercat trei ani la rând, încă de când sunt împreună. Marthe a avut două avorturi spontane. Nu poate să păstreze detaliile astea pentru ea, așa că eu trebuia să știu mereu totul, la fel de bine ca ea, chiar și când e la menstruație, când e la ovulație. Despre asta vorbim de fiecare dată când ne întâlnim, de fiecare dată când ne întâlnim cu mama, Marthe ne povestește și începe să plângă, spune că nu mai rezistă, că nu vrea să fie doar o mamă vitregă; Marthe, nimeni nu mai folosește termenul de mamă vitregă, îi spune mama și o mângâie pe spinare, acum i se spune mamă-bonus; bonus, spune Marthe, unde

e bonusul dracului dacă el are un copil și eu nu; dar în cele din urmă va fi bine, îi spun și o mângâi și eu pe spinare, atât eu, cât și mama îi spunem de fiecare dată că în cele din urmă va fi bine; dar când naiba o să se întâmple și asta, strigă Marthe. Uneori le povestesc colegilor mei, la prânz, despre surioara mea care se chinuie să aibă un copil, spun că nu înțeleg cum rezistă, cu siguranță poți face și altceva cu viața ta, nu doar să te agiți și să încerci non-stop.

Când ajungem în fața cabanei mă ridic puțin în scaun.

— Ați vopsit-o.

— Da, răspunde Kristoffer. Bine, ca să fiu sincer, eu am făcut mai toată treaba. N-a ieșit bine?

— Ba da, foarte bine.

Vopsiseră cabana în alb. Dintotdeauna fusese galbenă, era cabana galbenă, mereu le spuneam oamenilor că noi avem cabana aceea galbenă. Acum arată ca toate cabanele din zonă: banală.

Kristoffer îmi ia sacoșa. Îi spun că o pot căra și singură, că nu sunt ca Marthe, care se așteaptă să o ajute la absolut orice, dar Kristoffer spune că „e în regulă” și continuă să meargă. Olea aleargă înaintea noastră, străbate zona acoperită de pietriș și urcă pe aleea încadrată de verdeață, cu plăcile de piatră așezate de-a lungul gardului viu. Aleargă în toate direcțiile, de parcă o așteaptă o surpriză pe undeva. Când eram mică, gardul viu era format dintr-o tuia deasă și încărcată, dar mama a înlocuit-o acum câțiva ani cu iasomie de grădină, spunea că vrea ceva mai lejer.

Marthe iese până pe scări, pare obosită și își freacă fața. Mă pufnește râsul.

— Ați fost după mătușa Ida, nu-i așa? spune ea, ciufulind-o puțin pe Olea. Olea se trage, scapă de mâna din părul ei și fuge mai departe. Marthe știe că nu-mi place să mi se spună *mătușa Ida,* dar tot așa îmi zice. Îmi imaginez că arăt ca vechile ilustrații din cărțile Elsei Beskow, adică

mătușa Verde, mătușa Maro și mătușa Violet, niște uscătive și răblăgite.

Ne îmbrățișăm.

— Salut, îmi spune Marthe.

— Salut și ție, prieteno. Mă bucur să te văd.

Marthe are un miros plăcut, cunoscut, de parcă ar trebui să fie chiar mirosul meu. Are o nuanță mai deschisă la păr, nu arată prea natural și, din câte îmi aduc aminte, tunsoarea ei seamănă cu moda de acum câțiva ani.

— Ce bine îți stă, îi spun și îi ating părul.

— Așa crezi? Mi se pare că a ieșit puțin cam deschis, răspunde Marthe.

— Nu, ești tare frumoasă, îi spun.

Oamenii consideră că sunt mai frumoasă decât Marthe, mereu a fost așa, iar Marthe e complexată din cauza nasului și a sânilor, așa că se bucură când îi spun că e frumoasă. E ușor să o bucuri pe Marthe, trebuie doar să-i spui vreo două lucruri de genul ăsta.

Kristoffer se duce să o caute pe Olea pe după cabană, eu și Marthe intrăm. Ușa scoate un scârțâit ușor, înăuntru miroase a cabană, a veri de odinioară, a lemn îmbătrânit.

— Ești pregătită pentru ziua cea mare? mă întreabă în timp ce îmi las sacoșa în dormitorul cel mic în care dorm de fiecare dată.

— Așa și-așa. În orice caz, sunt pregătită să beau niște vin.

— Trebuie să și spunem ceva? întreabă Marthe, așezându-se pe patul meu. Adică trebuie să ținem vreun discurs?

— Aș zice că nu. Dar, în orice caz, eu mi-am pregătit câteva cuvinte, îi spun.

— Ce fiică grozavă ești, îmi spune Marthe, cu un zâmbet ușor forțat. Eu n-am fost în stare.

Mă descalț, am picioarele transpirate. E răutăcioasă când îmi spune ce fiică grozavă sunt, nu ar trebui să se comporte așa, e doar invidioasă.

— Dar nu știu dacă ar trebui să le urez ceva ei și lui Stein, adică *amândurora.* Sigur nu se așteaptă la asta, nu crezi? Ar trebui să vorbesc și în numele tău?

— Dragii de mama și Ballestein[2], spune Marthe și ridică mâna, de parcă ar ciocni un pahar.

— Stein e chiar simpatic, tu Marthe, îi răspund și încep să râd.

— Dragii de mama și Steinaldermannen[3], spune Marthe.

— Dragii de mama și Stein Saks Papir[4], continui eu. Mâine seară vom sărbători aniversarea de șaizeci și cinci de ani a mamei; Marthe, Kristoffer și Olea, eu, mama și Stein, vom servi creveți și vom bea vin. Mama a spus că tot atunci am putea sărbători și aniversarea mea de patruzeci de ani, eu i-am spus că nu-i nevoie, trecuseră oricum trei luni de atunci. N-aș zice că mi-am sărbătorit ziua de naștere în vreun fel mai deosebit; am fost cu niște prietene la un restaurant, ne-am luat câte trei feluri de mâncare, am băut fiecare vreo două pahare de vin și asta a fost, majoritatea trebuiau oricum să se întoarcă devreme acasă, la copiii lor. Cândva prin anii ’90, când mama a împlinit patruzeci de ani, a primit o felicitare pe care scria *Life begins at forty*[5]*.* Și acum îmi amintesc felicitarea respectivă, era presărată cu rachete și artificii. Mamei i s-a părut amuzantă și poznașă, așa că și-a însușit expresia *life begins at forty!* și a folosit-o pe tot parcursul anului, iar prietenele ei au admirat-o pentru asta. Din câte îmi amintesc, erau niște femei adulte, în toată firea, foloseau ruj mat și aveau copii ce mergeau la școală, iar când făceau ceva împreună, spuneau că era „seara doamnelor”. Când am împlinit eu patruzeci de ani, m-am simțit exact ca înainte, nicio secundă nu mi-a trecut prin cap că abia acum începe viața adevărată. O prietenă mi-a spus la cina

[2] Poreclă copilărească, derivată de la numele Stein, care în norvegia înseamnă „piatră“.

[3] Poreclă care se traduce prin „bărbatul din epoca de piatră“.

[4] Poreclă inspirată din jocul copilăriei „piatră, foarfecă, hârtie“.

[5] Din limba engleză, în traducere: „Viața începe la patruzeci de ani“.

aniversară că arăt bine, a spus-o ca pe o consolare. Chiar după asta a spus că e grozav să fii singur pentru că așa te poți cunoaște mai bine pe tine însuți, iar eu m-am gândit că ar fi mai ok să cunosc și alți oameni.

Stein și cu mama sunt împreună de șase ani. De fiecare când trebuie să vină și el undeva, eu îmi doresc să rămână acasă, să putem fi doar noi. El nu are copii, nici nu cred că și-a dorit vreodată și, pe lângă asta, parcă nici nu conștientizează ce vârstă avem eu și Marthe, vorbește cu noi de parcă am fi niște adolescente. Mama spune despre ei doi că sunt *late bloomers*[6]. Eu și Marthe ne crispăm când folosește expresia aceea. De parcă ar fi adevărat; avea douăzeci de ani când s-a căsătorit cu tata și uite cum au decurs lucrurile. De multe ori îmi vine să o întreb dacă n-ar fi preferat să sfârșească la fel ca mine, *să sfârșească,* mă gândesc, n-ar trebui să mă gândesc la *a sfârși,* de parcă s-a terminat totul, de fapt nimic nu s-a terminat, îți poți spune că rămâi cu ce-a fost mai bun, dar uneori sunt convinsă că asta cred despre mine ea și Stein, Marthe cu Kristoffer. Habar nu au, îmi spun, am un plan, am un secret. Mă decid să vorbesc acum cu Marthe, să nu mai aștept până diseară, îi pot spune acum că îmi voi congela ovule în Suedia și ea va face ochii mari și va spune un „uaaau”.

— Dar știi ce? Vrei să auzi o veste mare? întreabă Marthe.

Are o expresie nouă, sub zâmbetul ei se ascunde o urmă de seriozitate, un mic tremur. Stau și o privesc vreo câteva secunde bune, la început nu pricep nimic, dar apoi înțeleg ce vrea să spună.

— Pe bune? o întreb.

— Da, îmi răspunde Marthe și zâmbește, cu ochii mari și umeziți.

— Uau, îi răspund și mă așez pe pat, lângă ea. Pe bune?

[6] Din limba engleză, în traducere: „flori târzii“.

Încerc să-mi amintesc tot ce am spus cât timp ea a stat acolo, așteptând să-mi dea vestea, spusesem toate prostiile din lume, am vorbit despre băut, despre Stein și mama. Mă grăbesc să o îmbrățișez, ea oftează puțin, se aude un mic sunet înăuntrul ei.

— Cincisprezece săptămâni, îmi spune, fără să o întreb, apoi își îndreaptă spatele și se șterge sub ochi.

— Nu am îndrăznit să spun ceva până când n-am fost sută la sută siguri.

— *Shit,* răspund.

Nu știu ce să-i mai spun. Sunt obișnuită să o consolez, să o îmbrățișez, să o mângâi pe spate și să-i spun că totul va fi bine, să o mai scot din când în când în câte un bar, să îi fac cinste cu vin, numai să se gândească și la altceva, doar trebuie să profităm de faptul că poți să bei vin, Marthe, și, pe deasupra, Kristoffer și mama sunt amândoi de părere că mă pricep de minune să o binedispun pe Marthe, să am grijă de ea. Dar așa ceva…

— Dar mai pot apărea probleme, îi spun.

Marthe mă privește și pufnește de uimire.

— Cincisprezece săptămâni, nu-i atât de mult. Dacă pui așa problema, îi spun.

— Da, dar, în orice caz, putem sta mai liniștiți, răspunde cu o voce tăioasă.

— Spuneam și eu așa. Să nu fii dezamăgită mai târziu.

— Dar *știu* foarte bine asta, răspunde Marthe.

— Dar, Dumnezeule, ce veste grozavă, spun eu într-un final, afișez un zâmbet mare și o mai îmbrățișez încă o dată, să fiu sigură. Ce chestie. Chiar ați reușit.

— Da, chiar am reușit, spune Marthe și începe să râdă; vrea să fie veselă, nu să se certe. Urma să încercăm iar metodele artificiale și pufff, din senin, s-a întâmplat.

— Pufff. Adică v-a ieșit prin metodele tradiționale, sau cum?

— Da. Exact așa, prin metodele tradiționale, îmi răspunde, ridicând pumnul cu un aer victorios.

Încep să râd.

— Dumnezeule, repet.

— Nu-ți place că am vopsit cabana în alb? mă întreabă Marthe când iese din cameră. Cred că arată mult mai bine decât în galben. Arată mai sudică, îmi spune.

Mă prefac că nu am auzit-o și închid ușa.

DEZBRAC tricoul transpirat, mă întind înapoi pe patul așternut frumos, privind în tavan și ascultând sunetele de afară. Fereastra e deschisă, sunt pescărușii ce croncăne în depărtare și Olea care urlă pentru a-l face pe Kristoffer să se uite la ea pentru cine știe ce, urlă până când i se simte supărarea din voce, „ta-taaa!”, iar el răspunde cu un „da, te văd”, pe un ton ce lasă de înțeles că de fapt stă cu ochii în telefon. Afară aud o barcă în larg, se deplasează cu viteză, s-a întunecat, e cam frig să stau așa, doar în sutien. Nu plâng. Întotdeauna e un aer ușor închis aici, așternutul, moale și ros de timp, are mireasma aceea de rufe uscate pe sfoară, salteaua e veche, din spumă, așa ar și trebui să fie, am dormit în patul ăsta în fiecare vară, încă de când eram mică. Și acum sunt iar aici. Cu Marthe. Cu soțul ei și copilul lor în burtă, și cu Olea.

De fapt, nici nu-mi venea să cred. Prietenele mele mă lăsaseră în urmă, absolut toate, dar acum când a făcut-o și Marthe, undeva în sinea mea îmi închipuisem că nu avea să se concretizeze ceva, că lucrurile nu se vor schimba, că Marthe va fi mereu persoana pe care va trebui să o consolez, ea nu trebuia să mă lase în urmă.

Nu mă poate lăsa în urmă.

Îmi cuprind corpul cu brațele, pielea îmi e fleșcăită și uscată, corpul meu nu mai valorează nimic și nimeni nu mă mai vrea, de parcă aș fi încetat să exist. N-am adus niciodată pe cineva aici la cabană, relațiile nu durau suficient de mult pentru a se ajunge aici. Marthe și-a adus iubiții încă de când avea cincisprezece ani și mereu primea dormitorul cel mare, întotdeauna aducea băieți lenți și ciudați, care ne făceau pe mine și pe mama să ne dăm ochii peste cap, până când într-un sfârșit s-a cuplat cu Kristoffer, iar Olea a venit la pachet. Și eu, eu ce am?

A trecut atât de mult timp de când m-a atins cineva, oricine, nu contează. Încerc să vizualizez cum e, mâini, piele, respirație în ceafă, și imediat ce mă gândesc la respirație în ceafă îmi aduc aminte cum e când mă ține

cineva în brațe, din spate, suflându-mi în ceafă, te face să te simți viu, real. Când cineva stă lipit de mine, îmi suflă în gropița dintre clavicule, mă mângâie de la talie în sus, spre sâni. Nu vreau să mă gândesc la asta. N-are niciun rost. Mă ridic și îmbrac un pulover curat, stau pe patul acesta mic, din camera aceasta îngustă, nu voi scăpa niciodată de asta. Va fi mai bine, îmi spun mie însămi, totul va fi mai bine, îmi voi congela ovulele în Suedia, voi fi altcumva, există și altceva, rămânem cu ce-i mai bun, nu sunt eu genul care să renunțe. Stau în fața oglinzii și observ că stau bine cu greutatea, mâine voi merge la alergat sau mă voi odihni, sau poate ambele.

Marthe își strecoară capul de după ușă și mă întreabă dacă vreau să fac o baie, nu bate la ușă, eu tresar, mă acopăr, chiar dacă sunt îmbrăcată, de parcă tocmai m-ar fi surprins făcând ceva. Nu-și cere scuze, e obișnuită să facă asta, își închipuie că e cabana ei. Noi ar trebui să o împărțim în mod egal, dar ea și Kristoffer vin mai des aici. Ei vopsesc, ei cosesc iarba din grădină, se duc în oraș, pe litoral, să cumpere creveți proaspeți pe care îi mănâncă seara, în grădină, ei smulg buruienile de pe alee, până jos la doc, în orice caz, Kristoffer face asta, așa îmi imaginez, poate că stă și Marthe vreo jumătate de oră, până când obosește și spune că trebuie să se întindă puțin pe canapea. Dar, oricum, ea a crescut aici, spală farfuriile din cabană cu siguranța celui ce le deține, cumpără pernele care i se par potrivite pentru cabană, iar mie nu-mi ies deloc lucrurile astea. De câteva ori m-am gândit că de data asta vreau și eu să fiu singură aici, voi lăcui terasa și voi plivi buruienile din grădină, la fel ca ei, mă voi comporta ca un proprietar, decid să stau aici câteva zile, când nu sunt nici Marthe și Kristoffer, nici mama și Stein. Dar e atâta bătaie de cap, ar trebui să închiriez o mașină când nici nu prea mai știu să conduc, apoi ideea că n-o să văd țipenie de om toată ziua și oricum merg atât de rar cu barca, încât aproape am uitat cum o alimentezi cu benzină, o aduc la mal și o leg cu un nod dublu cam ciudat, pentru

că nu știu să fac vreun altul, și mai târziu sigur mă apostrofează mama pentru asta. Sfârșesc prin a citi vechile benzi desenate *Donald Duck* și *Asterisc* și beau bere cam devreme, în loc să vopsesc pereții casei, sunt singură și agitată și trebuie să iau Imovane[7] seara fiindcă mi-e frică de întuneric și dimineața nu vreau decât să mă întorc în oraș, am senzația că încerc și eu să fac câte ceva, dar pur și simplu nu-mi iese.

Scot costumul de baie și un prosop și merg să o aștept în curte. Iarba e cosită și uscată, s-a îngălbenit pe alocuri și prin curte sunt înfipte niște porți de croquet[8], aproape mă împiedic de una. Cireșele atârnă în ciorchine dese și necoapte, galben-roșiatice. Culeg câteva și le bag în gură, au un gust acru și amărui, scuip sâmburii cât de departe pot. Kristoffer tocmai leagă hamacul între doi pini. Acum arată schimbat, în mașină era Kristoffer, acum e tatăl copilului lui Marthe, un adult.

— Felicitări! îi spun.

— Mulțumesc. Parcă nu mi-a venit să-ți povestesc în mașină, îmi spune.

— E o veste grozavă, îi spun.

— De ce îl feliciți? întreabă Olea, din leagănul în care stă, încercând să-și ia avânt.

— Pentru că Marthe și Kristoffer vor avea un copil, îi răspund.

— Ah, de asta, răspunde Olea, aproape dezamăgită.

Mă duc în spatele ei și trag leagănul până sus de tot, de unde îi dau drumul.

— Împinge mai tare, îmi spune de mai multe ori, mai tare, mai tare, până când într-un final e mulțumită de viteza pe care o are și începe să râdă când ajunge la apogeu.

— Uite, tata, uite ce sus ajung! îi strigă lui Kristoffer.

---

[7] Sedativ prescris pentru tratarea insomniei ocazionale și trecătoare.

[8] Croquetul este un joc sportiv în care jucătorii, cu ajutorul unor ciocănele de lemn, încearcă să ducă o minge în porțile oponentului. A nu se confunda cu cricketul.

— Da, da, văd, răspunde Kristoffer, în timp ce leagă celălalt capăt al hamacului de un copac. Se așază în hamac, să vadă cum e, dar nu l-a legat suficient de strâns și hamacul se lasă în jos, iar el dă cu fundul de pământ, noi râdem. Olea e cu părul în vânt și își flutură picioarele înainte și înapoi, stă cu gura pe jumătate deschisă, îmi amintesc senzația aceea pe care o ai în stomac atunci când te afli în punctul cel mai înalt, cum e să sari din leagăn și să cazi în față, să ai senzația că plutești pentru o clipă, încât mai că îți vine să crezi că poți zbura, și cum te lovești de pământ când aterizezi, mereu surprinzător de tare.

Kristoffer se înfășoară în materialul hamacului, e înfofolit complet și arată ca un cocon.

— Crezi că Marthe o să îl vadă când iese din casă? o întreb pe Olea.

— Nu, răspunde Olea.

— Kristoffer, strigă Marthe din cabană, chiar la țanc, apoi iese pe terasă și strigă din nou. Kristoffer?

— Nu spune nimic, spun eu cu voce scăzută, iar Kristoffer chicotește dinăuntrul hamacului.

— L-ai văzut pe undeva? mă întreabă Marthe, își leagănă spatele și se freacă pe burtă.

— Nu, habar nu am pe unde e, spun cu voce tare, iar dinăuntrul coconului Kristoffer începe să râdă în hohote. Olea chicotește în leagăn.

— Hai, gata cu prostiile. Acum n-am stare de glume, spune Marthe, cu brațele atârnându-i greoaie.

— Nu știu. Chiar nu l-am văzut. Dar tu, Olea?

— Las-o baltă, bine? spune Marthe, dintr-o dată, enervată de-a binelea. Nu-i amuzant. Spune unde e.

Nu spun nimic. Olea sare din leagăn pe jos, observ că e puțin agitată și Kristoffer se dezvelește din hamac, rostogolindu-se pe iarbă.

— Vai, nu-mi vine să cred că nu l-ai văzut. E posibil așa ceva? îi spun.

— Nu te supăra, Marthe. Am glumit și noi, spune Kristoffer.

— Da, da, spune Marthe, văd cum se chinuie să afișeze un zâmbet. Știu.

CĂRAREA CE DUCE JOS, SPRE locul de scăldat, e adânc imprimată în memoria corpului meu, indiferent cât timp am fost plecată. Știu unde sunt mărăcinii de care trebuie să te ferești, pietroaiele la care trebuie să te pui jos, în fund, și să aluneci, sau cele de pe care trebuie să sari, știu că te poți înțepa în acele unor pini ce fac umbră soarelui, acolo trebuie să lovim în pământ fiindcă poate fi vreun șarpe, e mirosul acela cald, uscat și acru, de pădure, pe spatele Marthei cad pete de soare. Picioarele mele se transformă în picioare de copil, picioare scurte, care trebuie să aibă grijă la pasul mare pe care îl fac atunci când coboară de pe o stâncă îngustă; îmi aduc aminte că îmi era frică să nu cad în locul acela, mă gândesc la ciulinii din sandale, stânca de care mi se freacă fundul pantalonilor scurți. Mă aflu în dreptul tufișului des de ienupăr, am doisprezece ani, port un aparat dentar care îmi zgârie gura și o rochie nouă cu bretele împletite la spate, mamei nu-i place că o port fiindcă îmi dezvăluie prea mult spatele, înainte nici nu-și bătea capul cu lucruri din astea, și pe potecă îl întâlnesc pe Vegard, care e mai mare decât mine și stă la cabana următoare, ceva mai departe de-a noastră; fusese la scăldat cu tatăl lui și în ziua respectivă m-a văzut pentru prima oară, cel puțin asta cred eu, zâmbește într-un mod diferit, cel puțin asta cred eu, și spune salut, spune salut rochiei cu bretele și eu alerg cu pași mărunți până jos la locul de scăldat, răspund cu voce tare la salut și trebuie să îmi țin rochia cu mâinile pentru că Vegard de la cabana din vecini crede că sunt o adultă în rochie cu bretele, și, în timp ce fac asta, apare și Marthe alergând după mine pe potecă în jos, râde și spune *ce ciudat arăți,* chiar dacă ea e mică și grăsună și mereu plânge dintr-un motiv sau altul.

Pielea lui Marthe se înfioară puțin în bătaia vântului când ne dezbrăcăm la mal, în locul obișnuit. Burta ei e palidă și umflată. Când e îmbrăcată, ai putea spune că s-a îngrășat puțin, dar fără haine observ că nu are o burtică

obișnuită, de grăsime. Mă arunc în apă de pe stâncă, în jurul meu se face rece, tremur și gâfâi, scuip apă sărată. Marthe încă nu a intrat în apă așa cum trebuie, îi ajunge abia până la genunchi și stă așa, legănându-se în timp ce își ține brațele în jurul corpului.

— E de-ajuns să te arunci în apă, îi spun.

— Eu nu sunt așa dură ca tine, răspunde Marthe, pe un ton sarcastic. În fiecare vară se întâmplă același lucru, eu mă arunc rapid în apă, în timp ce Marthe e lentă și trebuie să discutăm despre care e cea mai bună metodă de intrat în apă.

Când stăm pe stâncă, una lângă cealaltă, cu prosoapele înfășurate în jurul nostru, cu sângele pulsând în corpuri și soarele care ne încălzește, ea își palpează burta și spune că nu-i așa de simplă toată treaba asta.

— Nu, nu e, îi răspund.

Nu vreau să aud nimic despre asta. Vreau să tacă din gură, îmi doresc să nu fi venit aici, să nu fi aflat deloc despre asta. Acum nu mai pot povesti despre ce-am făcut în Suedia, ar părea de-a dreptul deplorabil.

— Nu. Mereu mi-am închipuit că, atunci când vom reuși, voi fi cumplit de fericită și nimic mai mult.

Își stoarce părul, îi curge apă de-a lungul brațelor, tremură. Nu departe de mal, un pescăruș plonjează în apă și apoi iese la suprafață, ne privește cu ochii săi goi și supărați, pescărușii sunt urâți.

— Mi-e doar teamă să nu se întâmple ceva rău. În timp ce merg, încerc tot timpul să-mi dau seama cum se simte înăuntru, spune în cele din urmă.

Zâmbește ușor, gura îi tremură. Ar trebui să o îmbrățișez acum, pare să aștepte asta, să o mângâi, să o bat pe spate și să-i spun că totul va fi bine, doar asta fac de obicei, dar acum chiar nu am chef.

— Și în ultima vreme de-abia am mai făcut sex. La început n-am putut eu și acum nu mai vrea el.

— Aha, murmur eu.

Mă privește dintr-o parte, eu stau cu brațele înfășurate peste genunchi și nu mai zic nimic. Marthe își ciupește o unghie de la picioare, trage de ea până se desprinde și o rupe de tot, eu spun un „au”.

— Înțeleg că nu mai vrea, dacă tu faci chestii din astea, îi spun. Ar trebui să râdă, dar ea nu râde.

— Și Olea se poartă complet aiurea în perioada asta, spune Marthe, acum cu o neliniște în voce, nu reușește să ascundă faptul că își dorește atenția mea, de ce nu o bag în seamă.

— Probabil nici ei nu îi e prea ușor, îi spun.

— Nu, dar trebuie să se împace cu ideea că vom mai avea încă un copil. Știi ce-a spus chiar înainte să plecăm la scăldat?

— Nu, îi spun și mă ridic. Nu ne întoarcem acasă?

— A spus „Marthe, nu-i așa că ești leneșă?”, așa, de nicăieri.

Suntem pe potecă, merg în urma ei, îmi îngheață picioarele și simt că slipul e rece și ud pe sub pantalonii scurți și că sutienul de baie lasă pete mari de umezeală pe tricou, mă uit la spatele Marthei, unde maioul se lipește în același mod de costumul de baie. Îl are pe Kristoffer, curând va avea un copil și totuși se plânge, așa e ea, se așteaptă ca alții să-i rezolve problemele.

Marthe poate doar să se miște și să existe, să aibă un job administrativ care îi place așa și așa și la care nu cred că e deosebit de pricepută, poate să spună tâmpenii și să râdă când nu e cazul, fără măcar să se mai gândească la asta, poate să mănânce snacks-uri și batoane de ciocolată când e supărată, să renunțe la sport, să spună că nu mai poate, întotdeauna se găsește cineva care să o consoleze.

Chiar înainte să ajungem acasă, cam pe unde poteca devine mai abruptă, Marthe se oprește în fața mea și își închide ochii.

— Trebuie să o iau mai ușor, spune.

— Te doare burta? o întreb și ea dă din cap, aprobator.

Stau tăcută în spatele ei și aștept. Nu mă deranjez să o întreb cum se simte, strâng pumnul cât de tare pot. Ocazional, în mine a început să se manifeste ceva când vorbesc cu mama la telefon și ea îmi spune că e păcat de Marthe, care încearcă din răsputeri să rămână însărcinată, în momentul acela simt un fel de apăsare în piept, în cap, atât de fierbinte și puternică, încât trebuie să-mi încleștez pumnii, uneori iau o pernă sau ceva moale și o izbesc de perete, continuând să vorbesc și să murmur *mmm, of, mda,* dar nu e suficient, numai după ce închid telefonul pot să arunc ceva mai tare, ceva care se izbește, ca un pantof, sau chiar telefonul, dacă nu gândesc înainte să fac asta. Întotdeauna Marthe. Întotdeauna. Întotdeauna Marthe.

Pe Marthe o doare burta mai mereu, are boala lui Crohn. I-au scos o părticică din intestin acum zece ani, dar nu atât de mult încât să aibă nevoie de pungă de colectare. A fost operată când împlineam eu treizeci de ani. Închiriasem un local împreună cu alte două prietene care și ele împlineau treizeci de ani și, când am aflat ziua în care urma să fie operată Marthe, mama mi-a spus că ar trebui să amân petrecerea, doar puteam să sărbătoresc ziua de naștere și mai târziu, dacă, Doamne, ferește, s-ar fi întâmplat ceva în timpul operației, iar eu aș fi fost beată sau imposibil de găsit? *Ai putea să-ți ierți așa ceva?* mă întrebase mama. Mă gândisem și la asta, dar nu voiam să amân nimic, nu voiam să-mi mut petrecerea de dragul Marthei, nu era o operație riscantă și nu îmi doream să rămân prin vreun hol de spital, citind revista *Casa* și bând cacao cu lapte de la un automat, ore în șir, în timp ce o consolam pe mama, eu voiam să beau vin și să stau cu restul fetelor. Totuși, n-am reușit să-mi scot din minte întrebarea mamei – dacă aș putea să-mi iert așa ceva – și chiar dacă purtam o rochie nouă și băusem atâta șampanie, încât mă îmbătasem înainte de ora zece, mai toată seara am fost cu ochii pe telefon. N-am primit niciun mesaj despre cum fusese, operația trebuia să se fi terminat de mult. Știam că mama mă pedepsea în modul acesta și,

totuși, îmi transpiraseră palmele, am încercat să o sun, dar nu a răspuns, eram sigură că într-adevăr ceva mersese prost și că nu reușiseră să mă sune, că nu aveau semnal pe unde s-or fi aflat, m-am dus afară și am încercat să sun de acolo, am stat pe trotuar, puțin mai departe de prietenele mele care fumau, și simțeam cum îmi alunecă pământul de sub picioare, stăteam acolo, eram beată și plângeam, mama nu răspundea la telefon și într-un final am închis. Mi-am închipuit-o pe Marthe cu mască de oxigen, pe masa de operație, cu sânge și sunete emise de aparate și cu medici disperați în jurul ei, m-am gândit că tocmai *această* operație mersese prost, una care mai mereu decurge bine, și că mama nu voia să mă sune pentru că alesesem să nu fiu acolo, că, în schimb, preferasem să ies în oraș și să beau, să-mi fac de cap. Am întins mâna să chem un taxi, era o seară de vară ce abia începuse și eu am plecat de la petrecere, nu m-am dus la spital, doar nu puteam merge acolo tocmai atunci, nu puteam ajunge acolo beată, ci m-am dus acasă și m-am băgat sub plapumă, după ce am vomitat, tremurând toată. În ziua următoare, m-am trezit cu un mesaj de la mama, spunând că totul era în regulă cu Marthe, și cu un alt mesaj de la prietena mea, întrebându-mă de ce plecasem atât de devreme, fără să-mi mai iau haina.

— Ești bine? o întreb, în cele din urmă.

Marthe stă pe loc și își trage respirația, ochii îi sunt pe jumătate deschiși. Un pescăruș țipă pe undeva, *cra, cra, craa.* Maxilarul mi-e înțepenit, arată ca o proastă, arată incredibil de proastă când stă așa, nici nu mă pot uita la ea.

KRISTOFFER SCOATE carnea crudă din frigider și toacă niște ierburi în care o va marina. În ultimul an începuse să prepare cârnați de la zero și diverse tocane pretențioase, ce trebuiau fierte ore în șir, și aluat care se lăsa la dospit în frigider, iar acasă are electrocasnice uriașe, mașini de tocat carnea și roboți de bucătărie ce ocupă foarte mult loc pe bufet. Marthe spune că nu are nici cea mai mică idee ce-o să facă el cu ele. O vreme, a avut și producție proprie de bere, dar nimănui nu i-a plăcut.

— Am nevoie să mă ajutați puțin, spune el.

— Ida te poate ajuta, spune Marthe și se întinde. Eu cred că mă voi odihni puțin.

Există ceva în tonul vocii atunci când vorbesc unul cu altul, de parcă e ceva ce-ar fi repetat în avans.

— E în regulă? mă întreabă Kristoffer, uitându-se la mine.

— Da, desigur, îi răspund.

Eu n-am nevoie de odihnă, nu-mi plâng de milă și oricum îmi place să stau cu Kristoffer, să mai fac una-alta, și să pălăvrăgim. Iau un cuțit și încep să tai cartofii, el mă laudă că sunt rapidă. Bucătăria din cabană e mică. Știam locul fiecărui lucru, dar Kristoffer și Marthe au mutat lucrurile; condimentele și sarea sunt în bufet, în loc să fie pe raftul de deasupra aragazului. Au zugrăvit și pereții, înainte erau verzi, acum sunt de un albastru mat, modern, schimbă tot ce se poate, fără să mă întrebe.

Ferestrele sunt aceleași, sticla e veche și prin ea lumea de afară se vede în valuri; pe pervaz mai zace câte-o muscă moartă.

— Cum a fost cu tipul cu care urma să te vezi? mă întreabă Kristoffer, în timp ce pun feliile de cartofi într-o tigaie.

— Cine? Ah, nu. A fost doar o întâlnire de pe *Tinder,* nimic mai mult.

— Știi, poate ar trebui să verifici dacă nu cumva găsești vreun tip arătos pe la cabanele din zonă, îmi spune.

Îi zâmbesc, nu pot, nu pot să vorbesc despre asta, nu pot fi optimistă și nu sunt pregătită să întâlnesc bărbați arătoși, mă crispez numai când mă gândesc la asta. *Swipe left* și *right*[9], Petter 42, Thomas 36, Steven 45, o bere într-un pub din cartier, în care nu riști să întâlnești pe cineva cunoscut, sentimentul ciudat de jenă când îmi dau seama ce fel de bărbat e, arată altfel decât în poze. O tentativă de discuție, în timp ce beau mai repede decât trebuie, sunt stresată ca nu cumva să rămână în plop conversația, zâmbesc mult mai mult decât de obicei, vorbesc mai repede, gesticulez de teamă să nu se plictisească și undeva în sinea mea îmi spun *calmează-te, nu fi așa.* Te uiți la *Urzeala Tronurilor*? îl întreb, te-ai uitat și la alte seriale? ce sezon? e haos la jobul tău? câți oameni sunteți în departament? De ce nu-mi iese mai bine, de obicei nu sunt așa de proastă. Vede cu ochiul liber cât de mult îmi doresc, vede cu ochiul liber că n-am avut niciodată un iubit adevărat. Într-un final, ajungem în punctul în care eu întreb dacă mai bem o bere și el se eschivează și spune că trebuie să se trezească devreme a doua zi, eu mă prăbușesc pe dinăuntru, poate mergem puțin împreună, până când unul dintre noi trebuie să o ia în altă direcție, stau pe loc și mă leagăn de pe un picior pe altul în timp ce vorbim nimicuri, îmi dau seama că fac ochii prea mari și zâmbesc prea larg. Sper să spună că ne vom mai vedea, sper, chiar dacă poate m-am plictisit de moarte, dar el spune că a fost plăcut, să am grijă de mine, apoi „poate mai vorbim”, și eu îmi ridic brațele într-o tentativă de îmbrățișare, dar el face un pas în spate și brațele mele se

[9] Glisează la stânga și la dreapta - termeni folosiți de aplicația socială/ matrimonială pentru telefon numită Tinder, prin intermediul căreia utilizatorii pot să cunoască oameni noi; glisarea la dreapta înseamnă că utilizatorului îi place profilul respectiv (*like*), glisarea la stânga înseamnă că nu (*dislike*). Profilul este sumar, în principal, alcătuit din fotografie, nume (real sau fictiv), vârstă. Când doi utilizatori manifestă interes reciproc prin glisarea la dreapta, se consideră că există o potrivire de gusturi, iar aplicația le permite să pornească o conversație Online.

prăbușesc, apoi îi spun și eu „ai grijă de tine” și „vorbim” și ridic mâna, cumva stângaci, ca un fel de salut, mă duc la autobuz cu brațele mele proaste atârnând pe lângă corp, stau singură în autobuz, cu brațele mele proaste, cu toți oamenii din jur, mă închid în apartament cu mâinile mele proaste și inutile.

— Bucură-te de asta cât mai poți, spune Kristoffer și își șterge fruntea, topește unt într-o oală și amestecă făina. Fiindcă apoi, *bum*, te trezești cu un soț și copii și visezi la viața de altădată.

— *Tu* visezi la viața de altădată? îl întreb.

— Poate, puțin, spune Kristoffer, râzând.

— Am să-i spun asta lui Marthe.

— Nu, să nu faci asta, răspunde Kristoffer, râzând și mai tare. Vai, nu. Chiar s-ar supăra.

— Dar chestia asta cu întâlnirile de pe internet, spune el, scuturând din cap. Nu cred că aș putea. Pare a dracului de obositor.

Nu răspund, îi e ușor să spună ce-ar fi făcut dacă ar fi fost în locul meu, își ridică privirea din oală și se uită la mine.

— Sau poate că mi-e ușor să spun așa ceva, îmi spune și mă bate pe umăr.

— Stai liniștit, îi răspund, râd forțat.

Toc anason și morcovi. E frumos Kristoffer ăsta, mă gândesc. E un tip frumos. Când pun legumele în cuptor, împreună cu feliile de cartofi, aud întâi o bufnitură, apoi pe Olea, care urlă din baie. Intră în bucătărie alergând și se aruncă în brațele lui Kristoffer. Imediat după ea vine Marthe, e roșie în obraji.

— Iar mi-a trântit ușa în cap, strigă Olea.

— Eu stăteam pe toaletă și ea a dat buzna înăuntru, încercam doar să închid ușa, Olea, știi asta, spune Marthe.

— Dar nu poți fi și tu *puțin* mai atentă, spune Kristoffer, cu voce tare și furioasă. Ce naiba?

O ține în brațe pe Olea, de parcă ar fi un copil mult mai mic. Olea își ascunde fața, lipind-o de umărul lui și plânge

zgomotos și excesiv, el o mângâie pe ceafă. E totodată jenant și savuros să-i auzi plânsetul, Marthe se uită la mine și își dă ochii peste cap, eu nu-i răspund. Iau cuțitul și îl spăl sub jetul de apă, doar să am ceva de făcut, mi-a crescut pulsul.

— Proasto, spune Olea, arătând cu mâna spre Marthe.

Marthe deschide gura și o închide la loc, se mângâie pe burta care abia se vede.

— Olea. Ar trebui să încetezi. Nu-i frumos să spunem lucruri din astea, îi spune Kristoffer.

— Dar n-am făcut-o intenționat. Bine, Olea? spune Marthe.

— Poți să-ți ceri scuze? întreabă Kristoffer și inițial nu-mi dau seama dacă se referă la Marthe sau la Olea. Olea scutură puternic din cap.

— Dar dacă își cere scuze și Marthe? spune Kristoffer.

Marthe se uită la el.

— Dar a fost un accident, protestează ea.

— Da, dar… spune Kristoffer, gesticulând pe la spatele fetiței.

Las jos cuțitul, mă duc lângă Olea și o mângâi pe spate.

— Poate ai vrea să vii cu mine în grădină, Olea. Mergem și găsim ceva de făcut, îi spun.

Simt o mică explozie de bucurie când Olea dă din cap aprobator și alunecă din brațele lui Kristoffer, mă ia de mână, pe mine, ceafa ei îngustă e expeditivă, încă refuză să o privească pe Marthe. Kristoffer pare recunoscător. Când închid ușa terasei, după o scurtă perioadă de liniște, le aud vocile țipând.

OLEA ȘI CU MINE stăm în bucătăria de vară, pentru care mă băteam cu Marthe în copilărie, ne dădeam una pe cealaltă afară din bucătărie și ne plângeam mamei de nedreptatea făcută de cealaltă. Acum și aceasta e vopsită în alb, înainte era roșie, înăuntru se află două bănci înguste și, în mijloc, o saltea de cauciuc veche, o ladă cu costume strălucitoare pentru bal mascat și o sumedenie de cărți și jocuri sunt împrăștiate de jur-împrejur. Diverse desene sunt prinse pe pereți, cu pioneze. Aici înăuntru țineam o cutie în care adunam lucrurile pe care le găseam, cochilii de melc goale pe dinăuntru, care miroseau a sare și a alge stătute, pietre frumoase, rotunde și netede, Marthe și cu mine ne mângâiam pe față cu ele, când una, când cealaltă, o fotografie cu prințesa Diana, pe care o decupasem din revista *Casa* sau *Norsk Ukeblad*[10], șervețele cu model frumos, cred că îmi amintesc modelul unuia dintre ele, violet cu roz, din hârtie lucioasă și moale. Marthe a regăsit cutia acum vreo doi ani, i-am scris că putea să o arunce.

— Se poate dormi aici. Am făcut asta o dată, i-am spus.

— Serios? De ce? întreabă Olea.

— Și eu veneam aici când eram mică, îi spun, așezându-mă pe una dintre bănci, în vreme ce Olea se așază cu fundul pe saltea și începe să pieptene coama colorată în culorile curcubeului, a unei jucării vechi și roz, din seria *My Little Pony,* lângă ea sunt mai multe jucării de același tip. Îmi amintesc cum mirosea poneiul când l-am primit, a plastic proaspăt și moale, coama în culorile curcubeului era netedă și lucioasă. Acum, părul din nailon e mult mai rar, plasticul se cojește și e decolorat, toți poneii ar fi

[10] Una dintre cele mai cunoscute reviste săptămânale pentru familie femei, din Norvegia. Revista *Norsk Ukeblad* este scrisă în limba norvegiană și are ca grup țintă femeile adulte, cu vârsta de peste 25 de ani. De regulă, conține articole despre mâncare, design interior, sănătate, modă și frumusețe.

trebuit aruncați, cu siguranță plasticul e toxic. Unui ponei îi lipsește un picior, arată de parcă l-ar fi ros un șoarece.

— Cabana este și a mea, și a lui Marthe, știi? îi spun.

— Da? întreabă Olea, continuând să pieptene coama.

Doar ce-și închipuise, că sunt doar un oaspete oarecare?

Stau și mă uit la ea, la puloverul roz, părul blond. Are sprâncene întunecate și egale ca formă, nu seamănă cu niciuna dintre noi, nici măcar cu Kristoffer, el spune că fetița seamănă cu mama ei.

— O să fii frumoasă când o să crești mare, îi spun.

Își ridică privirea spre mine, apoi și-o coboară înapoi spre ponei.

— Câți ani ai? o întreb.

— Șase, răspunde Olea.

— Te bucuri că o să mergi la școală? o întreb.

— Da. Tu câți ani ai? mă întreabă după câteva clipe.

— Patruzeci, îi răspund.

— Vai. Ce mulți, spune.

— Te bucuri că vei fi sora cea mare? o întreb.

Mă privește aspru și nu-mi răspunde, doar continuă să dea cu pieptenul.

— E în regulă să nu te bucuri, îi spun.

Olea îmi dă doi căluți și începe să-mi povestească despre ei, cu toții au nume, unuia îi place să zboare. Mă plictisesc și mi-ar plăcea să găsesc o revistă din care să citesc ceva, o bere ar fi bună, aici miroase a mucegai. Trece o bună bucată de vreme până când Kristoffer bate în ușa deschisă și spune că e ora de culcare.

— Poate reușești să-i citești dintr-o carte cât ia cina, îmi spune.

— Sigur că da. Nu-i așa că vom citi, Olea? îi spun.

— Olea, ce bine te-ai împrietenit cu mătușa Ida, îi spune el.

Olea nu răspunde, văd că e cu mintea în altă parte, dar sunt mândră, pot să înțeleg copiii, știu cum să mă comport.

Îmi dreg glasul și pregătesc două voci, una pentru Karsten și alta pentru Petra, în timp ce Olea îmi stă în brațe, îmbrăcată în pijama, mănâncă un sendviș dintr-o farfurie veche, din setul pictat cu piciorul cocoșului[11]. Marthe stă în hamac și citește o revistă, dintr-o dată o aud chicotind.

— Ce-i? o întreb.

— Nu prea ești obișnuită cu treaba asta, îmi spune.

— Ce? o întreb.

— Ești falsă când citești. *Puiul de leu și Domnișoara Iepuraș se alătură și ei,* spune, imitându-mi tonul, face cam mare caz din asta.

Mi se aprind obrajii și mă opresc din citit.

— Dar nu trebuie să te oprești din cauza asta, spune Marthe.

Stă acolo și își mângâie burta, cu mișcări circulare, lenește. Mă uit la ea, îmi vine să-i spun ceva urât, însă îi zâmbesc, nu ar trebui să mă poată supăra în vreun fel. Continui să citesc cu aceeași tonalitate și am grijă să fac asta până când Marthe intră în cabană. Oricum, Olea încetase să mai fie atentă după doar câteva pagini, corpul i se moleșește și se sprijină de mine tot mai tare și mai apăsat și, pentru că se sprijină de mine, mă pătrunde o senzație de plăcere, căldură și liniște. Nu sunt obișnuită să am pe cineva atât de aproape, corpul ei mititel e lipit de al meu, căldura capului ei și burtica atât de moale mă fac să-mi întind brațele în jurul ei și să o îmbrățișez strâns.

— Au, spune.

— Iartă-mă, îi spun, dar nu pleacă din brațele mele, așa că las jos cartea și încep să o leagăn și să fredonez în timp ce soarele apune și noi rămânem în umbră. Cealaltă parte a fiordului e încă însorită, mama vorbește mereu despre ce minunat ar fi dacă am avea cabana pe partea aceea.

Acum e momentul? Acum ar trebui să pot simți marea schimbare dinăuntrul meu, să înțeleg că nu pot pierde așa

[11] Plantă perenă de grădină, care înflorește primăvara și face flori c cap rotund, de culori variate: albe, roșii, roz, galbene sau portocalii.

ceva!, e un miracol mult prea mare ca să mai amân, nu e suficient să ai niște ovule într-un congelator, trebuie doar să mă pot forța să simt o asemenea senzație de certitudine, încât să o las jos pe Olea, să intru în casă, să-mi găsesc telefonul, să-mi fac o programare la Clinica Stork din Copenhaga și să mă duc imediat să fiu fertilizată cu conținutul unei eprubete, pe care un danez necunoscut l-a stors din propriul corp, iar mai târziu să le spun oamenilor: „Pur și simplu am simțit că asta trebuia să fac”. La jobul meu mai e o femeie care a făcut același lucru anul trecut, o tipă de la contabilitate, de ani de zile nu mai arăta tânără și totuși nu-i era greu să-și imagineze viitorul de mamă singură. Venea la job cu căruciorul după ea, scotea copilul din el și îl ținea peste umăr, să poată râgâi după ce mâncase, chiar nu părea să fi avut nevoie de altcineva. Eu nu mă pot imagina plimbându-mă prin oraș, mergând la muncă, întorcându-mă în apartamentul meu așa, gravidă, singură și mândră de mine, născând doar în prezența mamei, a Marthei sau a vreunei prietene, fără să-mi lipsească vreodată un bărbat, să-mi fie de-ajuns că sunt mama unui copil, să fim doar eu și copilul, mereu, cel mai grozav lucru din lume.

Abia în ultimul an începuse cu adevărat să mi se pară că e târziu. Chiar înainte să împlinesc patruzeci de ani începusem să mă trezesc cu o anxietate care-mi zguduia corpul, *în curând,* spunându-mi că *în curând va fi prea târziu.* Oamenii din jurul meu aveau doi sau trei copii, unii chiar nu ar trebui să facă mai mulți, se trezesc noaptea să alăpteze și sunt teribil de obosiți. Alții se străduiesc din răsputeri să mai facă încă un copil și într-un final reușesc, după multe inseminări artificiale și multă frustrare, iar noul copil plânge fără oprire și părinții spun că nu le vine să creadă ce grad incredibil de oboseală au acumulat având doi copii, față de când aveau doar unul, fără să-și dea seama cât de evidente sună doleanțele lor. Îi duc și îi aduc de la creșă în fiecare zi, dimineața durează o veșnicie să le dea micul dejun, găsesc foarte ușor activități de făcut

când merg în concediu, doar pot merge în vizită la bunici și la toți unchii și la toate mătușile, și, pe deasupra, micile familii trebuie să aibă timp și doar pentru ele, așa că merg în câte-o excursie pe munte sau cu cortul sau la vreo cabană, doar prietenii mei și copiii lor, spun că *să fim doar noi* este unul dintre cele mai frumoase lucruri din lume. Își cumpără apartamente mari sau case cu grădină, da, da, chiar dacă înainte susțineau sus și tare că nu se vor muta niciodată din oraș, dar *imaginează-ți că ai putea să-i lași pe copii să se joace afară, în curte,* își cumpără toate lucrurile de care râdeau cu câțiva ani în urmă, garaj și două mașini, și un grătar marca Weber, de a cărui mărime sunt puțin cam rușinați, dar e grozav să ai un grătar mare când ai o familie mare și când alte familii vor veni în vizită, iar viața lor e un amestec de terci și înghițituri, și pete, și pipi, și caca, și sforăit, și foarte puțin somn, extrem de puțin somn, și apoi sunt țipete și toți copiii cu varicelă, apoi toți copiii cu gastroenterită, apoi toții copiii cu răceală, după care iar toți deodată cu gastroenterită. Și în fiecare dimineață iau împreună micul dejun, trei, patru sau cinci persoane, în fiecare seară adorm unul lângă celălalt, fiecare lipindu-se de altcineva, în fiecare noapte se trezesc din cauza unui copil care vrea să doarmă în patul lor, un copil pe care îl țin în brațe, un copil de-al lor.

La mine, lucrurile sunt exact ca acum cinci ani, sau zece, am un apartament puțin mai mare, un salariu puțin mai mare și ceva mai multe proiecte la muncă, o piele mai ștearsă, firele albe pentru care tot la trei luni merg la salon să mi le camufleze și mă costă două mii de coroane. Adorm singură și mă trezesc singură, și sunt singură când merg la muncă, și tot singură când mă întorc acasă, nu ar trebui să mă plâng de asta, nu-i frumos să devii o persoană care își plânge de milă. Dar singurătatea e un cerc ce se mărește constant și, dacă nu apare niciun iubit, dacă nu apare nimeni împreună cu care să-mi pot folosi ovulele din bancă, atunci vor trece încă cinci ani, zece ani, douăzeci

de ani, treizeci de ani, iar lucrurile astea vor rămâne exact la fel ca acum.

Și totuși rămân aici pe scaun, cu Olea în brațe, nu tresare nimic înăuntrul meu, nu e nicio zvâcnire, afară bate vântul și copacii foșnesc, privesc în jos spre spatele îngust al Oleei și spre puloverul ei roz și îi scutur puțin părul în care se așezase o insectă.

— Îmi poți citi și mâine, spune Olea.

— Cu mare plăcere, îi răspund, apoi o privesc pe Marthe cum stă în hamac și îi șoptesc fetiței în ureche: Nu-i așa că a fost cam urât din partea lui Marthe să-ți trântească ușa în față?

Olea chicotește și se răsucește la mine în brațe.

— N-avem voie să spunem așa ceva, îmi șoptește.

— Eu îți dau voie, îi răspund tot în șoaptă și ne uităm spre Marthe, care tot în hamac stă. Are ochelari de soare și nu-ți poți da seama încotro se uită, o mână i se odihnește pe burtă. De ce se tot atinge atâta pe burtă când e atât de mică, a preluat intenționat limbajul corpului de femeie gravidă, a stat și a studiat mișcările pe *Youtube,* să vadă cum ar trebui să-și arcuiască spatele și cum să-și odihnească o mână pe burtă.

— Glumim și noi aici, îi spun.

— Da, șoptește Olea și își pune mâinile la gură, să nu cumva să râdă prea zgomotos.

— Uite-așa devin oamenii când au un copil în burtă, îi șoptesc și îmi umflu obrajii și gâtul.

Olea face ochii mari ca cepele, de încântare că poate auzi așa ceva, când Marthe e doar la câțiva metri mai încolo.

— Marthe tot spune asta, îmi șoptește: „Ooh, sunt atât de obosită”.

Eu râd.

— Nu avem voie să spunem lucruri din astea, îi spun, făcându-i cu ochiul.

— Ce tot șoptiți voi acolo? întreabă Marthe. Își dă jos ochelarii de soare, de parcă ne-ar fi observat privirile.

— Povestim și noi puțin, îi spun.

— Olea trebuie să se culce acum, spune Marthe și își dă jos picioarele din hamac. Poartă niște sandale destul de frumoase, aș vrea să aflu dacă îmi sunt bune și mie.

— Olea, vii?

— Vreau să mai stau puțin trează, protestează Olea.

— Nici vorbă, gata cu joaca. Am stabilit împreună că stați puțin să citiți, apoi mergi la culcare, spune Marthe.

— Vine Ida cu mine, spune Olea în timp ce mă ține de mână și mi-o leagănă înainte și înapoi, ca pe un pendul.

Marthe stă cu mâinile în șold și se uită de la Olea spre mine.

— Așa deci. Vrei să faci tu asta? mă întreabă.

— Sigur că da. Mergem împreună, Olea?

— Da! exclamă Olea.

— Deci mergeți voi două, spune Marthe.

Olea are cămăruța lipită de camera mea, cea în care dormea Marthe când eram mici. Trebuie să-mi arate toate cărțile ei, toate jucăriile de pluș și toate hainele înainte să se ducă la culcare, se tot urcă și coboară de pe un scaun și găsește lucruri prin dulăpior. Kristoffer apare de după ușă și spune că ne-am prostit destul.

Mă culc în pat lângă ea, ea se bagă sub plapumă, eu rămân deasupra. Camera are draperii întunecate și dese, să poată dormi chiar dacă afară soarele e încă pe cer. Ne uităm una în ochii celeilalte în semiîntunericul din cameră, până când începem să râdem, parcă aș fi și eu un copil.

— Ida, îți pot spune un secret? întreabă Olea.

— Da, îi răspund.

— Să nu spui nimănui, îmi spune Olea.

— Mie îmi poți spune absolut orice, îi spun și îmi întind mâna pe după gâtul ei.

Mi-aș dori să fii tu mama mea. Mi-aș dori să fii tu în locul Marthe.

— Că… Că i-am croșetat bunicii ceva, un cadou, spune Olea.

— Serios? o întreb.

— E cel mai lung lucru pe care l-am croșetat vreodată, spune Olea.

Pălăvrăgește o vreme despre croșetat și despre cum va merge mâine să se scalde și cum eu trebuie neapărat să merg cu ea.

— Sigur că da, îi spun, dar mă supăr când o aud, vreau să mă întorc la ceilalți. Dar acum trebuie să dormi, și încep să îi cânt „A fost o zi minunat de frumoasă, minunat de frumoasă, dar acum s-a încheiat”[12]. Este un cântec dificil, cu note înalte și joase, vocea mea urcă și coboară, iar Olea se tot răsucește și se mișcă prin pat câtă vreme îi cânt. Continui până îmi dau seama că nu va adormi cât sunt eu acolo și în cele din urmă îi urez noapte bună și mă ridic, așa cum mă instruiseră și Kristoffer și Marthe. Olea mă îmbrățișează, pentru o clipă își ține strâns brațele în jurul gâtului meu, apoi se aruncă înapoi în pat; cred că mi-a ieșit.

Îl aud pe Kristoffer trebăluind prin bucătărie, un zdrăngănit de sticle și sunetul a ceva ce se prăjește într-o tigaie, probabil Marthe e afară în grădină. Intru în camera în care dorm Marthe și Kristoffer, fără să scot vreun sunet, merg până lângă patul lor și rămân nemișcată. Au camera părinților, iar mama și Stein, odată ajunși, vor primi camera mare de copii. Aici înăuntru simt mirosul Marthei, simt mirosul lui Kristoffer, mirosul lor e evident chiar dacă o fereastră a rămas deschisă. Patul nu e făcut, pe jos sunt aruncate haine și cărți pentru copii și un tub cu cremă de protecție solară. Ridic de pe jos o rochie verde pe care nu o mai văzusem până atunci, miroase a transpirație. Pe pat stă aruncat un tricou mototolit, e cel cu dungi, pe care îl purtase Kristoffer când venise să mă ia de la gară, mă uit în șifonier, sunt mai multe rochii și pulovere de-ale lui Marthe, pe unele le recunosc, pe altele nu, materiale ieftine, dezordonate. Cămăși și tricouri de-ale lui

[12] Versuri din *Cântec de leagăn despre vară (Aftensang om våren)*, scris de norvegianul Nordahl Grieg, în 1950.

Kristoffer, o jachetă cu glugă. O pereche de sandale mari se află pe podea. Îmi strecor picioarele în ele, arată ca niște picioare de copil în încălțăminte de adulți. Mă așez pe pat, acolo unde pare să fie partea lui Marthe, probez niște ochelari lăsați pe noptiera de lângă pat. Sunt mai tari decât crezusem. Deschid un sertar al noptierei, nu știu ce caut, găsesc niște reviste vechi, *Det Nye*[13] și *KK*[14]*,* mă uit în geanta lăsată pe podea. Mă întind pe pat, rămânând foarte atentă la sunetele din bucătărie și grădină, mă acopăr cu plapuma și o adulmec. E un pat mai bun decât cel în care dorm eu. Ar trebui să schimbe așternuturile, miros de parcă ar fi folosite și nespălate, mă întreb dacă au făcut sex cât au fost aici, oare pot să simt și mirosul ăsta, sau pur și simplu fuseseră obosiți și se culcaseră unul lângă celălalt, în timp ce Marthe povestea cât de extenuant e să fii însărcinată. Poate adorm îmbrățișați și Kristoffer o ține în brațe, pe la spate, poate că își ține mâna pe burta ei, în partea de jos. Mă întorc spre partea lui Kristoffer, privind spre perna lui goală, încerc să-mi imaginez că eu mă culc aici cu el, venim în fiecare seară să ne culcăm aici, cu geamul deschis, dormim îmbrățișați, Olea poate să doarmă în camera mea și copilul care e pe drum va avea un pătuț ce poate sta aici, în camera noastră, iar Marthe, Marthe nu e aici. *Noapte bună, Kristoffer,* spun. *Noapte bună, Ida,* răspund.

Aș putea să adorm aici, dar ar fi mai bine să nu; dacă intră Kristoffer, să ia ceva din cameră, dacă intră Marthe, vrând să se schimbe; mă ridic, simt că-mi este frig, vreau doar să mă culc înapoi.

---

[13] În traducere: *Ce-i nou* - revistă norvegiană pentru adolescente și femei tinere.

[14] Prescurtarea *KK* provine de la titlul inițial *Kvinner og Klær (Femei Haine)* și reprezintă cea mai veche revistă norvegiană pentru femei, conținând reportaje și articole despre haine, stil, tendințe și stil de viață, dar și alte subiecte de actualitate.

— NU POT să stau afară. S-a dus toată căldura.

Mă prefac că nu aud, scot trei farfurii din dulap și le duc afară, pe masa din grădină. E veșnica discuție de fiecare dată când suntem aici și mereu Marthe decide ce facem, mai ales dacă e și mama aici, Marthe are o durere de cap sau o durere de burtă sau orice alt deranj și mama spune că trebuie să ținem cont de asta, sigur că trebuie. Mă ațâță să fac tocmai opusul, să spun pe un ton superior: *Nu, vom sta afară, eu și Kristoffer vom sta afară.* Pe parcursul cinei, Marthe se ridică de trei ori de la masă, întâi să-și ia o jachetă și niște șosete de lână, apoi o pătură cu care se înfofolește și stă pe scaun cu brațele încrucișate și cu un aer demonstrativ.

— Nu e *chiar* atât de frig, Marthe, îi spun.

— Tu habar nu ai cât de frig îmi e, răspunde Marthe.

Carnea e puțin prea gătită, Kristoffer nu-i tocmai mulțumit, chiar dacă Marthe și cu mine îi spunem că e grozavă, Marthe spune că oricum ea trebuie să mănânce doar carne bine gătită, doar știe și el asta, Kristoffer își toarnă trei pahare de vin în timpul mesei.

— Ia-o și tu mai moale, îi spune Marthe.

— O iau mai moale. Dar cam așa fac toți oamenii când merg în concediu, spune Kristoffer.

El încă bea mai mult decât ar vrea Marthe, însă nu la fel de mult ca înainte. Când tocmai se mutaseră împreună, se mai întâmplase ca el să plece la vreo petrecere, uitând să o anunțe, de câteva ori venise acasă clătinându-se, la cinci dimineața, atât de beat, încât se prăbușea în hol. Marthe avea o voce pleoștită când mă sunase să-mi povestească despre incidentele respective. Mi-am dat seama că voia să audă că era ceva temporar și că va trece, că nu a dat peste un tip nepotrivit.

— Nu poți accepta așa ceva, i-am spus, nu i-am oferit nicio consolare, chiar dacă pe Kristoffer îl plăceam mai mult decât pe toți ceilalți iubiți ai ei.

— Gândește-te, dacă faceți un copil și el va continua în ritmul ăsta, i-am spus, aprinzându-mă și vorbind mai autoritar și mai repede decât de obicei. E inacceptabil, Marthe.

— Nu-i cazul să te aprinzi în halul ăsta, mi-a spus Marthe.

— Mă aprind doar pentru binele tău. N-ar trebui să îi permiți să te trateze așa. Eu aș fi plecat pur și simplu. În aceeași zi.

— Nu-i așa de simplu, răspunde Marthe, ridicând tonul. Sigur ai fi știut chestia asta dacă ai fi avut vreodată vreo relație adevărată; nu te poți gândi numai la tine în situațiile astea.

— Eu n-am avut vreo relație adevărată? întreb.

— Nu, Ida, n-ai avut, răspunde Marthe.

Când povestesc despre un alt tip *cu care mi-o mai trag din când în când* – asta obișnuiesc să spun – prietenele mele și Marthe oftează, încă un tip luat, îmi spun că nu ar trebui să mă văd cu bărbați care au concubine sau iubite sau neveste, că nu-i deloc bine să mă amestec în familia respectivă. Eu mă prefac că îmi pare rău, *vai, da, știu asta*, dar mă enervează că eu ar trebui să am grijă și să mă gândesc la concubinele pe care nu le cunosc, la copiii pe care nu i-am văzut niciodată, să fiu eu cea responsabilă și să mă înfrânez. Ar trebui să nu răspund nimic atunci când primesc mesaje în mijlocul nopții, în care mi se spune că sunt *hot* sau frumoasă sau *cool,* și sunt întrebată dacă fac ceva în momentul respectiv, dacă n-ar putea să vină în vizită, oare eu ar trebui să fiu cea care le amintește că sunt deja luați, eu ar trebui să le spun pe un ton strict, dar flirtând, că *nu, deja mergi cam departe, gândește-te că ai soție și copii,* atunci când tot ce-mi doresc eu este să-i lase dracului pe copii și pe soție. Să mă culc singură, înconjurată de toate principiile astea minunate, să mă îmbrățișez singură în pat și să mă gândesc serios la cât de mult respect de sine am, chiar nu mă aleg cu nimic dacă sunt drăguță și decentă. Și oricum, dacă mă abțin, dacă

rămân pe drumul cel bun și nu răspund la astfel de mesaje, nu-i ca și cum imediat apare un bărbat mult mai grozav, unul așa cum trebuie, care nu are iubită și care „te apreciază pentru cât de grozavă ești tu, ca persoană”, așa cum mi-au tot spus o vreme prietenele mele. Spuneau că se va întâmpla atunci când mă voi aștepta cel mai puțin, mereu când mă aștept cel mai puțin, ca o recompensă frumos împachetată, un premiu pentru că am rezistat să stau singură atâta vreme, o medalie de aur pentru o misiune de durată și fidelitate. De fapt, nu e responsabilitatea mea, le spun, nu eu sunt cea infidelă și chiar se mai întâmplă ca oamenii să mai întâlnească o persoană nouă de care să se și îndrăgostească, aș vrea să adaug, pot apărea sentimente reale, chiar dacă unul dintre ei are pe altcineva, dar nu îndrăznesc să împărtășesc gândul acesta nimănui, știu cum m-ar face să par în fața lor, *biata Ida, ea chiar își face speranțe că tipul ăla o să-și părăsească partenera, ar trebui să se gândească și ea mai bine.*

Spun că pot face curat dacă mă ajută cineva și Marthe răspunde repede că ea și Kristoffer se pot ocupa de asta, eu pot să stau liniștită, doar sunt oaspete. Împrumut pătura și mă înfășor în ea, să nu mă înțepe țânțarii; doar mâinile îmi rămân pe-afară. Ar fi putut fi plăcut să stau aici, uite așa, chiar mi-ar fi plăcut. Dacă totul ar fi fost altfel, m-aș fi putut mulțumi cu asta, și nimic mai mult, să fiu puțin ametită într-o seară de vară, la cabană, înfofolită într-o pătură, o cină cu vin alături de sora mea și iubitul ei, mama care vine mâine.

Nu vreau asta. Parcă mă strânge gâtul, nu vreau să fiu fericită cu atât de puțin, nu-i corect că trebuie să mă mulțumesc cu atât. Îi văd prin geam. În bucătărie e semiîntuneric, în jurul băncii din bucătărie se formează un cerc de lumină de la lampa prinsă pe perete. Văd că Marthe spală vasele, iar Kristoffer le șterge, pentru că e înalt și ajunge până la rafturile de sus. Ea își ridică

privirea spre el, spune ceva și zâmbește, el o privește și îi răspunde la zâmbet, îi mângâie părul, mă doare, e ca un fel de dezamăgire. Mă întorc și îmi mai torn niște vin.

Nu-i corect. Că altora le e atât de simplu și mie atât de greu, nu înțeleg care-i treaba, dacă există vreo formulă, un cod pe care ceilalți îl știu, pe care l-au știut de când sunt copii și pe care eu nu l-am deprins.

După aceea, Kristoffer și cu mine mai bem niște vin, Marthe bea suc de mere, întoarcem scaunele de grădină cu spatele la casă și aducem mai multe pături, s-a mai întunecat între timp, și stăm să urmărim bărcile ce navighează în apele fiordului.

— Mâine, mama se va plânge de toți oamenii din Bærum[15], care au venit aici să distrugă peisajul cu bărcile lor de viteză, spune Marthe.

— Și Stein va spune că mulți dintre cei care stau în Bærum sunt oameni obișnuiți, la fel ca oricare alții, continui eu.

— Ah, știi ceva? întreabă Marthe, bătând puțin din palme. Am învățat să conduc barca cea mare. Să vezi ce-am s-o impresionez pe mama mâine, la o plimbare.

— Serios? întreb.

Barca cea mare nu e chiar atât de mare, are vreo 6 metri, dar noi tot îi spunem așa, din moment ce e mai mare decât cea cu vâsle, pe care o folosim la pescuit. Mama, Kristoffer și cu mine o putem conduce, dar Marthe n-a fost niciodată interesată, prefera să stea la plajă sau în grădină, răsfoind vreo revistă.

— E tare pricepută. Talent înnăscut, spune Kristoffer.

[15] Oraș din județul Akershus, aflat la vest de Oslo, funcționând totodată ca un soi de suburbie a capitalei. Este zona din Norvegia cu cel mai mare venit pe cap de locuitor, cei mai mulți locuitori cu studii superioare, dar și cu zonele rezidențiale cele mai scumpe și pretențioase, motiv pentru care locuitorii sunt deseori văzuți ca fiind niște snobi.

— Cred că ar trebui să reușesc la vârsta asta. Îmi dă un plus de maturitate, spune Marthe.

Kristoffer are o privire inexpresivă, ca de fiecare dată când bea, și pare amabil când mă privește, pare serios, ca mai devreme, în bucătărie. Îi întorc privirea și nu pot zâmbi, așa că mă grăbesc să mai beau din pahar, el îmi face un semn cu ambii ochi. Mă duc la baie și aproape că urinez pe lângă, mă uit la mine însămi, obrajii mi s-au lăsat, fața îmi e fleșcăită. Mă adun, îmi zâmbesc, sug puțin obrajii, gata. Când vine rândul lui Marthe să meargă la baie, Kristoffer îmi spune că n-ar trebui să arăt așa deprimată.

— Hai să-ți dau o îmbrățișare, spune.

— Ce? întreb și râd, el își pune brațele în jurul meu și mă îmbrățișează.

Obrazul meu e lipit de-al lui, e nebărbierit, apropierea aceea neașteptată, mă doare pieptul, și, când se întoarce Marthe și spune că vrea să se culce și Kristoffer spune că mai bine ne gândim la ziua de mâine, mă supăr teribil și nu înțeleg de ce, doar nu am vreun motiv să stau trează. Beau singură în timp ce răsfoiesc agenda telefonică, în cele din urmă îi trimit un mesaj unui tip cu care am ieșit acum doi ani, nici nu-mi mai amintesc de ce ne-am despărțit, probabil că n-a mai mers, apoi trimit același mesaj și altuia, cu care am ieșit și mai demult, căruia nici n-ar trebui să-i scriu, n-a fost nimic de capul lui. „Salut! Ce mai faci?” le scriu amândurora. „Sunt la cabană. Mă gândesc la tine.”

Nu primesc răspuns. Mereu fac lucruri din astea, habar nu am de ce, doar nu mă gândesc la vreunul dintre ei, și totuși fac lucruri din astea, îmi bag nasul în viața oamenilor, doar să știe cineva de mine, să-mi răspundă. Stau în pat, cu ochii în telefon. Mirosul așternuturilor. Mâna care îmi atinge pielea goală. Găurile nodurilor din tavan. În patul ăsta am avut treisprezece ani, șaisprezece ani, douăzeci și cinci, treizeci și cinci.

Simt că adorm, întunericul începe să se învârtă în jurul meu, aud un pescăruș în depărtare, sunetele se rotesc în cercuri tot mai largi și ușa se deschide foarte încet, ceva se strecoară în cameră, ridică plapuma și eu mă trag mai spre mijloc și fac loc, apoi stăm pe o parte, sunt goală și mâna alunecă în jurul sânilor, mă trezesc, patul e gol și eu m-am umezit toată, în cabană e liniște, lumina e încă difuză, e devreme, mă masturbez fără stau pe gânduri și rămân trează. Nu știu la cine să mă gândesc, n-am la cine să mă gândesc.

Când mă culc cu cineva, în rarele ocazii când mă culc și eu cu cineva, sunt ca un câine flămând, mă dezbrac repede, vreau totul dintr-odată, o bărbie rasă apăsându-mă pe ceafă, degete băgate dur în mine, să simt cât de moale e pielea, cât de caldă, vreau să mă înfășor în toată pielea lor. După aceea, mă lipesc de ei și îi rog să mă țină în brațe, trag un braț greu în jurul meu în timp ce ei aproape adorm, nu vor să mă țină în brațe, doar să doarmă, dar eu nu mă pot abține, nu pot să nu cerșesc. Unul nu vrea să rămână cu mine în pat după sex, se duce repede la baie, la două secunde după ce-a terminat, și după asta se așază pe canapeaua din sufragerie, pe jumătate îmbrăcat, așteptând să mă îmbrac și să plec, chiar dacă iubita lui e plecată tot weekendul. Încerc să-mi îmbunătățesc puțin situația întrebând pe un ton empatic dacă s-a simțit bine, sau poate a fost prea mult, *da,* îmi răspunde, și nu-l cred, dar pot să accept explicația respectivă, ajung chiar să-i dau o îmbrățișare de consolare înainte să mă las dată pe ușă afară, mă împleticesc pe trotuar în mijlocul nopții și găsesc un taxi să mă ducă acasă. Altul mormăie puțin, binevoitor, când mă străduiesc să mă lipesc de el, cât mai aproape, *Dumnezeule, ce insistentă ești,* îi simt penisul cum se micșorează, lipit de fundul meu, și nu pot să dorm în aerul acela înăbușitor, apoi mă ridic pentru că trebuie neapărat să mă cac. Stau mult pe WC cât mă înțeapă în fund și subsuorile îmi miros puternic a transpirație, abdomenul mi-e lipicios, mă doare și miroase neplăcut, a cauciuc și

spermă uscată, mă uit în coșul de gunoi, în care aruncase două prezervative legate, văd că e puțin sânge pe unul dintre ele și mă gândesc că-i cam devreme, fac un duș și mă întorc în pat curată și caldă, îmi adun din pat chiloții uzi și ambalajele goale de prezervative, îi trag iar brațul în jurul meu, acum pot să dorm, el îmi sforăie în ureche și nu se trezește, nici eu nu adorm.

MĂ TREZESC ÎNAINTEA celorlalți. În cabană e liniște totală, e ora șase și mă simt teribil de obosită, capul mi-e greu și îmi bubuie din cauza alcoolului de ieri, dar nu reușesc să adorm la loc. În cele din urmă, mă scol și ies la alergat pe drumul îngust de-a lungul căruia sunt înșirate toate pontoanele, picioarele îmi sunt grele, dar fac față. Întâlnesc doar un alt alergător, ne salutăm scurt din cap, sunt mulțumită de ritmul pe care îl am. Alerg mai repede acum decât la treizeci de ani, dar nu mai repede decât la douăzeci, e ceva firesc, dar în fiecare an sunt printre cei mai rapizi alergători atunci când biroul nostru participă la concursul de ștafetă din Holmenkollen[16]. La noi sunt mulți alergători rapizi*, faptul că îmbătrânim nu e o scuză să devenim mai leneși,* obișnuiește șeful meu să spună, *nivelul tău de antrenament se reflectă direct în prioritatea pe care i-o acorzi.* De vreo două ori a încercat și Marthe să vină cu mine la alergat, dar s-a dat bătută după numai câteva minute, nimeni nu ține pasul cu mine, Ida cea rapidă. *Pot face asta, pot face asta, pot face asta,* îmi spun când alerg pe deal în sus, așa fac mereu, mă forțez până simt înțepături în lateral. După alergat fac un duș, iau cheia de la barca cea mare și cobor până la ponton. Dau jos prelata, mă chinui o bună bucată de vreme să pornesc, pentru că nu-mi mai amintesc exact cum trebuie să fie așezate pârghiile și pe ce butoane trebuie să apăs, dar reușesc la un moment dat, mă desprind de țărm și pornesc în larg. Cerul e senin, se vede soarele, a cărui lumină cade asupra apei și totul e transparent ca sticla, nu e nimeni în zare, e frumos.

Trec pe lângă Storholmen, Neset și Tangen, valurile bat în linie spre prova. Un pescăruș urmărește barca, e ca un

[16] Zonă rezidențială din Oslo, cunoscută ca zonă de sport și agrement, faimoasă în mod special pentru rampa de schi cu numele Holmenkollen, pe care se organizează competiții sportive, la nivel local, nordic și chiar mondial. Printre sporturile practicate se numără săriturile cu schiurile, schi fond, biatlon.

bombardier mare, bate din aripi și se ține după mine când măresc viteza și vântul îmi suflă în păr, mi se face frig, ar fi trebuit să-mi iau o jachetă. Dau cu mâna după pescăruș, el bate iar din aripi, pleacă și își vede de drum.

— Talent înnăscut, spun cu voce tare, apoi mă rușinez.

Conduc până când îmi imaginez că mai e puțină benzină în rezervor, trec pe lângă pontoane, cabane albe, roșii și galbene, bărci ancorate, geamanduri, pescăruși, pe lângă câte-un om aflat în altă barcă, ne facem cu mâna de la mare distanță, apoi opresc motorul și inspir în mijlocul fiordului, stau liniștită și las barca să fie lovită de valuri. Aș fi putut să merg mai departe, să străbat strâmtoarea și să ajung până în mare. Să o fi făcut acum. Aș fi putut conduce până când n-aș mai fi văzut o bucățică de pământ, până când m-aș fi dizolvat, până când m-aș fi transformat în apă, în scoici, alge și pietre. Ei nici nu ar fi observat. *Unde e Ida? Nu știu. Adineauri a fost aici, nu-i așa? Sigur se întoarce înapoi.* În tot timpul ăsta, o strigă pe Olea, îi lipesc plasturi pe genunchi, o felicită pentru că a învățat să facă roata țiganului, în tot timpul ăsta, Marthe își tot mângâie burta și citește dintr-o revistă. *Unde s-a dus Ida? Nu-i mergea prea bine. Îi mergea așa cum ar fi trebuit să-i meargă. E trist. Da, sunt niște lucruri triste. Unde e Olea, o poți culca tu în seara asta, eu nu mă simt în stare, ce-o să mâncăm mâine la cină, cine face cumpărăturile, cum te mai simți, a mai crescut burta?*

Simt mișcarea de sub mine, parcă marea m-ar trage în jos, nu plâng, n-am de ce să plâng. Mi se pare cumva că sunt și eu un copil? Nu sunt un copil. Îmi bag mâna în apă, mă joc cu degetele, trecându-mi-le printre fâșii de alge de mare și prin ceva verde și lipicios, care e un alt soi de algă, apoi îmi clătesc mâna. Sunt aici, îmi spun în sinea mea, sunt aici, sunt aici. Eu sunt aici, nu voi muri, nu voi dispărea, sunt aici.

LUĂM PRÂNZUL în fața cabanei când Kristoffer zărește mașina lui Stein, sus, pe drum. Marthe fusese morocănoasă toată dimineața, spune că o doare burta și răspunde scurt când Olea o întreabă câte ceva, „nu, nu poți să mănânci înghețată acum, nu știu dacă mergem la plimbare cu barca, întreabă-l pe tata”.

— Spui să-l întreb pe *tata,* spune Olea, rânjind.

— Da, doar e tatăl tău, îi răspunde Marthe.

— Dar nu e și tatăl *tău,* spune Olea.

— Dar mama ta nu tot *tata* îi spune lui Kristoffer? o întreb, bând din cafea.

— Ba da, răspunde Olea.

— Dar Marthe nu-i poate spune așa? întreb.

Olea scutură din cap și zâmbește, are un deget în gură, își pipăie dintele care se mișcă.

— De ce nu? Hai, spune-mi, îi zic.

Marthe se uită la mine.

— N-ai putea… îmi spune.

— Ce? o întreb.

— Să lași baltă discuția asta, răspunde.

— Mănâncă-ți sendvișul, Olea. N-ai mâncat mai nimic astăzi, spune Kristoffer.

Marthe se uită pe lângă noi, spre curba dinspre care apare mașina. În secunda următoare auzim portiera mașinii trântindu-se și pe mama strigând un „bunăă”.

— Bunăă, strigăm eu și Marthe, în cor, ca pe vremuri, ca de fiecare dată.

— Aici erați, tocmai luați prânzul, spune mama când apare de după colț.

Stein are pantaloni scurți kaki și lentile de protecție solară atașate ochelarilor, acum le-a ridicat și arată ca o insectă. Mama se apleacă și mai întâi o îmbrățișează pe Olea, spusese de multe ori că o va trata pe Olea *ca și cum ar fi propria ei nepoată* și, de fiecare dată, ne privește cu subînțeles, de parcă ar trebui să fim impresionați de generozitatea ei.

— Nu-i grozav să ai musafiri, Olea? întreabă Marthe.

E chestia asta pe care o fac oamenii atunci când sunt în preajma copiilor, spun lucruri complet inutile, de parcă ar vorbi cu un câine, și ea, și Kristoffer fac asta tot timpul. Nu te bucuri? Nu-i grozav că te-ai îmbrăcat în pijama? Nu te-ai supărat?

— Ce plimbare am mai făcut până aici, spune mama.

— Am prins pește, spune Olea, ridicându-și privirea, spre ea.

— Ai prins pește? îi răspunde mama, bătând din palme. Pe bune? Hmm, oare ce voiam să spun? Noi am stat în coloană ore în șir, încă de prin Sande încoace. Încă de dimineață.

— A trebuit să oprim undeva pe drumul Rugtvedt și să mâncăm niște cârnați, spune Stein.

— Stein mănâncă până și cârnați cu salată de creveți. Să aflu așa ceva după șase ani… a fost un pas înapoi, spune mama.

— N-aș fi crezut așa ceva despre tine, Stein, îi spune Kristoffer.

— Apoi a trebuit să ocolim prin Risør și să așteptăm la semafoare, spune Stein.

Eu și cu Marthe ne uităm una la cealaltă și ridicăm din sprâncene.

Stein scutură din cap.

— Nici nu-ți vine să crezi. Uneori îți dai seama că e o lume complet diferită prin partea asta a țării.

— Dar acum ați sosit, spunem eu și Marthe, aproape în cor.

— Sigur vreți cafea, spune Kristoffer și se duce înăuntru, Stein se ține după el.

— Și voi, fetele mele, v-ați simțit bine pe vremea asta călduroasă? întreabă mama, mă bate ușor pe obraz, pe mine prima, și îmi ciufulește părul, apoi se întoarce spre Marthe și o mângâie pe părul mult prea deschis la culoare, o mângâie pe burtă, de ce o mângâie deja pe burtă?

— Ești obosită, fata mea? Pari cam epuizată, îi spune.

— Da, spune Marthe și se sprijină de mama.

Nu are nici cea mai mică problemă să o îmbrățișeze îndelung pe mama, se scufundă și găsește liniște în îmbrățișarea ei, o bat pe umăr, șovăielnic, suntem un fel de sculptură, cu Marthe la mijloc.

— Va fi bine. Vei fi o mamă tare frumoasă, să știi, spune mama și o mângâie pe ambii obraji.

Nici nu vreau să aud. *Vei fi o mamă tare frumoasă.* Simt o presiune în timpane, în spatele ochilor, ca atunci când te abții să strănuți. Se duc încet spre masa din grădină, mama cu brațul în jurul taliei Marthei. Kristoffer adusese deja cești și toarnă cafea din termos.

— Ce chestie grozavă. Câți pești spuneai că ai prins, Olea? întreabă mama.

— Trei, răspunde Olea, scobindu-se în nas.

— Nu, Olea, tu ai prins un pește. Tu ai prins unul și eu doi, spune Marthe.

— Las-o și tu să spună asta, spun și îi zâmbesc Marthei, un zâmbet forțat, ea nu-mi zâmbește înapoi.

Vărs cafea pe masă imediat ce ridic cana și șterg lichidul cu degetul, îl netezesc, să pătrundă în textura lemnului. Sunt niște cești noi, cumpărate de Marthe și Kristoffer, și masa e alta, nu e cea pe care o aveam mai de mult. Mi se pare prea mare, nu se potrivește aici.

— De unde e masa asta? întreb.

— Cred că din Bauhaus. Nu-i așa? spune Marthe.

— Da. Am cumpărat-o anul trecut, treizeci la sută reducere, spune Kristoffer.

— Ați putea să întrebați înainte să cumpărați lucruri noi prin cabană. Suntem mai multe persoane aici, știți.

— Ar trebui să te întrebăm pe tine înainte să cumpărăm o masă, atunci când cea veche stă să se prăbușească? spune Marthe.

— Sau înainte să vopsiți, îi răspund.

— Ai spus că îți place cum arată, spune Marthe.

— Îmi plăcea mai mult înainte, îi răspund și iau o înghițitură de cafea. E mai fierbinte decât crezusem și

înghit repede ca să nu-mi frig limba, dar mă arde pe gât în jos și până în piept. E mare diferență între a vopsi cabana în alb sau în galben, îi spun.

— Dar aproape niciodată nu vii pe-aici, răspunde Marthe.

— Nu-i vina mea că nu am cu cine să vin aici, îi spun.

— Nu, dar, de fapt, nu-i nici vina noastră. Ai fi putut prea bine să vii mai des pe-aici, dacă ai fi vrut. Ne vizitezi o singură dată pe parcursul verii, în rest te duci oriunde altundeva.

— Marthe, îi spune Kristoffer.

— Da? Spun și eu, așa, răspunde Marthe.

— Înainte să-l cunosc pe Stein, mi se părea minunat să vin aici singură. Mă puteam plimba liniștită și îngrijeam grădina, stăteam aproape dezbrăcată. Era absolut minunat.

— Cred și eu că era minunat, îi spune Stein și o sărută.

— Mamă, îi spune Marthe.

Nu mai spun nimic, îmi beau cafeaua și îmi plâng de milă, mă gândesc la cum era să stau la masă și să mănânc sendvișuri dintr-o farfurie cu piciorul cocoșului, în timp ce citeam benzile desenate cu *Donald Duck*, mă gândesc la secvența aceea cu ouăle cubice, la suportul de umbrelă care se umplea cu apă, era făcut dintr-un plastic maro închis care îmi ardea tălpile când voiam să mă sprijin de el, la paharul cu lapte, pe care deseori uitam să-l pun la umbră cât citeam și care începea să aibă un gust ciudat, lapte cu gust de soare, spunea tata, și la galbenul de pe pereți, galbenul pe care l-au acoperit cu vopsea. Îmi vine să plâng când mă gândesc la asta, ce prostie, nu pot să stau aici și să bocesc din cauză că-mi amintesc cum au fost lucrurile mai demult, clișee din astea copilărești, oh, pereții cei galbeni, oh, paharul cu lapte, oh, copilăria, oh, părinții care încă se iubeau, e ca și cum ți-ai trece gândurile printr-un filtru îngălbenit, din anii ’60, m-am săturat de propria persoană, nici măcar nu m-am născut în anii ’60, nu pot continua în felul ăsta.

— Și slujba? Te descurci, nu-i așa? spune mama, bătându-mă pe genunchi.

— Da, mă descurc, îi răspund.

— Se întâmplă ceva interesant? întreabă mama, scărpinându-și piciorul. Cred că m-au înțepat deja.

— Sunt ceva țânțari anul ăsta, spune Kristoffer.

— Voi conduce un nou proiect la toamnă. Un alt liceu din Groruddalen, pentru care tocmai am primit oferta, îi răspund.

— Grozav! exclamă mama.

Simt amestecul de mândrie și iritare pe care îl manifestă atunci când trebuie să admită că sunt deșteaptă.

— Da, tu Ida, ești tare deșteaptă, spune Stein.

— Eu nu sunt deșteaptă? întreabă Marthe, o spune zâmbind și pe un ton intenționat copilăros, dar oricum mă aprind de supărare.

— Vai, de parcă nu primești destulă atenție, fata mea, îi spune mama, pune mâna în jurul ei și o sărută pe frunte, apăsat și cu poftă. Ce vă gândeați să mâncăm la cină?

— Mă gândeam la rață confiată pentru diseară și creveți, pentru cina aniversară de mâine, spune Kristoffer.

— Desigur, Ida va ține un discurs, spune Marthe, rânjind.

— N-am spus că *voi ține* un discurs. Am spus că am pregătit ceva, îi răspund și mă ridic de la masă, încep să adun farfuriile.

— Ida, încă nu-i nevoie să aduni vasele, îmi spune mama.

EU SUNT fata ei cea deșteaptă, deșteaptă când arunc la gunoi resturile de mâncare, deșteaptă când clătesc ceștile sub jetul de la robinet și îmi opăresc mâna cu apa fierbinte. Veneam acasă fluturându-mi carnetul de note, *mamă, mamă, uite aici și acolo,* transpir doar când mă gândesc la asta, umplu chiuveta și spăl vasele, am jucat handbal și am făcut balet, alergam în zilele în care nu aveam antrenamente, iar la ore am vorbit sus și tare despre politică, și UE, și nedreptățile la adresa femeilor, așa că băieții s-au plâns și mi-au spus „mai taci odată, tu, Ida", motiv pentru care am fost rugată să țin un discurs la festivitatea de absolvire a clasei a noua[17], în sala de sport, în fața tuturor părinților, și a clasei mele, și a claselor paralele, și a profesorilor, și directorului. M-am pregătit săptămâni în șir, am stat trează până târziu ca să îmi scriu discursul, am exersat în fața oglinzii, tremuram când mă priveam în ochi, o Ida adultă. Urma să spun că perioada tinereții era chiar în fața noastră și că atunci era timpul să descoperim ce era de descoperit, și să trăim ce era de trăit, dar și că era important să putem comite propriile greșeli, doar fiecare persoană trebuie să poată comite propriile greșeli, din ele învățai – era o chestie pe care o citisem undeva și mi s-a părut că sună bine, găsisem chiar și un citat potrivit: *Try again. Fail again. Fail better*[18], da, chiar în halul ăsta de tocilară am fost. Îmi imaginam că ar trebui să pronunț ultima parte, *fail better,* lăsând-o cumva să plutească în aer, și în timpul ăsta toate mamele, toți tații și profesorii, și directorul, și toți din clasa mea și clasa paralelă s-ar fi întrebat oare ce-ar fi putut să însemne asta, să eșuezi mai bine, gândindu-se ce tânără înțeleaptă și neobișnuită mai eram la cincisprezece ani, dacă am reușit să spun așa ceva, iar eu îmi imaginam cum cineva din clasă s-ar fi ridicat în picioare și ar fi rămas așa,

[17] Echivalentul absolvirii învățământului gimnazial.

[18] În traducere, din engleză: „Încearcă din nou. Eșuează din nou. Eșuează mai bine".

aplaudând, apoi toți oamenii din sală i-ar fi urmat exemplul, în vreme ce eu aș fi rămas pe scenă, cu un aer timid, dar bucuros, înclinându-mă de mai multe ori cu mâna pe inimă și, în mijlocul publicului, mama și Marthe ar aplauda frenetic, mama ar și plânge.

Pe Marthe a început să o doară stomacul chiar înainte de festivitate. Eu așteptam în hol, acasă, încălțată cu pantofii cei frumoși, gata aranjată și cu rochia călcată, fără nicio cută, fără niciun pliu, dar Marthe stătea pe pat, plângea și se zvârcolea, iar eu m-am gândit *nu acum nu acum nu acum, nu tocmai acum, Marthe, nu ai voie, nu acum.*

— Crezi că poți să vii? a întrebat-o mama.

— Nu. Nu pot, i-a răspuns Marthe, ghemuindu-se și vorbind în pernă.

Mama s-a așezat lângă pat și a început să o mângâie, privindu-mă agitată. Nu am reușit să o privesc în ochi, îmi venea să dau cu piciorul în rama ușii, am știut tot timpul că așa se va întâmpla, proasta și neisprăvita de Marthe, cu umerii căzuți, părul răsfirat pe toată fața și cu o mână veșnic înfășurată în jurul taliei, ea, care era prietenă cu cei mai proști, ea îmi distrugea momentul.

— Te duc cu mașina până acolo, dar apoi trebuie să mă întorc la Marthe. Te descurci?

— Da, sigur, i-am răspuns.

Am stat singură în sala de sport, lângă Tine și familia ei, între toate familiile de acolo, și, când mi-au rostit numele, m-am ridicat în picioare, am urcat pe scenă și mi-am ținut discursul, nu mai aveam emoții, și cu toate astea m-am bâlbâit și a bârâit microfonul, și, când am ajuns la citat, l-am pronunțat greșit, am spus *ever fail, fail better,* apoi am spus un mulțumesc, nimeni nu a înțeles ideea. Oamenii au aplaudat din politețe și cam fără vlagă. Aplauzele nu au durat până când am ajuns înapoi la scaunul meu și am luat loc, chiar dacă profesorii mi-au zâmbit când am coborât de pe scenă și un băiat din clasa paralelă mi-a făcut un semn de apreciere, cu degetul mare în sus, nu-l observasem

deloc până atunci, dar m-am gândit la el după aceea, toată vara înainte să înceapă liceul, chiar dacă avea iubită, din cauza semnului de apreciere m-am îndrăgostit de fiecare dată de cei care mă lăudau.

Mama a venit să mă ia după festivitate. Voiam să mă mai plimb puțin printre toți profesorii și părinții, să primesc laude pentru discurs, ca să audă și ea, voiam ca dirigintele să-i povestească mamei despre toate notele mele de zece. Era mare agitație în jurul nostru, scaune ce zgâriau podeaua sălii de sport, aproape că nu mai puteai să vezi cercurile și liniile de pe podea, ascunse sub picioarele tuturor părinților, profesorilor și celorlalți elevi, pe mese erau fețe de masă din hârtie albastru deschis, cu pete mari de cafea și firimituri de la prăjiturile cu ciocolată.

Mama și-a ridicat ochelarii pe nas, ea arăta cam dezordonată, cu părul care niciodată nu-i stătea bine, nici măcar nu se aranjase puțin.

— Ar fi bine să plecăm. Nu cred că Marthe ar trebui să stea singură, îmi spune.

Am privit-o, voiam să-i spun că Marthe n-avea cum să se simtă *chiar atât* de rău, sigur a vrut doar să-mi distrugă momentul, dar știam cum ar reacționa mama, așa că mi-am îmbrățișat colegele pe fugă și mi-am luat la revedere. Nu l-am văzut pe băiatul care îmi făcuse semn cu degetul, am urmat-o pe mama, am coborât scările sălii de sport și am traversat parcarea, îmi aduc aminte că purtam tocuri înalte și rochia era scurtă, dar nu prea scurtă, eram foarte atentă la lucrurile astea, și m-am așezat pe scaunul din față, după care portierele mașinii s-au trântit la loc. Era o seară de iunie deosebit de luminoasă, eu terminasem școala, tocmai absolvisem școala gimnazială, totul era posibil și portierele mașinii s-au trântit la loc, ne-au închis înăuntru, împreună.

Spăl toate paharele, ce deșteaptă sunt, apa cu care clătesc e atât de fierbinte, încât paharele aproape se usucă de la sine, așa că încep să spăl și farfuriile. Folosisem

paharele acelea încă de când eram mică, ele trebuie puse în bucătărie, pe raftul cel mai de sus. Le șterg și le pun la loc, apoi iau două dintre ele și le ascund sub tricou, pare un gest cam copilăros, mă simt de parcă s-ar uita cineva la mine, îmi vine să râd și mă duc în camera mea, repede și fără să atrag atenția, apoi pun paharele în bagaj.

MARTHE ÎI ÎNTREABĂ PE MAMA și pe Stein dacă nu au chef de o plimbare cu barca. Abia reușește să ascundă surpriza pe care urmează să i-o facă mamei, mi se face mie rușine când o văd cât de copilăroasă e, cât de impresionant poate fi faptul că a învățat să conducă o barcă. Eu și Kristoffer o luăm înainte până la chei, cu vestele de salvare, una mică și reflectorizantă pentru Olea, cele vechi pentru adulți, de un portocaliu stins, sunt depozitate în pivniță pe toată durata iernii; am impresia că mâinile mi s-au umplut de praf și excremente de șoarece.

Trag sistemul de andocare și urc în barcă, desfac legăturile prelatei. Kristoffer vine după mine și desface legăturile din cealaltă parte, terminăm deodată. Împăturim prelata până când se pliază perfect și o punem pe chei, ce pricepuți suntem, împreună suntem tare pricepuți, apoi ne așezăm pe marginea cheiului și ne fluturăm picioarele ca doi adolescenți, așteptând să sosească și ceilalți. Kristoffer fumează. Părerea mea e că miroase plăcut, are mirosul unei alte vieți, de mult trecută. N-a reușit să renunțe complet, dar spune că o va face vara viitoare, Marthe spune că e mulțumită câtă vreme bea mai puțin decât înainte.

— Crezi că ar trebui să-mi fac și eu unul? îl întreb, arătând cu degetul spre tatuajele lui.

— Un tatuaj din ăsta, imens și tribal, din anii nouăzeci? spune el, uitându-se la brațele mele. Da, cred că ți-ar sta grozav. Le regret pe astea doar de vreo douăzeci de ani.

— Într-o vreme, toate fetele trebuiau să aibă unul pe spate, deasupra slipului.

Kristoffer râde, își scoate cutia cu *snus*[19], ia un pachețel, eu înfig cârligul bărcii într-o frânghie ce plutește în apă.

— Aici ai fi putut avea scrisă deviza vieții tale, spune el și îmi pune degetul pe spate, în spațiul dintre tricou și pantaloni. Aud vocea Oleei din spatele debarcaderului și

[19] Pachete de tutun pentru uz oral, foarte populare în țările nordice. I teritoriu european, vânzarea lor este legală doar în Suedia.

mă ridic, în secunda următoare apar ea, mama, Stein și cu Marthe. După ce ne-am înghesuit cu toții în barcă și am desfăcut complet sistemul de andocare, Marthe se așază în partea dreaptă, pe scaunul șoferului, și pornește motorul.

— Vai de mine, Marthe! Ai învățat să conduci! strigă mama, acoperind zgomotul produs de motor.

Figura lui Marthe se luminează și are un aer mulțumit, e atât de mândră de propria persoană, încât trebuie să mă uit în altă parte. Conduce bine, lovește valurile așa încât simt plăcerea liniștită a apei ce face stropi, modele, inele și valuri mici, mi-o amintesc perfect încă din copilărie și e plăcut să o simt, hei, pe unde îți umblă mintea? Mă aplec peste bord și îmi afund mâna în apă, simt cum crește rezistența când Marthe mărește viteza. Vântul ne flutură părul. Stein își ține bine pălăria aia stupidă Fedora și mama îl roagă să și-o dea jos, el refuză, nici vestă de salvare nu vrea să poarte.

Olea stă pe mica punte de la prova, ținându-se bine. Kristoffer o roagă să coboare de acolo, iar ea se așază lângă mine. Îi zâmbesc, ea îmi răspunde cu un zâmbet știrb, îi cuprind umerii firavi cu mâna și o prind de una dintre codițe, ea se preface că o gâdilă și se zvârcolește. Mătușa Ida. Vesta ei de salvare e de un albastru închis cu roz, nu seamănă cu cele portocalii pe care mi le amintesc încă din copilărie. Oare voi ajunge genul acela de persoană care vorbește despre cât de bine era pe vremuri, pe când eram *eu* mică, oare Marthe și Kristoffer își vor da ochii peste cap pe la spatele meu, poate voi ajunge să port ochelari de soare din cauza cărora voi arăta ca o insectă și o pălărie pe care voi refuza să o dau jos când merg cu barca, dar mă descurc în situația asta, o fac pe Olea să-mi răspundă la zâmbet și sper că Marthe vede, sper că urmărește asta. Însă mama și Marthe se uită împreună spre uscat și mama arată ceva cu degetul, cred că vorbesc despre ce-au mai construit cei din Storsund. Marthe întoarce volanul frumos și abil atunci când ajungem în spatele unei bărci destul de mari, văd cum Kristoffer îi

face cu ochiul și ea îi zâmbește. Și eu pot face asta, mă gândesc, știu că pot, am condus barca o bună bucată de vreme azi dimineață, când niciunul dintre voi încă nu se trezise, nu-i mare scofală.

Pe drum înapoi, barca începe să huruie. Apoi urmează câteva răbufniri răgușite, după care rămânem pe loc.

— La naiba, nu poate fi adevărat.

S-a ridicat și stă în picioare, cu brațele atârnând pe lângă corp. Kristoffer verifică benzina. N-a mai rămas niciun pic în rezervor, aproape îl golisem dimineață, când mersesem eu cu barca.

— Nu aveți o canistră de rezervă? întreabă mama.

— Am folosit-o. Dar eram sigură că rezervorul era plin, l-am verificat ieri, răspunde Marthe.

— Din vina lui Marthe s-a oprit barca? întreabă Olea.

— Nu e vina nimănui, îi spune mama.

Acum aș fi putut spune că eu n-am umplut rezervorul, dar nu spun nimic, trec mai multe secunde în care aș fi putut spune ceva, dar tac din gură, e ceva plăcut în modul în care ceilalți o privesc acum pe Marthe, cu un aer ușor descurajat, ușor zeflemitor.

Barca se leagănă puternic în bătaia valurilor. Nu suntem prea departe de uscat, dar nici nu mai bate vântul.

— E grav? întreabă Olea, comportându-se copilărește și lipindu-se de Kristoffer.

Mă cațăr pe banca din spate. Câteva bărci traversează fiordul, s-ar putea să ne audă. Încep să dau din mâini și să strig „alooo”.

— Strigați cu mine, le spun celorlalți.

— În barcă nu se stă în picioare, spune Marthe.

— Îți dau eu voie, îi spun Oleei, iar ea se urcă lângă mine și strigă cu mine: „ALOOO”. Marthe se uită la noi și își dă ochii peste cap, dar Kristoffer începe și el să urle și, nu după mult timp, o barcă face cale întoarsă ceva mai încolo și apoi se îndreaptă spre noi; jubilăm de fericire. Plouă ușor pe suprafața apei, picurii parcă presărând niște găurele mici.

— Ați rămas fără? întreabă bărbatul din barcă atunci când ajunge în dreptul nostru.

— Cineva a uitat să umple rezervorul, răspund.

— Da, nu-i un gest prea înțelept, răspunde bărbatul și începe să râdă.

— Nu tocmai, adaug eu, râzând, iar Olea râde și ea cu mine.

Marthe încearcă să zâmbească, e neagră la față. S-a așezat în partea din față a bărcii, spune că de acolo poate să conducă Kristoffer. Bărbatul din cealaltă barcă ne dă benzină, Stein se oferă să plătească, dar bărbatul nici nu vrea să audă. Așteaptă până când Kristoffer reușește să pornească motorul și apoi ne face semn că e în regulă.

— Data viitoare să nu uiți canistra de rezervă, strigă el către Marthe când bărcile se desprind una de cealaltă; Marthe se forțează să afișeze un zâmbet îngust.

Când ajungem la chei, are un aer dureros în voce și spune că îi e greață, îi roagă pe Kristoffer și pe Stein să o ajute să revină pe uscat.

— Nu arăți prea bine. Poate ar fi bine să te culci puțin, îi spune mama.

— Da, răspunde Marthe, legănându-se și masându-și spatele.

Mă simt tare energizată, cu toate că mi-e frig după plimbarea cu barca. Mă simt de parcă aș fi câștigat ceva. Dar, văzând cum Kristoffer îi mângâie părul lui Marthe și, în același timp, mama o apucă de după talie, devin iar supărată și posomorâtă, stau cu funia în mână și urmează să andochez, urmează să fac un nod frumos, la care nu se uită nimeni, îmi vine să-i arunc ei funia, în schimb, să o arunc spre ea, toate astea erau din vina ei.

STAU ÎNTINSĂ în cameră și citesc dintr-o revistă, aștept să mă sune medicul, vreau să rezerv bilete de tren până în Göteborg, să rezerv o cameră de hotel, să decid când voi începe tratamentul hormonal, vreau să încep procesul. Va veni și timpul când voi avea un iubit, un timp în care totul se va putea întâmpla.

Au trecut doi ani de când am fost pe-aproape de așa ceva. Le spusesem prietenelor mele că nu erau sentimente la mijloc, doar un tip pe care îl cunoscusem pe *Tinder,* locuia cu partenera sa, dar asta era problema lui, asta obișnuiam să spun. Marthe era proaspăt îndrăgostită de Kristoffer și stătea în brațele lui, aici la cabană, în timp ce eu îi distram cu povești despre bărbați însurați, Olea nu venise în vacanța respectivă. Kristoffer a râs, iar Marthe și-a dat ochii peste cap, spunând:

— Ce tipic ție, Ida, ar trebui să te gândești un pic la familia lui, nici nu înțeleg cum îndrăznește să aibă cont pe *Tinder.*

— Nu se poate gândi și singur la familia lui? îi răspund.

Dar mă gândeam la familia lui; de fapt, doar la asta mă gândeam. Mă gândeam la cum va ajunge să-și părăsească familia, la asta mă gândeam când spălam farfuriile cu piciorul-cocoșului, când mergeam cu Marthe la scăldat, când citeam reviste vechi și răspundeam la e-mailuri de muncă, e-mailuri la care nu ar fi trebuit să răspund, din moment ce eram în concediu, mă gândeam la el și mă întrebam dacă își va părăsi partenera, nu mă puteam baza pe asta, sigur că nu, niciun bărbat nu pleacă de la partenera lui, dar se mai întâmplă, da, se întâmplă ca totuși oamenii să mai facă asta, se întâmplă să se îndrăgostească de altcineva. Seara, stăteam în pat, unde stau și acum, poate că aveam pielea bronzată, nu cred că fusese deosebit de cald în vara aceea, stăteam și îmi imaginam cum va fi vara următoare, mă întrebam dacă atunci își va părăsi partenera, dacă va veni aici, cu mine. După cină eram cam amețită și am vorbit cu el pe *chat,* am

discutat despre cum vom face sex. În timpul discuțiilor de genul, din când în când aveam impresia că îi plăcea mai mult schimbul de mesaje decât efectiv să se culce cu mine, asta pentru că, atunci când eram în oraș, cam rar avea timp să ne întâlnim. Nu voiam să gândesc în felul ăsta, trecusem prin prea multe porcării, voiam să cred că era ceva real. I-am povestit despre cum voiam să i-o iau în gură, cât mai adânc, în timp ce-l privesc în ochi, el mi-a trimis o fotografie cu scula lui, eu a trebuit să mă masturbez o vreme, înainte să-i scriu un „bagă”, eram aproape de climax și n-am mai primit niciun răspuns, am așteptat puțin, m-am învârtit prin pat, holbându-mă la mesajele din bule albastre, nu voiam să termin înainte să răspundă. „O să termin curând”, mi-a scris în cele din urmă, „îmi imaginez că ți-o trag tare”, „și eu”, i-am răspuns, „vrei să ne auzim la telefon?”. Am făcut chestia asta de câteva ori, când el fusese singur, ne-am sunat și am ascultat gâfâiturile celuilalt, apoi ne-am spus noapte bună, plictisiți și jalnici, de parcă tocmai ne-am fi culcat unul lângă celălalt. Dar acum durase cam mult, apoi mi-a trimis un „prea târziu” și o tâmpenie de emoticon cu *smiley face* și asta a fost. Îmi aduc aminte că m-am masturbat până când am terminat, rapid și cu furie, totuși am încercat să am un ton de flirt după aceea, când i-am răspuns, i-am scris că ar trebui să ne vedem curând și să o facem pe bune. „Trebuie neapărat”, mi-a răspuns, apoi am primit un emoticon cu un sărut și a fost suficient cât să-mi creeze speranțe, apoi am rămas întinsă în pat, entuziasmată și tremurând, și n-am adormit până târziu în noapte. Chiar după ce m-am întors în oraș n-am mai reușit să dau de el. După o vreme, am primit un mesaj în care scria că lăsase lucrurile să meargă cam prea departe, că a fost frumos și interesant, a folosit exact acest cuvânt, „interesant”, dar că nu mai era făcut pentru o viață dublă, așa că îmi dorea toate cele bune și mult noroc în viitor. „Mersi”, i-am răspuns, „nicio problemă, mult noroc și ție”, *smiley face.*

SEARA, KRISTOFFER SERVEȘTE păstrăv marinat la aperitiv, apoi rață confiată. Mama, Stein și cu mine îi facem complimente, Oleei nu-i place peștele marinat și primește un sendviș în loc. Marthe e supărată pe Kristoffer fiindcă pregătise ceva ce ea nu poate mânca.

— Sunt multe gravide care mănâncă sushi. Depinde ce fel de pește este, îi spun.

— Până la urmă, eu știu mai bine, răspunde Marthe.

Înainte să înceapă să gătească, îi auzisem pe Marthe și Kristoffer discutând în bucătărie, ea i-a spus că făcea prea mare caz din asta.

— Nu poți sta toată ziua să confiezi mâncare; dacă te străduiești mereu să gătești atâtea feluri, ajungi să fii ocupat ore în șir și eu trebuie să o distrez pe Olea.

— Nu o distrezi chiar atât de mult, i-a spus Kristoffer.

Mănânc pulpa grasă de rață, cartofii plini de ulei, unt și cimbrișor, legumele cu oțet, îmi mai pun o porție de cartofi, beau vinul și îmi umplu paharul de două ori, mi-e totuna dacă li se pare că beau prea repede. Singurul care bea la fel de repede ca mine e Kristoffer.

— Și, Ida, cum îți merge cu dragostea? întreabă Stein, după masă. Kristoffer se dusese să o culce pe Olea și Marthe strânge masa, nu mă ridic să o ajut.

Mama îi trage o palmă peste braț.

— Au, spune Stein, prefăcându-se că se supără. Ce, n-am voie să întreb? E o chestie din categoria *metoo*[20]*?*

Mama se descălțase și își întinsese picioarele în poala lui Stein. El îi masează ușor picioarele, mama are picioare bronzate și niște vene dilatate și noduroase. Nu-și vopsește niciodată unghiile de la picioare, i se pare inutil. Mă gândesc la mama și la tata, e ca și cum aș revedea

[20] *Metoo* sau #MeToo - o mișcare internațională împotriva hărțuirii și violenței sexuale, lansată în octombrie 2017. Mișcarea a fost propagată în special prin intermediul rețelelor sociale și s-a extins rapid la nivel global, fiind susținută de persoane private, publice, celebrități, organizații și chiar instituții publice.

niște diapozitive de pe vremuri; mi-i imaginez afară, cu vechiul mobilier de grădină, care între timp a fost aruncat. Tata stă cu drujba electrică, urmează să taie vreun tufiș, mama suspină și se plânge de zgomot, în timp ce încearcă să citească o revistă, în cele din urmă aruncă revista și se duce înăuntru, nervoasă. Stein și mama se alintă unul pe celălalt, sunt ca niște cimpanzei, mama îl întreabă dacă nu-i e cald sau rece, Stein o întreabă dacă nu are nevoie de încă un pulover sau de mai multă cafea, mama îl întreabă cum mai stă cu spatele și el se luminează când primește ocazia să spună că nu stă prea bine cu spatele, chiar deloc, iar mama îl bate ușor pe spinare și îi spune că ar fi bine să-și facă o programare la chiropractician, nu e de acord și Stein?, eu spun că există prea multe superstiții legate de chiropracticieni și Stein spune că pentru el ședințele astea fac minuni. Odată am întrebat-o pe mama cine a fost marea ei dragoste, Stein sau tata? Fusese doar o tachinare, deja trecuseră câțiva ani de atunci. Mama mi-a răspuns că nu trebuie neapărat să existe o singură mare iubire, ne potrivim cu mai mulți oameni decât ne-ar veni să credem. Apoi a stat puțin pe gânduri și a spus că, dacă ar avea de ales, n-ar mai vrea să aibă copii cu tata, nu crede că ar mai alege asta.

— Dar nu e niciodată prea târziu pentru iubire, spune Stein, bătând-o pe mama pe genunchi. *Late bloomers.*

— *Late bloomers* sunt homosexualii care și-au recunoscut foarte târziu orientarea sexuală, spun eu.

Mama râde, dar nu cred că i se pare amuzant.

— Nu-i adevărat, spune Marthe, tocmai a terminat de strâns masa și se așază în brațele mamei.

Kristoffer se întoarce din camera fetiței, a adus cu el o cutie cu vin și întreabă cine mai vrea.

— Eu, spun și ridic mâna, mama și Stein vor doar câte o jumătate de pahar și Marthe cere o bere Munkholm[21]. Dacă aș fi fost în locul ei, nu l-aș fi rugat niciodată pe

[21] Bere fără alcool, cu origini daneze.

Kristoffer să-mi aducă tot felul de lucruri. M-aș fi descurcat mult mai bine cu Olea, aș fi dus-o cu barca și aș fi învățat-o să pescuiască.

— De ce zâmbești? mă întreabă mama.

Scutur din cap.

— Mă gândeam că e frumos să avem cabana asta.

Marthe și Kristoffer se uită unul la celălalt, e ceva în privirea lor.

— Ce e? îi întreb.

— Chiar nimic. Mai poate să aștepte, spune Marthe.

— Nu, nu. Spune, îi răspund.

Îmi aud vocea devenind copilărească, *spune, spune.* Marthe se scarpină pe nas.

— Așa. De fapt, nu intenționam să deschidem acum subiectul. Dar Kristoffer și cu mine am discutat despre posibilitatea de a cumpăra și partea ta, la un moment dat, când vom moșteni cabana. Ce părere ai?

— Ce? întreb.

— Oricum poți să vii în vizită, spune Marthe, de parcă ar fi exersat răspunsul. Ai dreptul de servitute, sau cum i se spune. Dar pentru noi ar fi mai practic să deținem singuri cabana, acum că familia noastră se extinde.

— Tu ai știut despre chestia asta? o întreb pe mama.

— Păi, da și nu, răspunde mama, scuturând din cap. Marthe a spus că se gândeau la asta, însă se pare că s-a și hotărât. Dar acum trebuia să ne simțim bine împreună, spune, privind-o pe Marthe.

Kristoffer se uită afară, spre fiord.

— Te poți gândi puțin, spune Marthe, luând o înghițitură din berea fără alcool.

— Vă deranjează că sunt aici? întreb.

— Nu deranjezi pe nimeni, Ida. Dar ar putea fi o soluție mai bună pentru împărțirea proprietății. Mai bună pentru toată lumea, spune mama.

Marthe scutură din cap.

— Putem discuta altă dată. Nu așa voiam să sune, îmi spune.

— Acum ne simțim bine împreună. Discutăm asta cu altă ocazie, spune mama.

Mai beau un pahar, trebuie să îmi revin, să mă adun, zâmbesc și spun că putem discuta altă dată, nu-i grabă. Mama va ajunge să crească nepoți, nepoți care vor fi copiii lui Marthe, vor fi aici vara, Marthe o va suna pe mama și o va întreba dacă nu vrea să vină *la noi* la vară, vor ajunge să stea aici fără mine, eu nu sunt aici. Am știut-o dintotdeauna, mă gândesc, îmi tremură mâinile, trebuie să mă așez pe ele ca să nu observe nimeni, am știut mereu că așa se va întâmpla. Mai beau puțin, trebuie să respir cu calm. Îmi voi congela ovule în Suedia, se vor aranja toate. De ce nu a sunat medicul până acum?

Mama ne urează noapte bună pe la zece și jumătate, Stein îi spune că vine și el curând. Nici Marthe nu mai are chef să stea, bate din picioare și se uită spre mine înainte să plece, se uită la Kristoffer, văd că ar vrea să-i spună să nu mai bea. Îi displace când mă simt bine cu Kristoffer și Olea, mă gândesc, fierb când mă gândesc la asta.

— Nu te duci și tu la culcare, Stein? îl întreb când Kristoffer e la baie. Mama s-ar putea simți singură.

Stein îmi zâmbește și se leagănă în scaun. Nu seamănă deloc cu tata. Tata era înalt și slab, Stein e doar un pic mai înalt decât mama și pare cam uscățiv.

— Da, tu, Ida. Tu faci legea și ordinea.

— Eu fac legea și ordinea, îi răspund, zâmbind.

Nu știu niciodată cum ar trebui să vorbesc cu Stein.

— Da, faci cam multe. Dar cred că n-ar trebui să mai bei acum.

Simt o enervare în piept, totuși zâmbesc.

— Cred că pot să decid și singură, îi spun.

— Știu asta, răspunde Stein, gesticulând. N-am să mă amestec. Dar să știi că n-ar trebui să flirtezi cu bărbatul surorii tale.

— Deja exagerezi cu gluma, îi spun.

— Da, poate că glumesc puțin, spune Stein, apoi se ridică, își întinde spatele. Să spunem că glumesc. Acum voi

face cum spui tu, îmi spune și se duce spre cabană, îl bate pe umăr pe Kristoffer atunci când trec unul pe lângă celălalt.

Kristoffer încă nu vrea să se culce, Kristoffer vrea să mai bea vin cu mine. Aducem niște pături și pulovere, nu intrăm în casă. Stăm fiecare în câte-un șezlong, eu mă amețesc și râd cu ușurință. Râdem împreună de lucruri văzute cu câțiva ani în urmă în diverse seriale, râdem de lucrurile pe care le spun mereu mama și cu Stein, îi imităm și Kristoffer râde încontinuu de obrăznicia cu care îl parodiez pe Stein, râde până îi dau lacrimile, sunt așa de amuzantă în momentul ăsta, mă și străduiesc. Și Kristoffer e amuzant, povestește cum Marthe îi tot cerea să-i aducă una și alta atunci când se apucaseră de vopsit cabana, îi imită vocea într-o manieră aproape răutăcioasă, dar nu mai răutăcioasă decât felul în care mă imitase ea pe mine în ziua precedentă. Cutia cu vin se face din ce în ce mai ușoară, trebuie să o răsturnăm ca să se scurgă restul de vin, niciunul dintre noi nu-și mai amintește cât vin fusese inițial, dar nu-i așa de grav, seara de-abia a început, ne spunem, mai e mult până în zori, ne descurcăm, acum că tot am început, trebuie să continuăm. Am o senzație de furnicături în stomac, o stare de bine, e plăcut să bei, înăuntrul meu se instalează o senzație de calm, o parte din mine care vrea doar să fie prezentă, aici și acum, ce mult timp a trecut de când mi-am dorit să fiu așa cum sunt, nimic mai mult. Nu vorbim despre cum ar urma să cumpere partea mea de cabană, nu vreau să mă gândesc la faptul că Marthe m-a întrebat așa ceva, că ei au vorbit despre asta, că și mama a participat la discuție. Fiordul e întunecat, vedem lanternele din bărcile ce trec una pe lângă cealaltă, farul clipește în depărtare.

— E grozav că te înțelegi așa bine cu Olea. Trebuie să recunosc, Ida. La naiba, ești așa mișto, spune Kristoffer.

Mă bate pe genunchi, prima dată ratează. E mai beat decât mine.

— E doar plăcut, îi spun.

— Da, așa-i, dar… spune el, întinzându-se. La naiba, ce umeri încordați mai am. Dar știi, nu-i ceva ce vine de la sine.

— Nu ți-e prea ușor cu Olea și Marthe, nu-i așa? întreb.

— Sincer să fiu, multe lucruri nu-s prea ușoare, îmi răspunde.

— Ce anume? întreb.

Rămâne tăcut, forăie și ia o înghițitură adâncă din pahar.

— N-ar trebui să vorbesc cu tine despre asta, îmi spune.

— Ba da. Nu spun nimănui, îi răspund.

— Of, spune Kristoffer, frecându-și fața. Păi, toată chestia asta cu copiii. Multă vreme am tot încercat, iar, și iar, și iar. La un moment dat eram teribil de epuizat. Mă gândeam doar că *nu mai pot face asta.*

— Dar acum ați reușit, îi spun.

— Da. Acum am reușit. Deci am ajuns acolo.

Își învârte vinul în pahar.

— Și acum… Chiar nu știu ce-ar trebui să fac.

— Cum adică? întreb.

— Nu vreau mai mulți copii, îmi spune și mă privește în ochi, de parcă va începe să plângă. Relația mea cu Helena s-a dus pe apa sâmbetei după ce-am avut-o pe Olea. Nici nu-ți poți închipui cât de epuizant este. Al naibii de epuizant. Vreau să spun că e *imposibil* de imaginat, spune, ridicând mâinile în aer. Când ne-am despărțit, m-am gândit că, dacă voi fi cu altă femeie, nu vom face niciodată copii, nu vom risca să ne despărțim când copilul va împlini doi ani. Nu voiam mai mulți copii. Nu *vreau* mai mulți copii.

— Și cum ați ajuns aici? întreb.

— Doar nu puteam, îmi spune, cu buza tremurândă. Nu puteam nici să refuz. Să-i refuz asta. Nu poți să-i refuzi unei femei dreptul de a face copii.

— Sigur că ai fi putut să refuzi. Dacă te iubește, va rămâne oricum cu tine.

Nu știu dacă eu însămi cred ce-am spus.

— Nu cred, spune și își șterge lacrimile, plânge și continuă să vorbească. Când mai face una-alta, încercând să se bucure, eu simt doar… doar o stare de anxietate. Nu pot să dorm, nu o mai pot atinge. Înainte de începerea verii – spune el, trăgându-și suflul și tremurând – înainte de începerea verii, am luat cina acasă la Kristian și Ann, da, sunt niște prieteni, un cuplu, nu cred că îi cunoști (eu scutur din cap, în semn că nu), nu, în orice caz, a fost o scenă în care Marthe a refuzat să bea vin și oamenii au început cu expresii de genul „vai, vai, voi puneți ceva la cale” și noi am râs și am rămas ușor secretoși. Și atunci am conștientizat că aproape îmi doream să piardă iar sarcina. Nici nu mai puteam să mă uit la ea. Nu mai vreau încă unul. Nu mai vreau.

Apoi tot scutură din cap.

— Haide, mai ia niște vin, îi spun.

— Mersi, îmi răspunde, întinzând paharul. Să nu-i spui Marthei. Trebuie să-mi promiți. Nu pot spune așa ceva. N-ar fi trebuit să spun asta.

— Sigur că nu spun nimic, îi răspund.

— N-ar fi trebuit să spun asta, repetă. Eu, pur și simplu… Uneori e prea mult și pentru mine.

Rămânem amândoi tăcuți preț de câteva secunde. Între timp, Kristoffer își trage nasul. Îi apuc mâna cu ambele mâini și i-o țin în poală. Nu știu ce-ar trebui să spun, *sigur va fi bine, va fi mai bine,* ceva de genul.

— Am văzut că te-ai supărat când Marthe a propus să-ți cumpărăm partea, îmi spune, după câteva clipe.

— M-am supărat cam tare, răspund.

— Ai tot dreptul să spui asta, îmi spune.

— Da, răspund.

— M-am întrebat cum sunt toate astea pentru tine. Vorbești atât de puțin, îmi spune.

S-a gândit la asta. S-a gândit la mine.

— Uneori, răspund, inspirând adânc, abia abținându-mă din plâns. Uneori aș… tot ce mi-aș dori, de fapt, tot ce mi-

aș dori ar fi ca altcineva să… oarecum… Nu pot continua. Mă simt un pic cam singură, atâta tot, îi spun.

Își mută scaunul lângă al meu și mă cuprinde cu brațul, ajung să stau cu nasul lipit de tricoul lui. Simt căptușeala moale din interiorul hanoracului, miroase a Kristoffer. Îmi trag picioarele pe scaun, mă cuibăresc în brațele lui, parcă aș fi un copil.

— Cred că meriți o viață mai bună, îmi spune.

— Imediat o să-mi spui să ascult mai mult corpul, îi spun.

— Da, dar *este* important să-ți asculți corpul, spune, râzând și trăgându-și nasul.

— Vrei să te acoperi cu pătura mea? îl întreb.

— Mersi, îmi răspunde, așa că îmi mut scaunul și mai aproape de al lui și trag pătura peste amândoi. El stă lăsat pe spate, cu gâtul lipit de piept. Îmi odihnesc capul pe umărul lui, ce cald e aici, aștept să se mute și să spună că trebuie să mergem la culcare, dar nu spune asta, rămâne așa, corpul încălzit îi rămâne lipit de al meu, las căldura să mă cuprindă, așa ar trebui să fie, așa trebuie să se simtă. Stăm așa multă vreme, pare că a adormit. *Și el vrea să fie aici,* îmi spune mintea mea amețită și încălzită, înmuiată toată, și el vrea să fie aici, cu mine. Mă ridic puțin și îi adulmec scobitura gâtului, are un miros plăcut și sigur. Îi apuc de după gât și îl sărut. Gura îi e închisă și uscată.

— Hm, atât spune Kristoffer, clipocind din gene și cu capul învârtindu-i-se.

Vrea și el, mă gândesc, vrea și el, vrea și el.

Îl sărut din nou, încerc să-i deschid gura cu gura mea. În larg se deplasează o barcă, foarte lent, la bordul ei are loc o petrecere. E departe, văd doar lanternele, dar sunetul se propagă bine de-a lungul fiordului, aud cântece și strigăte, câte-un cuvânt. Muzica e dată mai tare și oamenii cântă odată cu melodia: „la vară voi face surfing, voi schia pe

apă și voi merge la scăldat, da, vacanța asta o să fie tare frumoasă”[22].

— La naiba cu Postgirobygget[23], spune Kristoffer, greu de zis dacă vorbește cu mine sau cu sine însuși, apoi adoarme.

Mă reazăm de pieptul lui, el nu se mișcă, doar se mai zbate puțin în somn, îl mângâi pe burtă, pe sub tricou, îmi las mâna să se odihnească pe abdomenul lui. Nu mi-e frig. Îmi vâjâie capul și sper că nu va trebui să vomit, și așa adorm, când începe să se lumineze.

[22] Versuri din melodia norvegiană *En solskinnsdag (O zi cu soare)*, cântată de trupa Postgirobygget.

[23] Postgirobygget - formație norvegiană foarte populară, care cântă muzică rock și folk.

ÎNGENUNCHEZ ÎN FAȚA toaletei și îmi bag degetul pe gât, cât de adânc pot, mâna se umple de vomă și stomacul mi se contractă. De fiecare dată când închid ochii, gem și transpir și niște crampe scurte îmi cuprind corpul înainte să-mi vină să vomit. Pe alocuri mai apare câte o pată de un roșu pal, presupun că e păstrăvul marinat, cu o mână îmi țin părul adunat la ceafă, cu cealaltă mă sprijin, trag apa și mă răsucesc într-un alt val de crampe, ochii îmi lăcrimează. După asta, îmi odihnesc capul pe toaleta de porțelan, răsuflu greu și mă simt eliberată, goală și ușoară, aproape adorm, nimic nu-i mai plăcut decât atunci când tocmai ai vomitat. În capul meu bubuie cântecul ăla, la naiba cu Postgirobygget, „la vară voi face surfing, voi schia pe apă și voi merge la scăldat”, stau mult sub duș, cu brațele atârnându-mi pe lângă corp, și încep să mă trezesc, pornesc mai tare apa fierbinte, stau până mi se înroșește pielea, mă privesc în oglindă când mă spăl pe dinți. Astăzi par mai bătrână. Două riduri adânci pornesc din colțurile ochilor și coboară oblic pe ambii obraji. Totuși, sunt frumoasă, chiar sunt. Nu s-a întâmplat nimic, îmi spun. Poți merge liniștită acolo, nu s-a întâmplat nimic. De emoție, ceva fierbe în sinea mea, în stomac simt un fior nepermis, nu s-a întâmplat nimic, dar a fost *pe-aproape,* e imposibil, dar a fost pe-aproape.

Marthe și mama stau la masa din bucătărie, unde beau ceai. Olea desenează pe podea. E deja târziu, afară s-a înnorat și bate vântul. Azi-dimineață, foarte devreme, m-am trezit în grădină, mă trezisem pentru că îmi era groaznic de frig, Kristoffer se trezise înaintea mea și intrase în casă, pătura rămăsese împachetată în jurul meu. M-am prăbușit în pat și n-am mai știut de mine, am dormit câteva ore, m-am trezit cu inima bubuindu-mi în tâmple, cu gura și gâtul uscate. Cred că l-am visat, trebuie să vorbesc cu el.

— La mulți ani, îi spun mamei și o îmbrățișez, sperând să nu miros a băutură.

— Mulțumesc, Ida, îmi răspunde, îmbrățișându-mă la rândul ei.

— Unde sunt ceilalți? întreb.

— Stein e jos la chei, răspunde mama, Marthe nu-și ridică ochii din telefon. Kristoffer încă doarme.

— Vai, răspund și râd forțat, am grijă să stau cu spatele la ea cât timp fac cafeaua.

Nu mă pot întoarce spre Marthe, mi-e teamă să nu-mi citească ceva pe față. Nu s-a întâmplat nimic, îmi spun, nu s-a întâmplat nimic, nu ai de ce să-ți faci mustrări de conștiință. Simt nevoia să-l văd pe Kristoffer, să-i simt prezența în cameră. Trebuie să discutăm despre ce s-a întâmplat, oamenii trebuie să discute despre lucrurile astea, dar nu s-a întâmplat nimic, dar trebuie să stabilim dacă nu s-a întâmplat nimic, sau poate nu vom vorbi despre asta, poate ne vom uita pieziș unul la celălalt toată ziua, știind că s-a întâmpla ceva, poate vom găsi o scuză pentru a coborî împreună până la chei, să rezolvăm ceva la barcă. Diseară vom bea din nou, vom rămâne după ce toți ceilalți s-au culcat, atunci îmi va spune că noi doi ar fi trebuit să fim împreună, eu îi voi răspunde că nu se poate, că nu poate spune așa ceva, Marthe e sora mea, nu putem, dar cum pot să ignor așa ceva, va întreba, cu alții nu pot vorbi așa cum vorbesc cu tine, avem o legătură cu totul specială, nu înțeleg cum de n-am reușit să văd asta până acum. Crește ceva înăuntrul meu când mă gândesc la asta, de bucurie, de groază, oh, nu-i posibil așa ceva, dar poate că e, până la urmă, cine știe ce-i posibil?

— Ce faci, Olea? întreb, mai mult ca să am ce zice.

— Desenez, răspunde Olea.

— Îi face o felicitare mamei, spune Marthe.

— Dar n-ar trebui să ne și spui, dacă e o surpriză, îi răspund.

— Așa-i, *mamă,* răspunde Marthe, cu un zâmbet iritat.

— Voi două trebuie să încetați odată. E din cauza discuției despre cabană? întreabă mama.

— Nu, nici vorbă, îi răspund și o iau de mână pe Olea, mă uit spre Marthe, dar ea ridică din umeri.

— Ce zici, Olea, vrei să mergem să-l trezim pe tata? o întreb.

Olea deschide ușa dormitorului și urlă „tataaaa”, se preface că se aruncă peste el.

— Au venit fetele mele? întreabă Kristoffer, cu vocea răgușită. Apoi mă vede pe mine, nu mă salută, nu zice nimic, ci se întoarce spre Olea. E dezbrăcat de la brâu în sus și se sprijină în cot, are fața plină de riduri. E o priveliște pe care nu cred că ar trebui să o văd, rămân lângă ușă, legănându-mă de pe un picior pe celălalt și simțindu-mă prost.

— De ce miroase așa urât aici? întreabă Olea. Se așază pe saltea și se bâțâie în sus și-n jos.

— Pentru că tata a fost bolnav, răspunde Kristoffer.

— Serios? întreabă Olea, cu scepticism.

— Un pic. Dar aproape mi-am revenit, răspunde Kristoffer.

O prinde în brațe și o trage spre el, până când ea urlă de mulțumire.

— Nu ești tu cea mai bună prietenă a mea? îi șoptește la ureche, cu o voce groasă și afectuoasă. Nu ești tu cea mai bună prietenă a mea?

— Nuuu, strigă Olea, zvârcolindu-se și râzând. Miroși urât.

— Atunci, cine e cel mai bun prieten al tău? o întreabă Kristoffer, gâdilând-o.

— Ăăăă, răspunde Olea, prefăcându-se că se tot gândește, se strâmbă și își clatină excesiv capul. Ăăăăă, ăăăă… Ida! spune, din senin, arătând cu degetul spre mine.

— Așa deci, răspunde Kristoffer, scoate un mic râset și mă privește. Deci ai avansat înaintea mea, așa se pare, mersi.

— Da, așa se pare, răspund și râd la rândul meu.

— Olea, poți să ieși puțin? o roagă Kristoffer, ridicându-se din pat. Trebuie să discut ceva cu Ida.

— E ceva secret? întreabă Olea.

— Nu, e o nimica toată, îi răspunde Kristoffer.

— Și atunci de ce mai trebuie să ies? întreabă Olea.

— E vorba despre cadoul pentru aniversarea bunicii, îi răspunde Kristoffer.

— Vreau și eu să aud, spune Olea.

— Vom discuta despre cum vom pregăti mâncarea. Du-te la bunica și întreab-o dacă îți dă o înghețată, îi spune Kristoffer.

Olea mormăie morocănoasă și bate din picioare, trântind apoi ușa după ea. Mă întreb dacă ar trebui să mă așez pe marginea patului, dar rămân în picioare, oricum, ar trebui să mă roage el să mă așez.

— Situația de ieri a cam scăpat de sub control, spune Kristoffer.

— Ok? îi răspund, prefăcându-mă că nu pricep aluzia.

— Păi, în primul rând, m-am îmbătat în ultimul hal, spune, frecându-se la ochi.

— Da, poți să spui și așa, îi răspund, râzând; el nu râde.

— Dar, în orice caz… îmi răspunde, încrucișându-și mâinile la piept. Încerc să nu-l privesc prea mult. Pe brațe are niște insule cu păr și încă mai mult păr pe piept, e cârlionțat. Când ne scăldăm nu pare la fel de dezbrăcat ca acum, când doar plapuma ne desparte. Îmi amintesc cum am stat ieri sub aceeași pătură.

— Aveai nevoie să discuți despre asta, îi spun.

Scoate un râset scurt.

— Păi, da, răspunde.

— Mie mi se pare că a fost frumos, îi spun, mă așez pe marginea patului, îmi așez mâna pe plapumă și observ imediat că n-ar fi trebuit să fac asta, dar acum nu mă mai pot ridica.

— Trebuie să fiu sigur că va rămâne între noi, îmi spune, ridicându-și mâinile, de parcă ar vrea să măsoare ceva cu ele.

— Da. Evident. Dacă e ceva, poți vorbi cu mine, îi spun.

— Chiar trebuie să mă învăț minte și să-mi țin gura atunci când beau, îmi răspunde.

Apoi mă privește pieziș și arată cu degetul spre mine, zâmbind ușor, cu un zâmbet îngust.

— Și tu, tu trebuie să înveți să nu mai seduci oamenii atunci când bei. De acord?

— Poftim? îl întreb și simt cum mă trece un val de transpirație, ba cald, ba rece, și sudoarea mi se scurge de la subraț până în partea de jos a spatelui.

— Știi la ce mă refer. Chestia asta n-o să se mai repete, bine? spune Kristoffer.

Stau calmă, îmi bubuie capul, urechile. Fiindcă nu mă ridic să plec, se uită la mine și spune:

— Cred că ar trebui să mă trezesc acum.

— Ah, da. Sigur că da, îi spun.

Ies din cameră și închid ușa în spatele meu, mi-a transpirat scalpul.

MAMA ȘI CU MINE facem o plimbare până pe insula Heia[24]. Drumul prin pădure este uscat, picioarele noastre ridică praful pe potecă. Am luat două pastile de paracetamol și am vomitat iar în baie, cât de silențios am putut, acum mă simt mai bine. Știu și drumul acesta, știu cum poteca urcă prin pădure, trece pe lângă casa albă și un pic prea aproape de cea roșie, știu din ce loc poți zări marea, înainte ca poteca să cotească înapoi prin pădure, știu răcoarea produsă de umbra muntelui înalt și abrupt, care arată ca un trol. În pădurea aceasta e întotdeauna rece, îmi aduc aminte de cărăbușii plați ce se strecurau pe lângă capul meu atunci când mă lipeam de peretele muntelui, în zilele în care ne jucam de-a v-ați ascunselea sau leapșa, lichenii și mușchii pe care îi smulgeam când trăgeam cu urechea să îmi dau seama pe unde e cel care ne caută, mă umpleam de pământ pe sub unghii, seara, mama îmi freca degetele cu o perie de unghii. Acum mama merge pe potecă înaintea mea, merge ceva mai lent decât mine, nu e din cauza vârstei, mereu a umblat așa, suficient de lent încât să-mi pierd răbdarea. Nu am răbdare cu oamenii care merg prea lent sau care vorbesc prea lent, atât mama, cât și Marthe au avut mereu o lentoare în mișcări și gesturi. Mama poartă o șapcă, pantaloni trei sferturi și niște pantofi sport destul de noi, părul i s-a subțiat, are o borsetă în jurul taliei și un varice pe partea din spate a piciorului.

— Uneori mă gândesc la tata când sunt aici, îmi spune, întorcându-se spre mine. E ciudat. Doar mereu a fost cabana mea. Tu te gândești la el?

Nu răspund. Zvâcnește ceva într-un tufiș, probabil e vreo pasăre.

Când a murit tata, nu-l mai văzusem de doi ani. Mai suna uneori, când venea în oraș, și ne invita pe mine și pe Marthe să ne întâlnim la o cafenea, dar eu găseam mereu

[24] Una dintre insulele din arhipelagul fiordului din Oslo.

câte o scuză. Tata s-a mutat în Tromsø[25] când aveam treisprezece ani și, până atunci, cam timp de vreo doi ani după ce au divorțat, mergeam la el în weekend, din două în două săptămâni, și în fiecare miercuri. Pe atunci așa mergeau lucrurile: în urma divorțului, custodia niciunui copil nu era împărțită în mod egal între cei doi părinți. Când mama era supărată sau plângea după tocmai ce vorbise cu el la telefon, mă cuprindea o senzație de frig, un val gros și înțepător de frig pornea din stomac și îmi urca până în piept, alergam până la ea, o îmbrățișam cu toată puterea și îi spuneam că o iubesc mai mult decât pe tata, îi spuneam că nu avem nevoie de tata. Sau îi spuneam că îmi doream ca tata să moară, atunci Marthe striga la mine, spunând că nu aveam voie să spun așa ceva, mama spunea același lucru, dar știam că nu se supăra, reacționa cu un soi de încântare plină de spaimă, de parcă tocmai aș fi spus ceva ce ei înșeși îi trecea prin cap. *Femeia aia,* am auzit-o odată pe mama spunând la telefon, așa că am început și eu să folosesc expresia *femeia aia* atunci când le spuneam altor oameni că tata avea o iubită nouă. Noua lui parteneră avea doi copii, era evident că preferase să-și întemeieze o altă familie, spunea mama, mai spunea că el i-a distrus viața și începea să plângă când pregătea micul dejun, spunea că acum suntem doar noi, Ida, împreună trebuie să avem grijă de Marthe. Când s-a terminat relația dintre tata și femeia aia și, în cele din urmă, și-a găsit o altă femeie și s-a mutat în Tromsø, eu am refuzat să-l vizitez, eram suficient de mare ca să refuz. Marthe s-a dus cu avionul, purtând la gât un ecuson pe care scria „Călătoresc neînsoțită”, ea n-avea niciun motiv să nu se ducă. Mama și cu mine îi făceam cu mâna pe aeroportul din Fornebu, în câte-un weekend, o dată pe lună, mama trebuia să lăcrimeze de fiecare dată când îi făcea cu mâna fiindcă se temea să nu se îmbolnăvească Marthe cât timp era în Tromsø și, totodată,

[25] Oraș din partea de nord a Norvegiei.

se temea că acolo nu vor fi medici la fel de buni ca cei de acasă. Dar Marthe se întorcea mereu entuziasmată și cu o mulțime de povești despre prieteni noi și despre soarele de la miezul nopții[26], mâncaseră *lasagna* gătită de noua soție a tatălui și aproape mi se tăia respirația auzind-o cum povestește, pentru că trăise toate experiențele astea, călătorise atât de ușor și fără nicio grijă, aș fi putut fi eu în locul ei. Dar eu nu i-aș fi putut face una ca asta mamei, trebuia să-i rămân aproape. Marthe, dimpotrivă, nu înțelegea că n-ar fi trebuit să insiste până când mama se supăra, uneori era de neoprit în mașină, pe drum înapoi de la aeroport, vorbea încontinuu despre cât de grozav se distrase, eu îi răspundeam pe un ton sarcastic, îi imitam cu dispreț și derâdere expresiile stângace din dialectul nordic pe care începuse să le folosească, „guttan", „jentan", „æ har ikkje peiling"[27], și mama îmi spunea să nu o mai imit, dar observam că se bucura oarecum pentru că totuși o făceam, însemna că eram în aceeași tabără.

N-am fost niciodată acasă la tata. Mă mândream cu asta în adolescență, pe-atunci le spuneam sus și tare bunicii materne sau prietenilor mamei că nu l-am vizitat niciodată și nici nu mă interesa să-l vizitez. Foloseam cuvinte dramatice, cum ar fi *nu-i voi ierta niciodată ce ne-a făcut,* iar mama se prefăcea că ar fi îngrijorată din cauza asta, îi spunea „revolta adolescentină a Idei". Când suna tata, îi răspundeam la întrebările stângace cu cuvinte monosilabice și tăioase. De la un moment dat, a telefonat tot mai rar și ne mai întâlneam uneori într-o cafenea, când venea în oraș. Chiar dacă mai crescusem, încă mă simțeam ca o adolescentă nesuferită și înțepată, în timp ce Marthe îl îmbrățișa într-un mod natural, care îl bucura, ea a

[26] Soarele de la miezul nopții: un fenomen natural care apare în luni de vară, la nord de Cercul Arctic și la sud de Cercul Antarctic. În această perioadă, soarele nu apune niciodată complet, rămânând vizibil 24 de ore pe zi.

[27] Formele standardizate/literare din Oslo sunt: „gutten" (băiatul), „jenta" (fata), „jeg har ikke peiling" (habar nu am).

continuat să îl viziteze în Tromsø și pe mine mă încerca o ușoară invidie din cauza asta, poate că și eu m-aș fi putut duce, dar ar fi fost cam ciudat dacă aș fi început să îl vizitez tocmai acum. Însă apoi a făcut cancer, nu mai vorbisem de luni întregi. Avea cancer la pancreas. Marthe a călătorit până în nord, să îl viziteze, și, când s-a întors acasă, mi-a spus că ar trebui să merg și eu, s-ar putea să regret dacă nu m-aș duce. M-am gândit că nu putea fi atât de rău, sigur urma să se însănătoșească, aveam nevoie să mă gândesc puțin înainte să pot merge acolo, nu mă simțeam pregătită. În timp ce mă tot gândeam, soția lui a sunat-o pe Marthe și a anunțat-o că tata murise.

În vârful insulei Heia admirăm priveliștea și arătăm cu degetul spre casele pe care pe recunoaștem, aflate pe cealaltă parte a fiordului. Sunt mai mulți oameni aici. O mamă cu câțiva ani mai mare decât mine, îmbrăcată în colanți și într-un tricou scurt, încearcă să facă o fotografie cu vedere spre fiord, vrând să surprindă întreaga familie: ea, cei trei copii și câinele. Cei doi copii mai mari se așază în spatele ei, zâmbesc și fac un „V” cu degetele, în timp ce ea îngenunchează cu telefonul ridicat în fața sa. Apoi se uită la fotografiile făcute.

— Malin, tu n-ai mai încăput în poză, spune băiatul.

— Vreți să vă fac eu una? îi întreb.

— Te rog, răspunde femeia, întinzându-mi telefonul.

Focalizez și îi văd pe ecran, soarele bate din spate, figurile lor vor ieși întunecate. Mama stă puțin mai încolo, zâmbind.

— Și tu, Malin, spune mama, întinzând mâna după mezină. Haideți cu toții.

— Dar bate vântul. Îmi flutură părul, o să iasă urât în poză, spune mezina.

— Pe toți ne bate vântul. Haide, nu-i așa dezastru, îi spune mama.

— Nu vreau să fiu în poză, strigă fetița, zbătându-se să scape.

Eu aștept, ținând telefonul mamei.

— Hai înapoi. Nu face atâta caz din nimic, îi spune mama.

— Dar nu vreau, la naiba, strigă fetița, gata să-i dea lacrimile.

Înjurătura sună cam ciudat, fetița e mică și slăbănoagă, poartă pantofi de sport de culoare roz, are vreo nouă sau zece ani. Nu știu încotro să mă mai uit, frații ei chicotesc.

— Mălin! încetează odată, îi spune mama.

— Mălin, te faci de râs, spune fratele.

Familia zâmbește, eu fac fotografia, încă una, așa, gata, le spun și apoi le arăt, iar mama îmi mulțumește cu un zâmbet larg. Mă aștept să o apostrofeze pe fetiță pentru înjurătură, dar o lasă în pace. Pe drum înapoi, eu și cu mama râdem de toată situația.

— Mi-a părut rău pentru cea mică. Dar era dură rău. Semăna puțin cu Pippi Șosețica.

— Da, îi răspund, dar mă gândesc că mie nu mi-a părut rău pentru ea, ci m-am enervat cumplit, la fel ca fratele ei, de parcă și eu aș fi fost unul dintre frații mai mari; pentru că nu binevoia să se comporte frumos, pentru că își permitea să stea acolo și să se preocupe mai mult de părul ei, să se văicărească și să tragă de timp, când toți ceilalți, până și cele două doamne necunoscute, așteptau după ea. Eu nu aș fi făcut niciodată una ca asta, m-am gândit, aș fi făcut ce mi-ar fi spus mama, i-aș fi zâmbit doamnei care ne făcea fotografia și m-aș fi bucurat în sinea mea că surioara mai mică urma să fie certată.

PE TELEFON APARE un apel pierdut, e un număr cu prefix suedez. Mi se usucă gura și îmi simt pulsul crescând până în palme atunci când închid îmi ușa camerei și sun înapoi. Ajung la o centrală telefonică și cer să vorbesc cu doctorul Ljungstedt, spunând că probabil încercase să mă sune în legătură cu rezultatele unor analize. Sigur, sigur, răspunde femeia din centrală, va verifica dacă doctorul e disponibil.

— Bună, răspund când doctorul își spune numele, apoi îmi pronunț și eu numele, simțind cum îmi bubuie pieptul și urechile.

— Bună, Ida, îmi spune.

Îmi pronunță numele la fel ca în timpul vizitei de la clinică, cu acel „i” alungit, care sună aproape ca un „e”.

— Ce mai faci, Ida? mă întreabă.

— Bine, îi răspund.

— Te bucuri de vacanța de vară? mă întreabă.

— Da, da, îi răspund.

— Proiectezi niște case frumoase?

— Da, îi răspund, mă tot foiesc pe pat, agitată.

Vocea nu i se aude prea bine prin telefon, dar îl aud spunând că au sosit rezultatele analizelor mele și că, din păcate, nu arată prea bine.

— Trebuie să recunosc, îmi zice, apoi spune ceva ce nu reușesc să înțeleg.

— Îmi pare rău, n-am auzit prea bine, îi răspund.

Mai spune încă o dată, dar eu nici acum nu înțeleg ce a spus.

— Îmi pare rău, trebuie să mai repetați o dată. Scuze, vreau doar să mă asigur că am înțeles corect.

Îmi spune că nu am suficiente ovule rămase pentru a le congela; nu sunt exact cuvintele pe care le folosește, ci spusese ceva similar, în suedeză. Cu toate astea, reușesc să înțeleg mesajul.

— Ah, răspund.

Mă uit pe geam afară, pe drum se află un găinaț de pasăre pe care nu îl observasem până atunci. De pescăruș. În largul fiordului alunecă o barcă mare, o barcă cu pânze, cu multe pânze. Mă întreb ce denumire are, cine o fi la bord, încotro se duce.

— Ți se pare că sunt prea direct? mă întreabă.

— Nu. Nu, nu. Prefer să fii direct. Fac față, îi spun.

— Probabil te așteptai să putem demara procesul. La urma urmei, ai patruzeci de ani, îmi spune.

Chiar dacă nu voiam asta, am început să plâng, nu am de ce să plâng, el mă aude cum plâng, mă strânge gâtul, nasul mi-e înfundat, evident că ar fi trebuit să mă gândesc la asta, în momentul ăsta nu reușesc să pricep cum de mi-am închipuit că totul va decurge bine mersi, eu, care am patruzeci de ani.

— Îmi pare rău, îmi spune. Observase la ecografie că aveam cam puține ovule, îmi explică, dar se gândise că ar fi mai bine să avem discuția aceasta după ce primea toate rezultatele analizelor mele.

A continuat să vorbească, mi-a spus că ar trebui să urmez foarte multe tratamente hormonale pentru a exista o speranță de a-mi recolta câteva ovule în vederea congelării, acest lucru nu e recomandat din punct de vedere medical și, pe deasupra, e foarte scump. Îl întrerup și îl întreb dacă nu voi putea niciodată să rămân însărcinată. El încearcă să o dea la întors.

— Întotdeauna există o mică șansă. Câtă vreme ai menstruație regulată. Dar… Știi și tu. Copiii ar trebui făcuți undeva pe la treizeci de ani, însă chestia asta nu funcționează pentru toată lumea. Și apoi te trezești dintr-odată că ai așteptat cam mult. E *tare* trist, dar uneori așa se întâmplă.

CINA ANIVERSARĂ se servește înăuntru, la masa din bucătărie, afară e un vânt prea puternic pentru ca cina în grădină să mai poată fi agreabilă. Creveții stau la dezghețat pe bufet, Kristoffer mersese până în oraș să facă niște cumpărături și n-a mai găsit crevești proaspeți, doar congelați. Mă întreb dacă într-adevăr era în stare să conducă. Nu se uită spre mine, stă pe canapea, cu o carte, mai vorbește cu Olea și o roagă să lase deoparte tableta, îi citește. Eu dau ture prin cabană, fac puțină ordine, așez masa, scot paharele de vin. Rămăsesem întinsă pe pat după ce terminasem de vorbit cu medicul. Am plâns puțin, dar nu prea mult, mă strângea prea tare pieptul ca să plâng din tot sufletul, nu aveam destul aer. Am încercat să inspir adânc, apoi să expir lent, dar aerul ieșea în cocoloașe, se oprea pe alocuri, mă ardea și mă durea pieptul, de parcă cineva mi-ar fi strâns puternic coastele, tremuram și mă întrebam dacă nu cumva aveam febră, m-am acoperit cu plapuma, chiar dacă eram îmbrăcată. La un moment dat n-am mai reușit să stau întinsă, m-am dus în baie și am căutat pe *Google* diverse exerciții de respirație, am încercat unul numit „respirație în pătrat”, sughițam la fiecare inspirație, îmi era atât de frig încât a trebuit să fac un duș și să rămân o bună bucată de vreme sub jetul de apă.

La masă îi cântăm mamei „La mulți ani”, mai mult pentru Olea. Mama preferă *Happy Birthday,* nu suportă cântecul tradițional norvegian, cu toate țopăiturile și mișcările caracteristice. Marthe, Kristoffer și Stein cântă cu voce tare, eu, cu voce scăzută, nu am destul aer. Nu voi fi mama nimănui, când voi împlini șaizeci de ani nu voi avea niciun copil adult care să-mi cânte „La mulți ani”, nu voi deveni bunica nimănui și nici nu voi avea nepoți care să-și sărbătorească alături de mine Crăciunul. Înăuntrul meu parcă se cască un gol, privesc spre un gol mare și întunecat și cânt *happy birthday, dragă mamă, happy birthday to you,* eu nu voi avea parte de așa ceva, e prea

târziu. Trebuie să respir în pătrat, inspir, privesc în sus, expir și privesc spre stânga, inspir și privesc în jos, expir și privesc spre stânga, fac asta de câteva ori la rând, în timp ce restul stau de vorbă.

Ciocnim cu vin alb în cinstea mamei, Kristoffer toarnă un pahar de Cola pentru Olea, nu se uită la mine și nici la Marthe, observ cum ea încearcă să-i prindă privirea. Eu nu voi turna niciun pahar de Cola copilului meu. Nu îmi voi vizita nepoții la cabană, nu voi avea pe cine să vizitez. Apa din castroanele pentru clătit creveți e tulbure, antenele creveților plutesc la suprafață. Mâinile nu îmi sunt ferme, creveții tremură când îi decojesc, mă aud spunând cât de mari și frumoși sunt.

— De fapt, cei mai buni creveți sunt cei din ianuarie și februarie, atunci e apa cea mai rece, spune Stein.

Așez frumos creveții unul lângă celălalt pe felia de pâine și torn maioneză în formă de Z, storc lămâie deasupra și îmi frec degetele cu felia de lămâie, să nu rămână miros, dar reușesc să mănânc doar o mică bucată din felie, care rămâne pe jumătate nemâncată. Încerc să mă gândesc de câte ori am mâncat creveți aici, încă din copilărie, când tata îmi curăța și porția mea, obișnuia să pună toți creveții grămadă, în mijlocul feliei, mă doare când mă gândesc la asta.

Ridic paharul și mă scol de la masă, trebuie să-l mai ridic încă o dată pentru că Olea și Stein discută cu voce tare despre Purcelușa Peppa[28], Kristoffer le face semn să tacă. Mama își pune mâinile în poală și zâmbește, ridică bărbia, arătând că așteaptă să vadă ce urmează. E ciudat să mă aflu la mai puțin de un metru de masă și să spun câteva vorbe, pare o atmosferă prea solemnă, cu toate expresiile uzuale, politicoase și interesante, întocmai cum ar trebui să se comporte oamenii atunci când ascultă un discurs, deși sunt doar eu în picioare și, în total, suntem doar noi șase.

[28] Desene animate din Marea Britanie, în care personajele principale sunt o familie de purcelușI.

— Dragă mamă, încep, foșnind cu hârtia pe care scrisesem cuvintele-cheie. E ciudat să ne gândim că împlinești șaizeci și cinci de ani. Mie și Marthei încă ni se spune că sigur am moștenit gene bune, din moment ce mama noastră arată atât de tânără.

Vocea îmi sună cam ca de obicei, dar iar mă ard obrajii. Kristoffer zâmbește și Stein o privește pe mama plin de mândrie. Marthe decojește creveți pentru Olea și i-i așază pe farfurie cât timp eu vorbesc, tot unul câte unul.

— Vârsta e o noțiune ciudată. Îmi amintesc foarte bine când ai primit felicitarea pe care scria *Life begins at forty,* în anii optzeci era ceva la modă. Îți aduci aminte? îi spun.

— Nu tocmai, răspunde mama.

— Avea desenate niște rachete și alte lucruri asemănătoare. Nu? Ba da. Oricum, nu contează. În orice caz, din cauza felicitării, când eram mică eram convinsă că e foarte interesant să împlinești patruzeci de ani.

Stein râde. Kristoffer doar zâmbește puțin. Mă uit la cuvintele-cheie pe care le notasem. Mă gândisem să compun un discurs frumos despre mine, Marthe și mama și despre cum așteptam cu nerăbdare să ajung la fel de viguroasă ca ea la șaizeci de ani, lingușind-o puțin, apoi urmând să închei cu citatul din discursul pe care nu-l auziseră niciodată, *try again, fail better,* dar acum ochii mei văd doar notițele, nimic altceva, și nu mi se pare că au vreun sens. Nu înseamnă nimic. Nu reușesc să continui. Nu ne cunoaștem deloc, Ida cea deșteaptă, Marthe cea răsfățată, în fiecare an venim aici și facem aceleași lucruri, cum am ajuns până aici, ce înseamnă să eșuezi mai bine, de ce aș ruga-o pe mama să eșueze mai bine, chiar nu are niciun sens, ori eșuezi, ori nu, doar că nu ea e cea care a eșuat.

— Oricum, la mulți ani, îi spun și închin paharul, trebuie să ciocnim înainte să întrebe cineva dacă ăsta era tot discursul, apoi mă așez la loc. Mama pare dezorientată, dar îmi zâmbește, Marthe se încruntă. Stein aplaudă.

— Așa, Ida, bravo, îmi spune Stein.

Urmăresc mâinile Marthei în timp ce pune alți creveți pe farfuria Oleei, are degetele mai scurte și mai butucănoase decât mine și își roade unghiile, mereu a făcut asta. Rup capul, scot carapacea, desprind coada și decojesc crevețiii. Iau câțiva creveți de pe felia mea de pâine și îi pun Oleei. Marthe își ridică privirea și se uită la mine.

— Ce? mă întreabă.

— Mă gândeam că i-ar prinde bine Oleei. N-ar mai trebui să aștepte până terminăm noi de mâncat.

— Ce-ți pasă ție cât de repede curăț eu *crevețiii*? întreabă Marthe.

Îmi apuc felia cu ambele mâini, iau o îmbucătură mare. Crevețiii sunt buni, chiar sunt buni, încă fragezi când îi muș cu dinții. Marthe râde cumva nervos, pufnește, se uită spre mama și Kristoffer.

— I-am dat Oleei doi creveți, spun, lăsând jos felia de pâine și zâmbind. E chiar atât de grav?

— Am putea să nu… spune Kristoffer, fluturându-și mâna, Olea își ascunde fața la pieptul lui, întocmai cum am făcut și eu noaptea trecută.

— Da. Cred că Marthe reacționează pe baza hormonilor, răspund.

Stein chicotește, mama își întoarce rapid privirea spre el, iritată.

— N-am de gând să ascult așa ceva, răspunde Marthe, scuturând din cap, se strâmbă, împinge nervoasă scaunul în spate și se ridică.

— Marthe, nu pleca, îi spune mama, întinzând mâna după ea.

Marthe îi dă mâna la o parte, pleacă și trântește ușa terasei în urma sa. Mama se uită imediat la mine.

— Aloo, îi spun, îmi dau seama că deja respir mai repede, o furie puternică, savuroasă și neașteptată se trezește în mine, o senzație de căldură mi se răspândește iar în mâini și picioare.

— I-am dat doi creveți. Am și eu dreptul să exist, chiar dacă nu sunt gravidă, îi spun.

— Nu e vorba despre cine e gravidă, spune mama.

Stein își mai pune o porție de creveți, deja terminase prima felie. Kristoffer mă fixează cu privirea, îl privesc și eu înapoi și el scutură din cap.

— Olea, mai vrei creveți? o întreabă pe Olea, ciufulindu-i părul.

— Nu prea mi-e poftă de creveți, îi șoptește Olea, încă fără să-și ridice privirea. Crevețiii ei stau pe farfurie, neatinși, Kristoffer o întreabă dacă n-ar prefera un sendviș cu pâté de ficat și ea dă din cap, în semn că da. E așezată între Stein, mama și mine și încă stă cu privirea coborâtă, niciunul dintre noi nu e rudă de sânge cu ea, mă gândesc, îmi vine să plâng când văd ce cocoșată stă, aici nu se simte deloc acasă.

— Olea, nu-ți face griji, îi spune mama, punându-i mâna pe ceafă. Adulții se mai ceartă din când în când, dar apoi se împacă și sunt iar prieteni.

Mă privește din cealaltă parte a mesei.

— Nu te duci afară să vorbești cu Marthe? apoi vom încerca să avem o cină plăcută, îmi spune.

— Au fost doi creveți, atât. Alooo! Ea a început cearta, îi spun.

Marthe s-a întins în hamac fără să se descalțe, își leagănă picioarele ca să țină hamacul în mișcare. Își ține mâinile pe burtă. Când merg încolo, se ridică și își șterge fața. Plânsese.

— Ce-i cu tine? o întreb cu o voce blândă.

— *Ce-i* cu mine? Mă tot iei peste picior, spune Marthe.

— Nu pare să fie doar asta, îi spun.

Își trage răsuflarea și sughiță.

— Pur și simplu e cam dificil. Între mine și Kristoffer, îmi spune.

Mă așez în hamac, în capătul opus, și îmi ridic picioarele cu grijă. De fapt, nu e destul loc pentru două persoane, dar

încăpem la fix dacă ne îndoim picioarele. Hamacul se înclină, noi trebuie să ne prindem bine de capete, abia apoi reușim să ne legănăm. Așa obișnuiam să stăm și mai demult. Legănatul ăsta îmi produce iar o durere în piept. În jur sunt tot aceeași copaci, aceiași pini și cireși, același hamac, aceeași grădină, e ceva iremediabil în faptul că nimic nu se schimbă, în faptul că eu sunt aici și timpul trece, eu tot îmbătrânesc.

— Nu-mi arată niciun fel de interes. Doar se plimbă încoace și încolo cu Olea și nici măcar nu se uită la mine, spune Marthe.

— Of, îi spun.

— Sigur va fi mai bine. După nașterea copilului. Nu înțeleg ce se întâmplă, dacă e deprimat sau cine știe ce, spune Marthe.

— Probabil nu ar trebui să-ți spun asta, îi spun.

— Ce anume? întreabă Marthe.

Ne legănăm înainte și înapoi, lent, foarte lent, crengile scârțâie. Când stăteam așa, îmi plăcea să dau avânt până când Marthe începea să urle, uneori încerca să sară din hamacul care se balansa cu viteză și ateriza pe burtă. Simt cum cuvintele îmi stau pe limbă și vor să iasă, au un gust dulce și totodată amar. Ar trebui să știe asta. Nu se poate amăgi în halul ăsta. Surorile ar trebui să-și împărtășească genul ăsta de lucruri, îmi spun în gând, pur și simplu trebuie să spui astfel de lucruri. Da, chiar trebuie să le spui, chiar dacă sunt neplăcute, îmi spun și simt cum îmi îndrept puțin postura.

— E ceva ce ar trebui să știi. Noaptea trecută, când am stat să bem vin, el a spus că nu mai vrea alți copii, îi spun.

— Ce vrei să spui? întreabă Marthe.

— Pur și simplu e îngrozit. Pentru că din cauza Oleei s-a despărțit de mama ei. Faptul că ai rămas însărcinată i se pare groaznic.

— Hai mai taci odată. Doar era tare fericit, spune Marthe, foindu-se în hamac.

— Știi… Înțeleg că te superi pe mine pentru că ți-am spus așa ceva. Dar cred că eu aș fi vrut să aflu dacă soțul meu s-ar fi simțit în felul ăsta, îi spun.

— Păi și tu cum crezi că se simte? întreabă Marthe.

— Nu *eu* cred. De fapt, el mi-a povestit cum ați fost la o cină, înainte să înceapă vara, la un cuplu, parcă îi cheamă Kristian și Ann. Acolo ai refuzat să bei vin și oamenii au început să-și dea cu presupusul, iar el, în sinea lui, spera să faci un avort spontan.

Marthe clipește greoi, își coboară privirea, își privește mâinile.

— Kristian și Ann, cred că asta a spus, nu? îi spun.

— Da, răspunde cu o voce scăzută. Am fost la ei să luăm cina.

— Cred că meriți ceva mai bun, îi spun, scărpinându-mi piciorul. Am o ditamai înțepătura de țânțar, mare și inflamată, mă scarpin puternic.

Figura ei a înlemnit, cu un soi de grimasă, de parcă ar durea-o pe undeva.

— Avea nevoie să discute cu cineva. Deja băusem cam mult. De fapt, a fost cam neplăcut, i-am spus că „hei, nu poți să-mi spui mie așa ceva”.

Îmi ridic privirea spre cabană, Kristoffer stă la ușă și se uită la noi. De ce au vopsit-o în alb, de ce n-a putut rămâne galbenă?

— A fost destul de neplăcut, îi repet.

Marthe își dă jos picioarele din hamac, îi curg lacrimi din ochi. Traversează curtea și trece pe lângă Kristoffer, el o prinde de încheietura mâinii, dar ea îl alungă. Înainte să intre în casă după ea, îmi aruncă o privire. Mă las pe spate în hamac, dau cu piciorul în pământ și îmi iau avânt, îmi tremură corpul, mă înțeapă undeva pe lângă diafragmă, e un fel de greață, apoi mă întind și privesc în sus în timp ce mă balansez dintr-o parte în alta. Hamacul miroase a mucegai, probabil e de aproape aceeași vârstă cu mine, îmi amintește de biscuiți, și sifon, și de revistele *Donald Duck,* cu povești despre cei trei purcelușI, de iarba înaltă,

în care te poți tăia. Din cabană se aud voci ridicate, ușa terasei e deschisă și aud ce discută, la un moment dat aud niște pași repezi traversând aleea cu pietriș și o mașină ce pornește, stau liniștită și ascult totul, mă simt expusă, îmi simt pulsul până în urechi.

TRECE O ORĂ și Marthe încă nu s-a întors. Stau pe canapea cu Olea și ne uităm la desene animate, e tăcută și agitată.

— Nu-mi place să o văd că pleacă așa cu mașina când e nervoasă, spune mama încă o dată, ridicându-și privirea. Ar putea să facă vreun accident.

Ea și Stein fac un puzzle imens pe masa din bucătărie, îl aduseseră din oraș, alcătuia imaginea unui castel mare din Germania, ilustrat în stilul Disney. Mama a spus că le place să facă puzzle-uri împreună. Stein susține că face bine la nervi și, când Marthe nu ne-a mai răspuns niciunuia la telefon, iar mama nu reușea nicicum să se liniștească, el a adus acest puzzle cu mii de piese.

— Sigur va fi bine, spun, exact cum spusesem și mai devreme, apoi mă ridic. Hai să nu ne așteptăm la ce-i mai rău. Vrea cineva niște ceai?

— Da, te rog, îmi răspunde mama cu un zâmbet și cu o expresie recunoscătoare, o bat pe umăr și ea îmi mângâie mâna, apoi mi-o strânge. Și Stein ar vrea niște ceai. Tocmai mâncaserăm puțin din tortul cumpărat de la brutărie, din orașul de pe faleză, un tort de marțipan decorat cu trandafiri, curăț farfuriile și arunc la gunoi resturile de marțipan.

— Nu vorbești și cu Kristoffer? întreabă mama.

Ne uităm pe fereastră afară. Kristoffer stă pe terasă, cu spatele la noi, încă ține telefonul la ureche, dar apoi îl coboară și pare că ar scrie un mesaj.

— Tot încearcă să o sune pe Marthe. Dar nu prea pare să primească vreun răspuns, spun.

— Îmi închipui că a fost tare neplăcut pentru tine, îmi șoptește mama, să nu cumva să audă Olea.

— Da, a fost, îi răspund tot în șoaptă și umplu ceainicul cu apă. Dar cel mai groaznic a fost pentru Marthe, e evident.

— Să vii acum cu asemenea lucruri… Vai, biata Marthe. Vai de mine, spune mama.

— Acum trebuie să scoatem ce-i mai bun din situația asta, chiar dacă el a cam dat-o în bară. Să avem grijă de Olea și genul ăsta de lucruri, îi spun.

Stein ne aruncă o privire peste ochelari, găsește o piesă de puzzle și o pune la locul ei. Nu vreau să mă uit la el. Transpir la subraț. El nu știe nimic, mă gândesc, nu știe nimic despre Marthe, despre mine și mama, nici el nu face parte din istoria locului ăstuia, simt cum încep să fierb de nervi, el ce caută aici, de ce nu pleacă pur și simplu?

Le dau câte o ceașcă de ceai mamei și lui Stein, apoi încropesc un mic dejun pentru Olea, amestec diverse ingrediente într-un castron și deasupra torn niște lapte, mă așez lângă ea, pe canapea. Emisiunea pentru copii se terminase și urmează o reclamă la un *talk show* de vară ce va fi difuzat diseară, prezentatoarea vorbește cam tare și are un zâmbet cam prea larg, de parcă ar avea mai mulți dinți decât alți oameni. Respectiva stă lângă un bucătar care zâmbește și el și se uită spre camera de luat vederi în timp ce își ciupește unul dintre ochi, poartă bonetă de bucătar și un șorț alb. Camera filmează o oală plină cu supă rozalie, de scoici. În fundal văd fiordul Oslo și Aker Brygge, încerc să-mi dau seama unde s-ar putea afla studioul, poate lângă Fortăreața Akerhus.

— Da, priviți aici, spune prezentatoarea, uitându-se în oală.

— Da, e aproape gata, răspunde bucătarul.

— Ce zici, Olea, ne pregătim curând de culcare? îi spun.

Ea scutură din cap, fără să-și ia privirea de la ecran. O prind de un picioruș și o strâng ușor. E desculță și laba piciorului îi e puțin cam rece, e dezgolită, rotundă și moale, parcă aș ține mâna pe o jucărie de pluș. Îi pun un deget pe talpă ca să o gâdil, ea râde și își trage piciorul.

— A fost urât să-i vezi pe tata și pe Marthe certându-se? o întreb.

— Un pic, da, șoptește Olea, sugându-și buza de jos.

— Noi două am putea să facem o plimbare cu barca. Ce zici? Și să pescuim?

— Cu undița? mă întreabă, privindu-mă dintr-odată cu ochii mari.

— Cu ață și cârlig. Îți dau și ție un cârlig separat. Și vedem dacă prindem vreun pește.

— Putem lua barca cea mare? întreabă Olea.

— Sigur că da, îi răspund.

— Ce idee grozavă, spune mama de lângă masa cu jocul de puzzle, îi face cu ochiul Oleei și ne zâmbește. E bine ce fac, simt asta, acum eu sunt cea adultă, mă descurc grozav. Am o voce calmă și prietenoasă, e ceva tipic mie, așa ar și trebui să fie. Caut vesta de salvare pentru Olea, o găsesc pe cuierul din hol, îi mai iau o pereche de încălțăminte sport și o jachetă, mai că sunt mândră de mine când o văd gata echipată cu vesta de salvare și plină de entuziasm. Vezi, Marthe, eu pot face asta, eu ar fi trebuit să fac asta.

Trebuie să trecem pe lângă Kristoffer când coborâm spre chei. Stă pe terasă, fumează, lângă el se află o cană goală de cafea, strânge telefonul în mână, se vede că plânsese. Când trecem pe lângă el cu echipamentul de pescuit, își ridică privirea.

— Acum ar trebui să meargă la culcare, îmi spune.

— M-am gândit că ar fi plăcut să facem o mică plimbare înainte de culcare. Și Olea e de aceeași părere, îi spun.

— Voi avea propriul meu cârlig, spune Olea, pe un ton timid, nu sunt sigură că știe ce-i ăla cârlig.

— Nu e decizia ta, îmi spune Kristoffer, cu maxilarul încleștat.

Olea îngheață pe loc, probabil că tatăl ei i se pare înfiorător acum, așa roșu la față și cu o expresie străină.

— Nu *trebuie* să merg la pescuit, spune ea cu o voce scăzută, trăgându-mă de mână.

— Ba sigur că mergem la pescuit, îi spun.

Marea e cenușie, în jur e o lumină de seară cam mohorâtă când pornesc în larg. Sunt mai puține bărci decât de obicei și astăzi totul pare mai instabil, barca e

mai greu de manevrat. Olea e pe punte, s-a întins pe burtă și stă cu o mână peste bord, se mai uită în spate și îmi zâmbește când valurile se lovesc de barcă și urcă până sus, udându-i brațul. Îmi amintesc senzația asta, când stai așa, îți lipești o ureche de marginea bordului și ți-o acoperi pe cealaltă, asculți mișcarea valurilor și bufniturile ce se aud din interiorul bărcii, de parcă barca ar avea un secret pe care nu-l dezvăluie nimănui.

— Pot să stau aici, nu-i așa? mă întreabă.

— Sigur că da. Numai să te ții bine de coardă.

— Tata nu-mi dă voie să fac asta, îmi spune.

— Îți dau eu voie, îi răspund.

Se întinde și mai mult cu partea superioară a corpului. Am o senzație ciudată la nivelul capului, ca o presiune, de parcă aș vedea printr-un soi de filtru. Aud iar și iar discuția cu medicul, propoziții incoerente, „te bucuri de vacanța de vară”, „îmi pare rău”. Valurile sunt mai mari decât ieri, de la volan scrutez mișcările mării, pentru o clipă mă gândesc la diverse filme cu catastrofe pe care le văzusem mai demult, cum un val mare năvălește peste noi și răstoarnă barca. N-ar mai fi cazul să pescuim, mă gândesc, de fapt, sper să nu prindem niciun pește, nu știu dacă le pot rupe capul de față cu Olea. Marthe cu siguranță nu s-a dus cu barca, doar ea și Olea, abia recent a învățat să o conducă. Mă întreb unde s-o fi dus Marthe, dacă stă pe undeva și plânge, îmi apare o ușoară senzație de greață când mă gândesc la asta. Mi-a fost ușor să-i spun lucrurile alea despre Kristoffer, n-ar fi trebuit să-mi fie atât de ușor.

O barcă cu cabină trece pe lângă noi, își menține direcția spre dreapta, dar merge cu viteză, iar valurile se umflă. Barca noastră se bălăngăne, învârt puternic volanul în lateral și deschid gura să-i strig Oleei că trebuie să se țină bine, dar e deja prea târziu. Olea stătuse cu partea superioară a corpului aplecată peste bord și picioarele îi erau întinse pe punte. Din cauza virajului brusc al bărcii, ea alunecă peste bord și cade din barcă, eu strig după ea,

nici măcar nu-mi aud propriul strigăt. Îi văd capul în apă, apoi picioarele, nu reușesc să opresc barca, din senin nu-mi mai amintesc ce-ar trebui să fac, există un buton, există o frână pe undeva, unde e, oare ar fi mai bine să sar în apă după ea, bâjbâi și încerc să bag în marșarier, dar nici asta nu-mi mai amintesc cum se face, îmi tremură mâinile, în cap simt o senzație de *tabula rasa,* de gol și de rece, aud doar zbârnâitul motorului în timp ce barca își continuă drumul înainte, alunecă atât de repede și din ce în ce mai departe. Într-un final, reușesc să întorc barca într-o mișcare de arc și să conduc înapoi. La început nu o văd nicăieri, fiordul e imens și toate valurile arată la fel, au aceeași culoare și aceeași formă, nu o văd, plânsul stă să-mi sfâșie pieptul, nu se poate întâmpla așa ceva, nu se poate, apoi îi zăresc capul și brațele care se zbat în apă, nu era atât de departe pe cât îmi închipuisem. Opresc motorul și mă întind pe burtă, o apuc de gulerul vestei de salvare, ea urlă și se zbate până când o scap, dar se agață cu ambele mâini de brațul meu.

E surprinzător de grea când o trag înapoi peste bord. Hainele îi sunt ude leoarcă și apa se scurge șiroaie de pe ele, și-a pierdut unul dintre pantofi și îi sângerează genunchiul, probabil se lovise de ceva. Îngenunchez în dreptul ei, gura îi e deschisă ca într-un țipăt mut, apoi urmează și urletul. Izbucnește într-un plânset puternic, violent și sfâșietor, se agață de mine când o îmbrățișez.

— Hai să pescuim puțin, poate ne mai liniștim, îi spun, arzând de rușine.

— Vreau acasă, urlă Olea.

— Bine. Ne întoarcem acasă, îi răspund.

Am o urmă de speranță că se va calma înainte să ajungem înapoi, că poate reușim să transformăm întâmplarea într-o chestie amuzantă care s-a ni s-a întâmplat nouă, mie și ție, Olea, dar tocmai când ne apropiem de chei intensitatea plânsetului ei crește iar. Sare pe uscat înainte să o pot opri, din singurul ei pantof

rămas se aude apa clipocind, hainele îi foșnesc de ude ce sunt, aleargă spre cabană plângând în hohote, eu acostez repede și cam stângaci. Când ajung sus în grădină, Kristoffer o ține în brațe și o leagănă.

— Am avut un accident, spun.

Olea nu se mai oprește din tremurat.

— Purta vestă de salvare, spun, îmi dau seama și singură că nu e deloc în regulă, dar măcar purta vestă de salvare.

Mama și Stein ieșiseră amândoi pe terasă, mama întreabă și ea ce s-a întâmplat, din moment ce Olea are părul și hainele ude leoarcă, un singur pantof și genunchiul rănit. Olea începe să povestească, vorbește fără oprire, doar sughițând din când în când, spune mai mult decât ar fi cazul, mă gândesc, urlă că a stat întinsă pe partea din față a bărcii, mătușa Ida i-a spus că îi dă voie, apoi a căzut în apă și mătușa Ida a lăsat-o acolo și a plecat mai departe. Îmi vine să o rog să tacă, nu mai spune nimic altceva, te rog frumos, dar nu pot, trebuie să stau acolo și să-i ascult plânsetul și văicăreala.

— Olea, nu te-am lăsat acolo și am plecat, îi spun, stau cu brațele atârnând greoaie, simt că sunt pe cale să izbucnesc și eu în plâns, îmi vine în minte imaginea cu ea în apă, sentimentul simțit atunci când nu o vedeam nicăieri, sângele de pe genunchi.

— *Ai lăsat-o acolo*? întreabă Kristoffer.

— Nu a fost ceva intenționat. Nu am reușit să opresc barca, răspund.

— Dar, Ida, trebuie să ai mare grijă când ai un copil în barcă. Nici tu nu ești prea obișnuită să mergi cu barca, spune mama.

— Știu asta, strig, plânsetul clocotindu-mi până în gât.

— Ar fi putut să se înece. Și tu ce făceai în tot timpul ăsta, scriai mesaje sau ceva de genul? întreabă Kristoffer.

— Purta vestă de salvare, mai spun încă o dată.

— Te poți îneca și dacă porți vestă de salvare, spune Stein, ștergându-și ochelarii. Ideea asta e o falsă impresie de siguranță.

— Ai băut vin la cină, nu-i așa? întreabă mama.

— A fost demult. Ce Dumnezeu, îi spun.

— Și mi-am pierdut un pantof. Erau pantofii cei noi, spune Olea.

— Ce fată cuminte, spune mama, inițial am impresia că vorbește cu mine, dar pe Olea o mângâie pe părul ud leoarcă. Mama, Stein și cu mine stăm în semicerc în jurul lui Kristoffer și al Oleei, ceilalți se uită la mine, se uită la mine, toți patru se uită la mine, de parcă ar aștepta să spun ceva, dar eu nu spun nimic, nu știu ce-ar trebui să spun. Îmi ridic privirea ca să nu încep să plâng, mă uit la peretele alb, la dalele și streșinile de pe acoperiș, acolo am avut un cuib de viespi vreme de câțiva ani. Kristoffer se ridică și o ia de braț pe Olea, spune că trebuie să-i schimbe hainele ude, ei îi clănțăne dinții. Îi promite niște dulciuri, ea îl întreabă dacă trebuie să se spele pe dinți și el îi spune că în seara asta poate să facă o excepție.

— Ida, trebuie să-ți ceri scuze așa cum se cuvine, îmi spune mama.

— Dar nu am făcut-o intenționat, răspund.

Stein ridică sprâncenele când mă aude și îi scapă un zâmbet ușor, eu îmi întorc privirea.

Ceva mai târziu arunc o privire în camera în care Kristoffer o pune pe Olea la culcare. Înăuntru e semiîntuneric, îi aud vorbind destul de încet. Kristoffer se ridică de pe pat când mă vede, stăm în pragul ușii și vorbim în șoaptă.

— Acum nu cred că ar trebui să fii aici, îmi spune.

— Voiam doar să vorbesc cu Olea, răspund.

— Ea nu vrea să vorbească cu tine. Ar fi cazul să te oprești aici, îmi spune.

— Dar de ce să nu pot vorbi cu Olea? îi spun.

— Știi ce? spune Kristoffer, iese din cameră și vine spre mine, închizând ușa în urma sa. Aici *noi* suntem o familie. Nu tu. Și, oricum, eu n-o să mă duc să te bârfesc la Marthe, așa cum procedezi tu, dar ai face bine să înțelegi dracului când e cazul să stai deoparte. Ai priceput?

— Tu nu-ți dorești copilul ăla, îi spun, cu vocea parcă șuierând.

Nu răspunde, doar scutură din cap și intră înapoi în cameră. O văd pe Olea stând în pat, ni se intersectează privirile și ea se întoarce imediat cu fața la perete. Kristoffer se așază pe marginea patului și mă fixează cu privirea până când renunț și închid ușa.

ÎMI SCOT HAINELE din dulapul aflat în camera mea cea mică, le împătur pe cele de pe scaun, adun cărțile și revistele, pun totul în sacoșă. Afară se înserează. Grădina e nespus de frumoasă la căderea serii, tufișurile seamănă cu niște animale sau oameni în umbră, câteva dintre jucăriile Oleei sunt uitate pe iarbă. Hamacul se leagănă în bătaia vântului, de parcă cineva ar fi stat în el și tocmai s-ar fi dat jos. În largul fiordului, luminile lanternelor alunecă lent una pe lângă cealaltă, ba roșii, ba verzi. Privesc luminile în timp ce îmi așez mâna pe partea de jos a abdomenului, încerc să-mi dau seama dacă înăuntru ar mai putea fi ceva activ, ceva purtător de viață, sau dacă e doar un mediu inert, plat și mort. Cu palma simt doar pielea caldă. Mâine voi ruga pe cineva să mă conducă până la autobuz, probabil mama sau poate Stein, mă voi întoarce acasă la apartamentul meu și voi sta singură, voi simți singurătatea închizându-se în jurul meu, mă pot uita la televizor și pot dormi până târziu în fiecare zi, până când mă întorc iar la muncă, nu trebuie să vorbesc cu niciunul dintre ei, voi avea liniște.

Mama își strecoară capul de după ușă și mă întreabă ce fac. Nici ea nu bate la ușă.

— Îmi fac bagajele. Mă gândeam să plec mâine, îi spun.

— Vrei să pleci? De ce? mă întreabă.

— Oricum urma să ne întoarcem la casele noastre destul de curând. Pur și simplu vreau să mai stau puțin în oraș.

Stă cu brațele încrucișate și mă privește pieziș peste ochelarii de citit, acum seamănă cu Marthe și simt cum mă înfurii când o văd că stă așa, că mă privește așa, că doar stă acolo, legănându-se de pe un picior pe altul, când de fapt nici nu ar trebui să fie aici, e ceva insuportabil.

— Voiai să-mi spui ceva? o întreb.

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă iscoditor, de ce trebuie să facă totul atât de lent, îmi cam pierd răbdarea și din cauza asta mi-e dificil să respir.

— Sunt bine, îi răspund și întorc pe dos un pulover înainte să-l împătur.

— Dar te comporți tare ciudat, spune mama.

— Nu-i adevărat, îi răspund, de parcă aș avea treisprezece ani, dar, din câte îmi amintesc, n-am spus niciodată așa ceva pe când aveam treisprezece ani, Marthe era cea care trântea uși și striga la mama când era la pubertate, dramatiza totul atunci când nu avea voie să facă una sau alta, în timp ce eu mă comportam ca un adult și mă uitam lung la mama, scuturând din cap, dezaprobând comportamentul absolut imposibil al Marthei. Eu făceam doar ce aveam voie, nimic mai mult, o consolam pe mama când Marthe era absurdă sau bolnavă, îi eram aproape, mă simt superioară într-un mod violent și puternic, dar pe mine nu mă consolează nimeni, vai, biata de mine, niciodată nimeni să o consoleze, nu pot începe cu lucruri din astea, să mă plâng de ce s-a întâmplat acum multă vreme.

Mama își încrucișează brațele și se sprijină de rama ușii.

— Oare n-am putea să încercăm măcar să ne simțim bine în ultimele noastre zile petrecute aici? Nu poți să rămâi și tu cu noi? mă întreabă.

Nu rezist când se supără pe mine. Niciodată n-am rezistat. Mă uit la hainele pe care le pusesem în sacoșă, brațele îmi atârnă pe lângă corp, le simt incomode și greoaie.

— Se va rezolva totul când se va întoarce Marthe. Ce zici, facem mâine un grătar, sau ceva de genul?

Dau din cap aprobator, simt cum mi se încleștează mâinile, sunt cât pe ce să-mi dea lacrimile.

— Ok, îi răspund.

Bine, spune mama, are o neliniște în voce, mă bate pe umăr înainte să iasă din cameră.

STAU SUB o pătură, în hamac, și privesc în sus, spre cerul de vară semiîntunecat. Stomacul îmi este gol, am mâncat prea puțin, sunt amețită. Nu e doar regret, hamacul se leagănă lent dintr-o parte în alta, nu e doar regret. Mâinile și picioarele mi s-au mai încălzit acum, pulsul îmi zvâcnește prin corp, puternic și înțepător. Dacă nimic nu va fi așa cum mi-am închipuit? Dacă există și altceva decât ce mi-am dorit pentru mine? Ceva mai obișnuit. Ceva care să mă facă un pic mai fericită.

Apoi aud mașina, mă ridic pe jumătate, aud cum se izbește portiera mașinii și pașii Marthei pe aleea cu pietriș, apoi cum ușa din față se deschide și se trântește la loc. Îmi dau seama că e ea, recunosc ritmul mișcărilor. Sunt genul de lucruri pe care le știu surorile, mă gândesc în sinea mea, felurile în care ne putem răni una pe cealaltă, sunetul pașilor prin casă în toiul nopții, pe aleea cu pietriș din fața cabanei.

De pe terasă miroase a fum, stă cineva acolo, e Stein. Îmi iau pătura cu mine, mă așez lângă el și iau o țigară din pachetul lăsat pe masă, pachetul lui Kristoffer. Cred că au trecut vreo doi ani de când am fumat ultima oară. Trag fumul în piept, simt nicotină răspândindu-se în plămâni cu un efect calmant, apoi mi se relaxează brațele și mâinile. Noile scaune de grădină sunt comode, mă scufund într-al meu, mă simt de parcă m-aș întinde într-un pat.

— Ida, Ida, Ida, îmi spune Stein.

— Stein, Stein, îi răspund.

— Da, poți să-mi spui așa, spune Stein, râzând.

— Marthe vorbește cu Kristoffer? îl întreb.

— Da. M-am gândit că ar fi mai bine să stau deoparte, răspunde Stein.

Stăm tăcuți, tresar când un țânțar îmi bâzâie pe lângă ureche, dau cu mâna după el.

— Credeam că fumul o să țină țânțarii deoparte, spune Stein.

— Tu de ce nu ai copii?

— Păi, eu de ce nu am copii? spune el, scărpinându-se între ochi. Pur și simplu n-a fost să fie. Cea cu care m-am căsătorit n-a putut să rămână însărcinată. Poate că în ziua de azi s-ar fi putut, cu atâta tehnologie și lucruri de genul. Dar…

Țânțarul s-a așezat pe brațul meu. Îl privesc și ridic mâna, își pregătește trompa și mi-o înfige în piele, îl pocnesc.

— Nu regreți?

— Acum, când vă văd pe voi în vacanța asta, vrei să spui? spune Stein, râzând; râd și eu puțin. Nu, nu regret, spune, în cele din urmă. Nu știu ce anume ar fi de regretat. Da, mă mai gândesc uneori că ar fi fost frumos. Ar fi fost chiar frumos. Dar nu-i o chestie mai rea decât să duci dorul vreunei bunici moarte, spre exemplu.

Nu spun nimic. Mă ustură locul în care se așezase țânțarul.

— Știi, Ida, chiar poate fi bine, îmi spune, privindu-mă. Eu consider că e o viață bună. Există multe moduri de a duce o viață bună.

O viață bună, mă gândesc. Pentru o clipă, îmi imaginez că la bătrânețe voi ajunge ca Stein, că sunt un seducător de vârstă mijlocie, fără copii, port lentile de soare peste ochelari și o pălărie Fedora pe care insist să o port chiar și când merg cu barca, deși ceilalți își dau ochii peste cap când îmi văd încăpățânarea.

Marthe iese pe terasă. Are doar șosete în picioare și pare epuizată.

— Uite-o și pe Marthe, spune Stein.

— Da, spune Marthe.

Se așază lângă picioarele mele.

— Îți cedez ție scaunul, spune Stein, ridicându-se. Doamnele și copiii au prioritate. Mă duc să văd ce se mai întâmplă înăuntru.

Marthe se dusese în oraș, închiriase o cameră într-un hotel de lângă fiord și intenționa să rămână acolo până

dimineață. Dar cu câteva etaje mai jos era un bar zgomotos, cu ditamai gălăgia venind de la terasa în aer liber și de la muzica dată cam tare, n-a reușit să doarmă, a stat în patul de hotel și s-a uitat la televizor, a trebuit să dea sonorul foarte tare ca să acopere muzica de la bar, începuseră să cânte melodii de la Postgirobygget și, în cele din urmă, s-a gândit că mai bine ar dormi în patul ei de-acasă.

— Și, oricum, mai devreme sau mai târziu tot trebuia să am o discuție cu Kristoffer, spune cu un zâmbet timid, însă la scurt timp începe să plângă.

— S-a culcat deja, îi spun.

— Da, răspunde și gesticulează exasperată. Of. La naiba, deja nici nu mai pot să plâng, e prea mult.

Pufăie, respiră cu gura deschisă. Mă ridic și îi aduc și ei o pătură, aerul de seară e umed și rece.

— Cel mai groaznic e faptul că mie nu mi-a spus nimic. Că s-a prefăcut că se bucură, doar ca să-mi facă pe plac. Ar fi putut să-mi spună asta.

— Dar poate că atunci nu s-ar mai fi întâmplat nimic. Tu ai obținut ce ți-ai dorit, îi spun.

— Da. Așa e. Dar nu mi-am închipuit că o să ajung în situația asta, să rămân însărcinată cu cineva care nu mai vrea să facă un copil, spune și își coboară privirea spre burtă, de parcă brusc i s-ar părea străină.

Mai iau o țigară din pachetul lui Kristoffer, încerc să-mi imaginez la ce se gândește Marthe, un Kristoffer cu conștiința extrem de încărcată, care de fapt n-are niciun chef să meargă la cursuri de pregătire pentru naștere, care după nașterea copilului își reprimă furia pe care o simte față de Marthe și devine din ce în ce mai obosit pe măsură ce copilul continuă să plângă, Marthe care se trezește noaptea, mai des decât s-ar simți în stare, temându-se să nu se enerveze Kristoffer dacă trebuie să facă el asta, și, într-o zi, tot ajunge să-i spună „Știi ce, Marthe, eu nu mai rezist în ritmul ăsta”.

— Puteți să cumpărați partea mea de cabană. M-am gândit un pic la asta. E în regulă, îi spun.

— Serios? răspunde Marthe, încearcă să pară cât mai neutră, dar e mulțumită, chiar nu-i greu de observat. E grozav!

Dau din cap aprobator. S-a oprit din plâns, s-a înfofolit cu pătura până la gât și și-a ghemuit picioarele sus pe scaun.

Apoi îi povestesc despre vizita mea în Suedia, îi povestesc despre apelul telefonic de ieri și despre ce mi-a spus medicul.

— Oh. Înseamnă că nu mai ai nicio șansă? mă întreabă.

— Nu știu. În orice caz, cred că e destul de dificil.

Marthe dă din cap aprobator. Undeva în grădină trosnește o creangă.

— E doar o prostie, spun, simțind că urmează să izbucnesc în plâns. Nu e ca și cum *trebuie* să am copii. Sau nici eu nu știu. Poate. Însă doar ideea că e ceva atât de definitiv… Nu mi-am închipuit că pur și simplu va fi prea târziu. E o prostie.

— Nu-i o prostie, spune Marthe.

— Nu, îi răspund.

Stăm în tăcere.

— Poate că ar trebui să te bucuri, spune Marthe, râzând scurt. De fapt, nici eu nu cred că o să mă descurc prea bine. Nu mă descurc nici cu Olea. În orice caz, cred că asta e părerea lui Kristoffer.

Sunt cât pe ce să cedez când văd durerea din zâmbetul ei, privirea tristă a surorii mele. Scutur din cap. Se deschide iar un gol înăuntrul meu, la fel ca mai devreme, la cină, am făcut totul greșit. E un gol care se tot mărește și mă cuprinde cu totul, mă simt de parcă aș privi spre ceva imens și întunecat, ceva care se uită înapoi spre mine.

— Ce e? întreabă Marthe.

Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău. Pentru că fac asemenea lucruri. Pentru că sunt așa. Pentru

tot ce nu pot face și de ce nu sunt în stare. Simt cum fierb cuvintele în mine și vor să țâșnească afară, „n-a fost vina lui Kristoffer”, dar de fapt nici nu sunt sigură că e complet adevărat. Marthe se ridică și mă îmbrățișează, e un gest stângaci și greoi, pentru că încerc să mă feresc de ea.

— Ce-a mai fost și asta? mă întreabă, pe un ton blând.

Sigur că acum poate să fie blândă, acum când tocmai i-am cedat partea mea de cabană, acum când i-am cedat poteca ce duce până la plajă și vechea bucătărie de vară și hamacul legat de pini, deja începe să mă doară. Inspir adânc de câteva ori, pe nas, mă adun.

— Nu-i nimic, îi spun.

N-AM DORMIT prea mult, doar puțin, înainte de răsărit. Mă doare corpul, mă dor pieptul și brațele, îmi vâjâie capul, mă ridic încet și trag draperiile. Ce frumos e, ce frumos e când vezi răsăritul și marea, țipetele pescărușilor, totul e limpede și inundat de lumină. Aud zgomote și vocile celorlalți.

— Salut, îmi spune Marthe când vin în bucătărie. Ea, Kristoffer și Olea stau așezați la masă. Kristoffer se uită în altă parte.

— Salut, îi răspund.

Îmi torn niște cafea, la început nu prea știu unde m-aș putea așeza, dar ajung să iau loc lângă Marthe. Ceilalți și-au fiert ouă, dar nu e niciunul pentru mine, nu-mi dă pace ideea că ar trebui să fi făcut o glumă despre chestia asta, dar nu știu cui i-aș fi povestit-o, poate Marthei.

— Atmosfera de aici e ca a doua zi din *Sărbătoarea*[29], spun, și, când nu primesc niciun răspuns, continui: scena de a doua zi, de dimineață, după ce tatăl pedofil a fost demascat și ar vrea să fie primit la masă.

Nimeni nu râde.

---

[29] *Sărbătoarea* (în daneză: Festen) este o comedie neagră din 1988, regizată de danezul Thomas Vinterberg. Filmul a fost primul din mișcarea artistică numită *Dogma 95*, creată de regizorii danezi Vinterberg și Lars von Trier. În 1998, filmul a fost distins cu Premiul Juriului în cadrul Festivalului de Film de la Cannes. Pelicula *Sărbătoarea* relatează povestea unei reuniuni familiale, în cinstea tatălui care împlinește șaizeci de ani. Evenimentele nu se derulează conform așteptărilor personajelor, iar filmul ajunge să fie o comedie neagră ce abordează subiecte precum moartea, traumele, familia și mai ales problemele din familii. Replica Idei face referire la o scenă din finalul filmului: în seara aniversării, unul dintre fii ține un toast în cinstea tatălui, dezvăluind că părintele îi abuzase în copilărie atât pe el, cât și pe sora lui mai tânără, care nu de mult își luase viața. După un moment de șoc, oaspeții decid să continue petrecerea, preferând să ignore teribilul secret dezvăluit, de parcă nici nu s-ar fi întâmplat. După o serie de incidente haotice, violente și traumatizante, a doua zi, tatăl apare când toți ceilalți iau micul dejun, își recunoaște fapta și spune că își iubește copiii, însă unul dintre ceilalți fii îi spune să plece.

— Ce e un pedofil? întreabă Olea.

— Nimic, îi spune Marthe.

Kristoffer și Marthe stau unul lângă celălalt, amândoi par epuizați, Marthe are pungi sub ochi. Din când în când, Kristoffer îi mai aruncă câte o privire anxioasă.

— Astăzi plecăm acasă. Avem, da, avem niște lucruri de rezolvat.

O privesc pe Olea, îi privesc părul prins în coadă de cal și gura care îi e pe jumătate deschisă când mestecă, umerii înguști acoperiți de un maieu violet, privirea plictisită, fixată asupra unui punct nedefinit și îndepărtat. Tot ce gândește și tot ce spune, tot ce reușește, tot ce va deveni, tot ce nu va deveni al meu, durerea mă izbește iar ca un val, închid ochii și parcă îmi fug picioarele, dispar cuprinsă de val. Timpul a trecut pe lângă mine, tăcut și liniștit, fără să-mi dau seama, s-a plimbat tiptil prin camera mea în timp ce dormeam. Undeva, în adâncul meu, există și un fel de ușurare dură: Nu mai am niciun motiv să mă frământ.

Mă uit la Marthe cum își unge încă o felie de pâine cu unt, la Kristoffer care își bea cafeaua și butonează telefonul mobil, la Olea care tot umblă la un dinte ce se clatină, în curând vor fi patru persoane, deocamdată urmează să fie patru persoane,

Lipsește atât de puțin pentru ca totul să se prăbușească. E de-ajuns o singură propoziție, o informație, ceva care să le spună că, de fapt, nu se cunosc unul pe celălalt, doar atât și iar se vor îndepărta.

Kristoffer se uită doar în cană, stă cu gura strânsă. Nu-i cer scuze. Mă uit la farfuriile cu piciorul cocoșului și la paharele cu lapte, le-am dat toate astea, e suficient, mă lovește o stare cruntă de remușcare când mă gândesc la faptul că Marthe va deține cabana, n-ar fi trebuit să fac asta, n-ar fi trebuit.

— Olea, îmi pare rău că am fost neglijentă când am mers cu barca, îi spun, privind-o. Nu am plecat intenționat de

lângă tine, s-a întâmplat pentru că nu am reușit să opresc barca.

Olea dă din cap aprobator, se uită în altă parte și continuă să umble la dintele ce se clatină.

— Pot să-ți văd dintele? o întreb.

Scutură din cap. Marthe se uită la mine, simt cum îmi ard obrajii.

LE FACEM CU MÂNA când pleacă. Mama, Stein și cu mine stăm unul lângă celălalt și ne uităm după mașină, Olea ne face cu mâna de pe bancheta din spate, o flutură cu toată puterea, la un moment dat trebuie să schimbe mâna, în curbă văd și mâna Marthei fluturând de la geam, un fluturat lent, înainte ca mașina să se facă nevăzută.

— Asta a fost, spune mama, gesticulând. Ah, ce liniște se așterne când pleacă oamenii.

— Am putea să mai bem niște cafea, spune Stein, bătând-o pe umăr.

Mă întind pe canapea și răsfoiesc albumul cabanei, cu mesajele scrise de ceilalți înainte să plece. Olea s-a desenat pe sine cu doi pești mari și cu un zâmbet larg și cam forțat; dedesubt, Marthe a scris o jumătate de pagină. Îi recunosc scrisul de mână încă din adolescență, drept și cu un aer școlăresc, cum rar mai am ocazia să îl văd acum. „Mulțumesc pentru zilele acestea frumoase”, scrie ea, apoi mai e ceva despre vreme, povestește că la început a fost instabilă, vreo câteva zile, a și plouat, dar apoi s-a făcut frumos. Au urmat niște drumuri până în orașul de pe coastă, pentru a cumpăra înghețată, și-au mai fost și vreo două plimbări pe jos, până pe insula Heia, fuseseră multe căpușe anul acesta, așa că au fost nevoiți să se asigure că nu i-a mușcat vreuna, Olea a prins pentru prima dată pește și Marthe a condus barca cea mare, nu e niciodată prea târziu să înveți ceva nou! „Aniversarea de șaizeci și cinci de ani a mamei a fost sărbătorită cu creveți și cu un tort delicios și a venit și Ida, pentru câteva zile”, scrie la sfârșit. „Am avut o vacanță frumoasă, acum ne întoarcem acasă, la viața de zi cu zi.”

Mă așteptasem să văd vreo propoziție care să anunțe că familia lor va avea patru membri sau ceva de genul, ar fi fost stilul Marthei, dar nu scrie nimic despre asta. Frunzăresc albumul și îl deschid la început, peste tot sunt aceleași tipuri de mesaje, în cea mai mare parte de la Marthe sau mama, urmate de câte o propoziție aproape

neinteligibilă de-a lui Stein, din loc în loc au mai scris niște cupluri, prieteni de-ai mamei și de-ai lui Stein, care împrumutaseră cabana și care au lăsat numai fraze pline de laude. Mai sunt cuvinte despre tunet, și soare, și pești, și căpușe, și despre terasa care a fost lăcuită, și în ce stare mai e barca, și ce-a mâncat fiecare, mama scrie mereu despre codul delicios, macroul tocmai scos din apă, crevetții proaspeți, tocana lui Stein servită cu vin roșu. Doar în două locuri am scris și eu câte ceva. Am scris despre scăldat, hamac, pescuit, „mulțumesc pentru vara aceasta!”, ambele mențiuni sunt de la sfârșitul lui august, în rest doar mi-am adăugat și eu numele la finalul vreunui text scris de mama. Ar fi trebuit să stau mult mai des pe-aici sau, eventual, ar fi trebuit să am o altfel de prezență, nimeni n-o să știe că am fost și eu aici. Închid albumul, îl așez înapoi pe raft, ies pe terasă, scândurile sunt fierbinți când calc pe ele. Mama și Stein stau fiecare pe câte un scaun de grădină, Stein completează rebusuri din revista *Dagbladet,* mama citește o carte. Poartă ochelari și încearcă să alunge o viespe care tot bâzâie în jurul ei, viespea se întoarce și mama încearcă iar să o alunge. Mă opresc și îi privesc, mai e un scaun liber, pe masă se află o revistă săptămânală, dar nu reușesc să mă duc acolo, să iau revista și să mă așez lângă ei.

Mama își dă jos ochelarii de soare și mă privește.

— Ce e? mă întreabă.

— Vreau să plecați, îi răspund.

— ȘI TE DESCURCI singură? mă întreabă mama.

— Da, mă descurc.

Stein cară bagajele amândurora până la mașină. Sunt sigură că el a convins-o să plece cu două zile mai devreme, mama și-a împachetat lucrurile ieri seară, tare bosumflată. El mă bate ușor pe umăr înainte să intre în mașină și să trântească portiera, apoi aud cum pornește radioul.

— Știi, trebuie să recunosc, nu prea înțeleg ce se întâmplă cu tine, îmi spune mama cu un râset supărat. Ce ți-a venit să te comporți așa, din senin.

— Da, îi răspund.

E supărată pe mine și asta nu mă afectează, iau la cunoștință și nu simt nimic, doar o oboseală în tot corpul.

— Și ce-o să mai faci acum? spune.

— Voi vedea, îi răspund.

— Da, așa este. Trebuie să recunosc, Ida și Marthe fac numai ce vor ele. Ce-a fost chestia aia pe care ai spus-o în discursul tău?

— *Fail better*? răspund.

— Nu, în discursul de ieri. *Life begins at forty,* parcă așa era.

— Tu ai spus asta, îi răspund.

Ne îmbrățișăm cam stângaci. Eu rămân pe aleea cu pietriș și le fac cu mâna până când mașina dispare după curbă. Apoi mă întorc în cabană, închid ușa în urma mea. Acum e o liniște absolută, toate camerele sunt libere, soarele pătrunde prin fereastră și razele i se întind până pe podea și covoare, scot în evidență un strat de praf de pe raftul pe care se află șirul de scoici de demult și o hartă hidrografică pusă în ramă. Timpul care se scurge prin cabană, și prin grădină, și prin mine, fiecare vară ce seamănă cu toate celelalte, oare în care an a fost foarte cald, oare în care vară am prins foarte mult macrou, unii vor pleca în curând, alții vor sosi curând.

Îmi mut toate lucrurile din dormitorul cel mic în dormitorul cel mare. Apoi ies pe terasă, privesc fiordul.

Sunt doar eu aici. Stau nemișcată și simt soarele mângâindu-mi fața.

Pagina traducătorului

SIMINA RĂCHIȚEANU (n. 1991, Cluj Napoca) a absolvit Facultatea de Litere din cadrul Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca. În prezent, locuiește și muncește în București, este traducătoare de ficțiune și non-ficțiune, din limbile norvegiană, daneză și suedeză, iar din 2018 a devenit membră activă a Asociației Române a Traducătorilor Literari (ARTLIT). Debutul ei în traducere publicată l-a reprezentat romanul *Lupta mea. Cartea a doua: Un bărbat îndrăgostit*, de Karl Ove Knausgård (Litera, 2016, reed. 2017), apoi a continuat cu volumul de non-ficțiune *Unul dintre noi: Povestea lui Anders Breivik și a masacrului din Norvegia,* al prestigioasei jurnaliste norvegiene Åsne Seierstad (Art, 2018). Mai are în curs de publicare: cartea pentru copii *Sora de zăpadă. O poveste de Crăciun,* scrisă de Maja Lunde și ilustrată de Lisa Aisato (Arthur), volumul de non-ficțiune *Imagini preistorice,* scris de cercetătorul suedez Simon Stålenhag și ilustrat de Anna Davour (Paralela 45), dar și romanul groenlandez *Homo sapienne,* de Niviaq Korneliussen (Paralela 45).

Ida fixează, cu o claritate dureroasă și o sinceritate scânteietoare, rolurile familiale pe care ea și cei de lângă ea trebuie să și le asume sau să le părăsească, rând pe rând. Scriitura precisă și intensă a Mariei Aubert, din al doilea ei volum, *Oameni în toată firea*, adună la un loc micile fisuri și goluri din viața fiecăruia dintre noi, din care recompune o arhitectură a vulnerabilității, dezolantă și înduioșătoare, pe alocuri.

Personajul principal al romanului *Oameni în toată firea*, o femeie singură, fără copii, găsește speranță în noile practici medicale, începând procesul de a-și congela ovulele pentru viitor, când va găsi bărbatul potrivit. Obsesia ei spune ceva foarte important despre ce înseamnă să te maturizezi ca femeie: la un moment dat, opțiunile se restrâng și, în afară de rolul de mamă sau soție, rămân puține categorii sociale percepute pozitiv în care să te integrezi. Aubert a scris un mic roman de pionierat despre ce înseamnă să fii o femeie singură în societatea modernă.

Klassekampen

ISBN 978-973-47-3266-1

www.edituraparalela45.ro

PREȚ cu TVA 30 LEI